Arsène Lupin

Maurice Leblanc

CONTESA CAGLIOSTRO

roman
(1924)

MAURICE LEBLANC

CONTESA DE CAGLIOSTRO

Versiune ebook: [2.1] hunyade

Titlul original: *La Comptesse de Cagliostro*

Publicat prima dată în *Le Journal* 1923-1924

Capitolul 1 ARSÈNE LUPIN LA 20 DE ANI

După ce-i stinse farul, Raoul d'Andrésy îşi aruncă bicicleta în spatele unui taluz de mărăcini, în momentul în care ceasul clopotniței din Bénouville suna orele trei. În umbra groasă a nopții, o luă pe drumul de țară care duce la domeniul Haie d'Étigues şi ajunse la zidul înconjurător. Aşteptă puțin... Un zgomot de zurgălăi, de cai care tropăie, de roți ce răsună pe pavajul unei curți, de uşi batante deschise dintr-o lovitură şi... un brec[1] zbură pe lângă el. Abia avu timp să perceapă vocile unor oameni şi să distingă pocnetul unei puşti. Dar trăsura intrase pe drumul mare şi gonea spre d'Étretat.

„Haida-de!" - îşi spuse Raoul. „Vânătoarea de pescăruşi[2] este captivantă, stânca unde îi masacrează este departe... Dar, voi şti în sfârşit ce înseamnă această vânătoare improvizată şi tot acest du-te-vino."

Ocoli prin stânga zidul domeniului şi, după al doilea colț, se opri la cel de-al patruzecilea pas. Avea în mână două chei. Cu prima deschise o portiță joasă, urcă o scară tăiată într-un fost meterez pe jumătate dărâmat, care dubla una dintre aripile castelului. Cea de-a doua îi deschise drumul unei intrări secrete la nivelul primului etaj. Îşi aprinse lanterna şi, fără multe precauții - deoarece ştia că servitorii locuiau în cealaltă parte a castelului, iar Clarisse d'Étigues, unica fiică a baronului, stătea la al doilea etaj - trecu printr-un culoar care-l duse într-un spațios cabinet de lucru.

În acest loc, cu câteva săptămâni mai înainte, Raoul ceruse baronului mâna fiicei sale şi tot în acest loc fusese primit cu explozie de mânie despre care mai păstra o

---

[1] Brec = trăsură deschisă, cu două bănci laterale, dispuse în sensul lungimii.

[2] În original: «*guillemots*» = pasăre arctică.

amintire neplăcută. O oglindă îi arătă figura palidă de adolescent, mai palidă decât de obicei. Fu cuprins de emoție. Rămase totuşi stăpân pe sine şi, cu sânge rece, se apucă de lucru.

Nu dură mult. Încă din timpul întrevederii cu baronul, remarcase că interlocutorul său arunca din când în când, câte o privire spre masivul birou din lemn de acaju al cărui rulou[1] nu era lăsat în jos. Raoul cunoştea toate locurile unde s-ar fi putut ascunde ceva şi toate mecanismele pe care ar fi trebuit să le deschidă în caz de nevoie. Un minut mai târziu, descoperi într-o despărțitură o scrisoare scrisă pe o hârtie foarte fină şi rulată ca o țigară. Nici o semnătură, nici o adresă. Studie această misivă al cărei text i se păru, de la început, prea banal pentru a fi ascuns cu atâta grijă şi, datorită unei munci migăloase, plecând de la unele cuvinte semnificative, suprimând unele fraze de umplutură, putu să reconstituie cele ce urmează:

„Am regăsit la Rouen urmele inamicei noastre şi am publicat, în ziarele din localitate, ştirea că un țăran din împrejurimile Étretat-ului a dezgropat, în pajiştea sa, un sfeşnic vechi din aramă, cu şapte brațe. Imediat, a telegrafiat unui cărăuş din d'Étretat să i se trimită, între orele 12 şi 3 după-amiază, un cupeu[2] la gara din Fécamp. În dimineața acestei zile, prin grija mea, cărăuşul va primi o altă telegramă contramandând acest ordin.

În consecință, va găsi în gara Fécamp cupeul dumneavoastră şi, bine păzită, o vom aduce printre noi în momentul întrunirii. Vom putea atunci să instituim un tribunal şi să pronunțăm împotrivă-i un verdict nemilos. Când măreția scopului scuză mijloacele, pedeapsa trebuie să fie imediată.

---

[1] La sfârşitul secolului trecut se foloseau frecvent birouri cu o suprastructură de sertare, protejate de un rulou, care se trăgea ca un oblon şi se încuia.

[2] Cupeu = trăsură închisă, cu patru roți, în general cu două locuri.

Odată moartă bestia, moare şi veninul. Alegeţi soluţia care vă place, dar... vă amintesc termenii ultimei noastre înţelegeri, spunându-vă că reuşita proiectelor noastre şi chiar existenţa noastră depind de anihilarea acestei creaturi infernale.

Fiţi prudent. Organizaţi o partidă de vânătoare ca să îndepărtaţi orice bănuială. Voi sosi prin Le Havre, la orele patru fix, cu doi dintre prietenii noştri. Nu distrugeţi această scrisoare. Mi-o veţi înapoia."

„Excesul de prevedere este un cusur" - gândi Raoul. „Dacă n-ar fi fost atât de neîncrezător corespondentul baronului, acesta ar fi ars misiva şi eu n-aş fi ştiut că se pregăteşte o răpire, o judecată ilegală şi - să mă ierte Dumnezeu - o crimă! Drace! Oricât de cucernic ar părea viitorul meu socru, cred că-i încurcat în nişte combinaţii foarte puţin catolice. Va merge, oare, până la omor? Toată povestea este foarte gravă şi s-ar putea să-mi ofer un ascendent asupra lui."

Raoul îşi frecă mâinile. Afacerea îi plăcea. Şi nu-l mira peste măsură. De câteva zile, câteva amănunte îi atrăseseră atenţia. Hotărâ deci să se întoarcă la han, să doarmă acolo şi să revină la timp, pentru a afla ce complotează baronul şi invitaţii săi şi cine este această „creatură infernală", căreia i se dorea suprimarea.

Puse totul la loc, aşa cum fusese, dar, în loc să plece, se aşeză în faţa mescioarei[1] pe care se găsea fotografia Clarissei şi o contemplă cu o duioşie adâncă. Clarisse d'Étigues! Puţin mai tânără ca el, optsprezece ani, buze voluptuoase, ochi visători, faţă proaspătă de blondă trandafirie şi delicată, părul şters, aşa cum au fetiţele care aleargă pe drumurile din Caux[2], un aer atât de dulce şi atât de fermecător.

---

[1] În original: „*gueridon*" = mică măsuţă rotundă, cu un singur picior în centru (de obicei din marmură).

[2] Caux = regiune din Normandia, în care se află şi localităţile Fécamp şi Étretat.

Privirea lui Raoul se înăspri. Îl cuprinse un gând rău şi nu reuşea să-l îndepărteze. Clarisse era singură acolo sus, în apartamentul ei izolat, unde a mai întâlnit-o deja de două ori, servindu-se de cheile pe care ea însăşi i le încredinţase. Atunci, ce-l reţine astăzi? Nici un zgomot nu putea răzbate până la servitori. Baronul nu trebuia să revină decât în cursul după-amiezii. De ce să nu urce? Raoul nu era un Lovelace[1]. Dar cum să reziste ispitei? Zadarnicele scrupule nu izbutiră să-l oprească. Urcă vioi treptele scării. În faţa uşii închise, şovăi. Dacă o mai deschisese, aceasta a fost în plină zi, ca un prieten respectuos. Dimpotrivă, în mijlocul nopţii, ce semnificaţie ar avea un asemenea gest? Proces de conştiinţă care a durat foarte puţin. Bătu uşor în uşă.

— Clarisse... Clarisse... eu sunt...

După un minut, neauzind nimic, bătu din nou ceva mai tare... când, deodată, uşa budoarului se întredeschise şi tânăra fată apăru cu o lampă în mână. Îi observă paloarea şi spaima feţei, ceea ce îl tulbură până-ntr-atât încât dădu înapoi, gata să plece.

— Nu mă primi, Clarisse... Am venit contra voinţei mele... N-ai decât să spui un singur cuvânt şi... am plecat.

Clarisse înţelese, din aceste cuvinte, că ar stăpâni uşor un adversar care primea dinainte înfrângerea. Dar, nu-l putea nici îngădui, nici respinge. Voia să se indigneze şi nu făcea altceva decât să îngâne dojeni nedesluşite. Voia să-l gonească, dar braţul ei n-avea putere să facă un singur gest. Trebui să lase lampa din mâna care-i tremura. Se răsuci şi căzu leşinată...

Se iubeau de trei luni, din ziua întâlnirii lor în Midi[2], unde Clarisse stătea de câtva timp la o prietenă de la pension. De

---

[1] Lovelace = personaj din romanul „*Clarisse Harlawe*" de Samuel Richardson, tipul seducătorului cinic.

[2] Midi = sudul Franţei, de obicei se înţelege coasta Mediteranei.

îndată, s-au simțit uniți printr-o legătură care era pentru el, lucrul cel mai fermecător din lume - pentru ea, semnul unei abandonări îndrăgite din ce în ce mai mult. De la început, Raoul i se păru o ființă ciudată, misterioasă, pe care niciodată nu o va putea înțelege, dezamăgeau unele gesturi de uşurință, de ironie răutăcioasă, de fire capricioasă. Dar, pe lângă toate acestea, cât farmec! Câtă veselie! Ce explozie de entuziasm şi exaltare tinerească.

La întoarcerea din Normandia, tare nu-i fu mirarea să zărească, întâi dimineață, zvelta siluetă a tânărului cocoțată pe zid, în fața ferestrelor sale. Alesese un han la distanță de câțiva kilometri şi astfel, aproape în fiecare zi, venea cu bicicleta s-o regăsească în împrejurimile de la Haie d'Étigues.

Orfană de mamă, Clarisse nu era fericită lângă tatăl ei, om aspru, posomorât din fire, cucernic până la exces, plin de importanța titlului său, lacom la câştig, privit ca un duşman de arendaşii săi. Pe Raoul, care nu-i fusese prezentat de cineva, înrăit să-i ceară mâna fiicei sale, pe baron îl cuprinsei asemenea furie împotriva acestui pretendent imberb, încât l-ar fi biciuit, dacă tânărul nu l-ar fi privit cu aerul unui îmblânzitor care stăpâneşte o bestie feroce.

În urma acestei întrevederi - pentru a o şterge din amintirea lui Raoul - Clarisse comise greşeala de a-i deschide în două rânduri uşa budoarului său. Nesocotință periculoasă, de care Raoul s-a folosit, cu toată... logica unui îndrăgostit.

În dimineața aceea, simulând o indispoziție, ceru să i se aducă prânzul în cameră, în timp ce Raoul se ascunse într-o odaie alăturată şi, după ce-au mâncat, rămaseră mult timp îmbrățişați în fața ferestrei deschise, uniți prin amintirea sărutărilor, prin gingăşia tinereții şi, cu toată greşeala comisă, prin ingenuitatea lor.

În acest timp, Clarisse plângea...

Raoul îi spuse încet:

— Nu fi tristă, scumpa mea mult iubită. Viața este atât de frumoasă la vârsta noastră şi va fi şi mai frumoasă când vom înfrânge toate piedicile ce ne stau în cale. Nu plânge.

Îşi şterse lacrimile şi, privindu-l, încercă să zâmbească.

— Raoul, Raoul - spuse cu tristeţe. Tu, nici chiar acum când mă priveşti, nu te gândeşti la mine. Nu te gândeşti nici după ceea ce s-a întâmplat între noi. Este cu putință? La ce visezi tu, Raoul?

Îi răspunse râzând:

— La tatăl tău.

— La tatăl meu?

— Da. La baronul d'Étigues şi la invitații săi. Cum se poate ca domni de vârsta lor să-şi piardă vremea masacrând pe o stâncă sărmane păsări nevinovate?

— Asta e plăcerea lor.

— Eşti sigură? Cât despre mine, sunt destul de intrigat. Iată! Nu am fi în anul de grație 1894, dacă n-aş crede mai curând... Dar n-ai să te simți jignită?

— Vorbeşte, dragul meu.

Ei, bine! Au aerul de a se juca de-a conspirația. Da! Aşa e, cum îți spun, Clarisse... Marchizul de Rolleville, Mathieu de la Vaupaliere, contele Oscar de Bennetot, Roux d'Estiers şi alții, toți aceşti nobili seniori ai țării Caux sunt în plină conjurație.

— Spui prostii, dragul meu.

— Dar ascultă-mă - răspunse Raoul, convins că fata nu ştia nimic. Ai o înfățişare atât de ciudată, de parcă ai aştepta să-ți spun ceva important.

— Ceva de dragoste, Raoul! - Şi îi cuprinse capul cu înflăcărare.

— Toată viața mea nu este decât dragoste pentru tine, mult iubita mea. Dacă am alte preocupări şi alte ambiții, toate sunt pentru ca să te dobândesc. Închipuieşte-ți, Clarisse, că tatăl tău, conspirator, este arestat şi condamnat la moarte, iar eu îl salvez. După asta, cum nu mi-ar acorda mâna fiicei sale?

— Într-o zi sau alta va ceda, dragul meu.

— Niciodată! Nici o şansă, nici un sprijin, de nicăieri...

— Ai ceva, Raoul, ai numele tău... Raoul d'Andrésy.

— Nici măcar atât.

— Cum aşa?

— D'Andrésy este numele mamei mele, reluat când a devenit văduvă şi la cerința familiei sale, pe care această căsătorie o supărase profund.

— De ce? întrebă Clarisse, puțin amețită de aceste mărturisiri neaşteptate.

— De ce? Pentru că tatăl meu nu era decât un om simplu, sărac ca Iov[1], un simplu profesor... şi încă ce profesor! De gimnastică, scrimă şi box...

— Atunci, cum te numeşti?

— Oh! Un nume vulgar, sărmana mea Clarisse: Arsène Lupin.

— Arsène Lupin?

— Da! Nu e nimic strălucitor în el şi nu merită să-l schimbi pe al tău cu dânsul, nu-i aşa?

Arăta doborâtă. Că ar fi chemat-o într-un fel sau altul, nu însemna nimic pentru ea, dar în ochii baronului particula „de" era prima condiție, pentru a-i fi ginere. Murmură:

— N-ar fi trebuit să-ți renegi părintele. Nu e nici o ruşine să fii profesor.

— Nici o ruşine! - Râse el zgomotos, cu un râs care-i făcea rău Clarissei. Şi pot să jur că am profitat din plin de lecțiile de box şi de gimnastică, pe care mi le-a dat încă de când eram un țânc. Dar... nu-i aşa?... Poate că mama mea a avut alte motive să-l renege pe acest minunat om. Şi asta nu priveşte pe nimeni.

O sărută cu o violență neaşteptată, pe urmă începu să se învârtească şi să danseze. Se opri lângă ea:

— Hai, râzi, fetițo! strigă. Totul este foarte caraghios. Deci, râzi. Arsène Lupin ori Raoul d'Andrésy, e tot una. Esențial este reuşita în viață. Şi voi reuşi. Despre asta, vezi tu, nici o

---

[1] Iov = personaj biblic.

îndoială. Toți ghicitorii mi-au prezis că Raoul d'Andrésy va fi general, ministru sau ambasador. Dacă nu el, atunci Arsène Lupin. Este un lucru stabilit dinainte de destin. Sunt gata. Muşchi de oțel şi un creier... numărul unu. Uite! Vrei să merg în mâini? Sau să te duc în brațe? Ori ți-ar place mai curând să-ți iau ceasul fără să observi? Sau, mai bine, să-ți recit din memorie pe Homer în greacă şi pe Milton în engleză? Doamne! Ce frumoasă este viața! Raoul d'Andrésy... Arsène Lupin... cele două fețe ale aceleiaşi personalități. Pe care o va lumina glorios soarele celor plini de viață!

Se opri brusc. „Veselia sa nemăsurată păru să stinghereasc㔠. Privi în tăcere mica încăpere a cărei linişte a tulburat-o, după cum a tulburat pacea curatei conştiințe a fetei şi, printr-o schimbare neprevăzută, din cele ce făceau farmecul firii sale, îngenunche în fața Clarissei şi-i spuse cu gravitate:

— Iartă-mă! Am greşit venind aici. Dar nu-i vina mea. Abia îmi găsesc echilibrul. Binele, răul! Şi unul şi celălalt mă atrag. Trebuie să m-ajuți, Clarisse, să-mi găsesc calea justă şi să mă ierți când mă înşel şi greşesc.

Fata îi cuprinse capul în mâini şi-i spuse cu un ton pătimaş:

— Nu am ce să-ți iert, dragul meu. Sunt fericită! Ai să mă faci să sufăr mult... Sunt sigură... dar primesc cu bucurie, dinainte, toate durerile ce-mi vor veni de la tine. Iată! Ia fotografia mea. Şi poartă-te în aşa fel ca să nu roşeşti niciodată când o vei privi! Cât despre mine, voi rămâne întotdeauna ceea ce sunt astăzi, iubita ta şi soția ta. Te iubesc Raoul!

Îl sărută pe frunte. Deja, el râdea şi-i spuse ridicându-se:

— M-ai învestit cavaler. Iată-mă, de-aici înainte invincibil şi gata să-mi dobor duşmanii. Hei! Inamicilor! Arătați-vă! Intru în scenă.

Planul lui Raoul - să lăsăm în umbră numele de Arsène Lupin, pentru că la acea dată, necunoscându-şi destinul, el însuşi îl cam disprețuia - planul lui Raoul era cât se poate de

simplu. Ascunsă de arborii livezii, la stânga castelului - sprijinindu-se pe zidul înconjurător din care făcea parte altădată ca unul din bastioane - se găsea o turlă ciuntită, foarte scundă, ce dispărea sub bogăția de iederă.

Or, Raoul - care nu se îndoia că întâlnirea de la ora patru va avea loc în sala mare, unde baronul îşi primea de obicei arendaşii - remarcase o deschizătură, fostă ferestruică de aerisire, ce dădea spre câmpie.

Escaladare uşoară pentru un tânăr atât de îndemânatic. Ieşind din castel şi agățându-se de iederă, mulțumită rădăcinilor ei puternice, se înălță până la deschizătura săpată în grosimea zidului, atât de adâncă încât putu să se întindă înăuntru cât era de lung. Astfel aşezat, la cinci metri de sol, cu capul ascuns în frunziş, nu putea fi văzut, dar vedea întreaga sală, marea încăpere mobilată cu douăzeci de scaune, o masă şi o lungă strană de biserică.

Patruzeci de minute mai târziu - Raoul nu se înşelase în deducțiile sale - baronul intră împreună cu unul dintre prietenii săi. Godefroy d'Étigues avea musculatura unui luptător de bâlci şi o față roşiatică, înconjurată de o barbă roşcovană, cu o privire pătrunzătoare. Tovarăşul său, un văr - Raoul îl cunoştea din vedere - Oscar de Bennetot, făcea impresia unui boiernaş normand, dar cu un plus de bădărănie. Amândoi păreau foarte agitați.

— Repede! spuse baronul. La Vaupaliere, Rolleville şi d'Auperegard trebuie să apară. La orele patru, va sosi Beaumagnan, împreună cu prințul d'Arcole şi cu de Brie, prin livadă, unde am lăsat poarta deschisă... şi pe urmă... pe urmă va veni ea... dacă, din fericire, va cădea în capcană.

— Îndoielnic - murmură Bennetot.

— De ce? A comandat un cupeu. Cupeul va fi la locul de întâlnire şi se va urca în el. D'Ormont mână caii şi ne-o va

aduce. Pe povârnişul de la Quatre-Chemins[1], Roux d'Estiers va sări pe treapta trăsurii, îi va deschide uşa, va imobiliza femeia şi amândoi o vor lega.

Se apropiară. Bennetot şopti:

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, voi explica situaţia prietenilor noşti şi rolul jucat de această femeie.

— Şi îţi închipui că vei obţine de la ei o condamnare?

— Fie că o voi obţine, fie că nu, rezultatul va fi acelaşi. Beaumagnan ne-o cere. Putem să-l refuzăm?

— Ah! - făcu Bennetot. Omul ăsta ne va pierde pe toţi.

Baronul ridică din umeri.

— E nevoie de un om ea el, pentru ca să lupte împotriva unei asemenea femei. Ai pregătit totul?

— Da! Cele două luntrii sunt pe plajă în josul Scării Preotului. Cea mai mică este găurită şi sa va scufunda în zece minute după ce va fi lansată la apă.

— Ai pus şi-o piatră?

— Da, un *galet*[2] mai mărişor, găurit. Îl voi agăţa de inelul unei funii.

Tăcură...

Nici un cuvânt nu-i scăpase lui Raoul d'Andrésy, nici unul care să nu-i mărească aprinsa curiozitate.

„La naiba!" - gândi el. N-aş da... „loja" mea de la balcon pentru un imperiu. Ce indivizi! Vorbesc despre o crimă, cum ar vorbi alţii de schimbarea unui guler.[3]

Godefroy d'Étigues îl uimea cel mai mult. Cum putea gingaşa Clarisse să fie fiica acestui personaj posomorât? Ce scop urmărea el? Ce motive obscure îl stăpâneau? Ură, lăcomie, dorinţă de răzbunare, instinctul de cruzime? Îţi

---

[1] Quatre-Chemins = patru drumuri.

[2] Galet = piatră rotunjită şi netezită de valurile mării.

[3] În original: „*faux-col*" = guler separat, care se ataşa la cămaşă cu ajutorul unui buton.

amintea de un călău de altă dată, gata pentru cele mai sinistre treburi. Flăcările îi luminau fața încinsă şi barba roşcovană.

Ceilalți trei invitați sosiră îndată. Raoul îi recunoscu ca fiind familiari la Haie d'Étigues. Se aşezară cu spatele la ferestre, în aşa fel încât fața le rămânea ascunsă în penumbră. La ora patru fix intrară doi noi veniți. Unul în vârsta, cu ținută militară, strâns într-o redingotă, cu un barbişon numit „imperial" sub Napoleon al III-lea - se opri în prag. Toată lumea se ridică pentru a-l întâmpina pe cel de-al doilea, cel pe care Raoul nu ezită să-l socotească drept autorul scrisorii nesemnate, cel pe care baronul îl numea Beaumagnan.

Deşi era singurul care nu avea nici titlu, nici particula „de" înaintea numelui, fu primit ca un şef cu un zel pe măsura atitudinii sale de dominare şi privirii sale autoritare.

Cu obrazul ras, fălcile scofâlcite, cu minunați ochi negri însuflețiți de pasiune, cu felul său de a se îmbrăca - sever şi în acelaşi timp sobru - avea aerul unui personaj ecleziastic. Îl scuză pe contele de Brie, care nu putuse veni şi-l prezentă pe însoțitorul său:

— Prințul d'Arcole! Ştiți, nu-i aşa, că prințul este de-ai noştri. Întâmplarea a vrut să fie absent la întâlnirile noastre de până acum, dar şi-a desfăşurat activitatea chiar aflându-se departe, de altfel într-un mod cât se poate de fericit. Astăzi, mărturia lui ne este necesară pentru că, în 1870, de două ori prințul d'Arcole a întâlnit infernala creatură care ne amenință.

Raoul făcu rapid un calcul şi rămase decepționat. „Infernala creatură" trebuia să treacă de cincizeci de ani, dat fiindcă întâlnirile ei cu prințul avuseseră loc cu douăzeci şi patru de ani în urmă.

Între timp, prințul luă loc printre invitați, în timp ce Beaumagnan îl luă deoparte pe Godefroy d'Étigues. Baronul îi dădu un plic conținând fără îndoială scrisoarea compromițătoare. Avură, cu voce scăzută, o discuție

însufleţită, pe care Beaumagnan o întrerupse brusc, cu un scurt gest poruncitor.

„Nu-i prea comod domnul” - îşi spuse Raoul. „Sentința va fi pur formală. Odată moartă bestia moare şi veninul. Înecarea va avea loc precis orice s-ar întâmpla, părând a fi deznodământul impus.”

Beaumagnan trecu în spate. Înainte de a se aşeza, luă cuvântul:

— Prieteni! Ştiți cât de grav este momentul de față pentru noi toți. Strâns uniți şi înțeleşi asupra scopului măreț pe care vrem să-l atingem, am pus la cale o operă obştească de o însemnătate considerabilă. Considerăm, pe bună dreptate, că interesele țării, cele ale partidului nostru, ale religiei - şi nu fac nici o diferență între ele - sunt legate de reuşita proiectelor noastre.

Or, de la o vreme, acestea se izbesc de îndrăzneala şi împotrivirea unei femei care, dispunând de unele informații, s-a pus să caute secretul pe care noi suntem pe cale să-l descoperim. Dacă reuşeşte înaintea noastră, asta va însemna prăbuşirea întregii noastre osteneli. Ea, sau noi! Nu e loc pentru doi. Şi sperăm că lupta se va decide în favoarea noastră.

Beaumagnan se aşează. Minutele se scurgeau în tăcere, mai ales că atenția tuturor se îndreptă spre eventualele zgomote îndepărtate, venite dinspre câmpie. Erau nerăbdători să-şi vadă adversara, s-o vadă capturată pe femeia care-i obseda. Baronul ridică un deget. Se auzi crescând tropotul surd al unui cal.

— E cupeul meu!

Se îndreptă spre uşă. Ca de obicei, livada era pustie, servitorii necirculând decât prin curtea de onoare, situată înaintea fațadei principale. Zgomotul se apropie. Trăsura părăsi drumul mare şi curând apăru între stâlpii de la intrare. Vizitiul făcu un gest şi baronul exclamă:

— Victorie! O avem.

Cupeul se opri. D'Ormont sări de pe capră şi Roux d'Estiers ieşi din trăsură. Ajutați de baron, scoaseră dinăuntru o femeie, cu mâinile şi picioarele legate, cu capul învelit într-o eşarfă subțire de voal. O duseră la strana din mijlocul sălii.

— Nici o greutate - povesti d'Ormont. La coborârea din tren s-a repezit la trăsură. La Quatre Chemins am legat-o, înainte de a avea timpul să zică „uf".

— Scoateți-i eşarfa - ordonă baronul. De altfel, putem să-i lăsăm libere mişcările.

El însuşi îi deznodă legăturile. D'Ormont îi ridică voalul şi-i descoperi capul. O exclamație de stupoare izbucni printre cei prezenți. Raoul, la înălțimea postului său de observație, de unde vedea captiva în plină lumină, avu aceeaşi surpriză privind o femeie în toată splendoarea tinereții frumuseții sale. Un strigăt se făcu auzit deasupra murmurelor. Prințul d'Arcole înainta şi, cu fața contractată şi ochii măriți, îngână:

— Ea este! O recunosc. Vai, ce lucru înspăimântător.

— Ce este? întrebă baronul. Explicați-vă.

Şi d'Arcole pronunță această frază de neînțeles:

— Are aceeaşi vârsta ca şi acum douăzeci şi patru de ani.

Aşezată, femeia păstră o ținută dreaptă, pumnii strânşi pe genunchi. Pălăria îi căzuse, probabil, în timpul agresiunii şi pieptănătura pe jumătate răvăşită îi cădea pe spate în valuri bogat reținute de un pieptene de aur, în timp ce două şuvițe cu reflexe roşiatice, puțin ondulate pe tâmple, se despărțeau deasupra frunții.

Obrazul - de o frumusețe admirabilă, cu linii pure, însuflețite de o expresie care, fie nepăsătoare, fie temătoare - părea să surâdă. Cu bărbia mai curând subțire, pometii uşor proeminenți, cu ochii mari şi pleoapele grele, amintea de

femeile lui da Vinci sau mai curând ale lui Bernardino Luini[1] la care toată grația emana dintr-un zâmbet, neobservat dar răscolitor şi neliniştitor totodată.

Ținuta sa vestimentară era simplă: sub haina de voiaj pe care o lăsa să-i cadă, o rochie de lână gri îi scotea în evidență talia şi umerii.

„Drace!" - gândi Raoul, fără să-şi ia privirea de la ea. „Pare o creatură inofensivă, infernală şi măreață totodată. Şi vrea să țină piept la nouă sau zece inşi?"

Femeia se uită atent la cei ce o înconjurau, încercând să-i distingă pe ceilalți în penumbră. În sfârşit, le spuse:

— Ce vreți de la mine? Nu cunosc pe nici unul din cei de față. Pentru ce m-ați adus aici?

— Sunteți inamica noastră - declară Godefroy d'Étigues.

— Inamică? Trebuie să fie o confuzie. Sunteți sigur că nu vă înşelați? Eu sunt doamna Pellegrini.

— Nu sunteți doamna Pellegrini.

— Vă asigur că...

— Nu! repetă baronul cu voce tunătoare.

Şi adăugă:

— Pellegrini era unul dintre numele sub care se ascundea, în secolul trecut, omul a cărui fiică pretindeți că sunteți.

Nu răspunse nimic pe moment, ca şi cum n-ar fi sesizat absurditatea frazei. Apoi întrebă:

— Şi cum mă numesc deci după dumneavoastră?

— *Joséphine Balsamo, contesă de Cagliostro!*

---

[1] Bernardino Luini, pictor italian, elev al lui Leonardo da Vinci (1480—1532).

Capitolul 2 JOSÉPHINE BALSAMO, NĂSCUTĂ ÎN 1788...

CAGLIOSTRO! Ciudat personaj care a intrigat atât de mult Europa şi a tulburat atât de profund curtea Franței sub domnia lui Ludovic al XVI-lea. Colierul reginei... cardinalul de Rohan... Marie-Antoinette... ce momente zguduitoare ale celei mai misterioase existențe[1]. Un om ciudat, enigmatic, cu darul uneltirilor, dispunând de o forță de dominare asupra căreia nu s-a făcut lumină pe de-a-ntregul.

Impostor? Cine ştie! Avem dreptul să negăm că anumiți oameni, cu simțuri mai ascuțite, pot să arunce asupra lumii celor vii şi celor morți priviri care nouă, celorlalți, ne sunt oprite? Trebuie să-l tratăm drept şarlatan sau nebun pe cel ce dă viață amintirilor dintr-o altă existență sau care, amintindu-şi ce-a văzut, beneficiază de existențe dobândite anterior, de secrete pierdute, folosind putere socotită supranaturală, în fond nimic altceva decât valorificarea unor forțe pe care noi suntem gata să le negăm?[2]

În ascunzătoarea sa, Raoul rămase sceptic şi râdea în sinea lui - poate nu fără oarecare reticență - de întorsătura luată de evenimente. Îi păru însă că cei toți de față acceptau ca o realitate indiscutabilă afirmațiile cele mai extravagante.

---

[1] Giuseppe Balsamo, zis Alexandre conte de Cagliostro, aventurier italian, născut la Palermo (1743—1795). Medic, adept al ocultismului şi magiei. A fost amestecat în mişcările masonilor şi a avut mare succes la curtea lui Ludovic al XVI-lea. Compromis în „afacerea colierului", a fost exilat din Franța. Alexandre Dumas s-a ocupat de el în două romane: „*Joseph Balsamo*" (1846) şi „*Colierul reginei*" (1849).

[2] Pe la începutul secolului nostru, când a fost scris romanul „*Contesa de Cagliostro*", erau „*en vogue*" diverse teorii mistice, printre care metempsihoză, reîncarnarea sufletului în alt corp uman sau animal.

Or fi având despre această poveste dovezi.şi informaţii proprii? Au regăsit, oare, la cea care, după ei, n-ar fi alta decât fiica lui Cagliostro, darul clarviziunii sau al prezicerii, atribuite altădată celebrului făcător de minuni, considerat magician sau vrăjitor?

Godefroy d'Étigues, singurul dintre toţi rămas în picioare, se apropie de tânăra femeie şi-i zise:

— Numele de Cagliostro este desigur al dumitale, nu-i aşa?

Ea rămase pe gânduri. S-ar fi zis că, pentru a se apăra, căuta cel mai bun răspuns şi că vroia, înainte de a se angaja în fond, să cunoască armele inamicului. Replică deci nepăsătoare:

— Nimic nu mă obligă să vă răspund, mai ales că nu aveţi dreptul să mă interogaţi. Totodată, de ce aş nega că în actul meu de naştere e trecut numele de Joséphine Pellegrini, dar că, din capriciu, îmi mai spun şi Joséphine Balsamo, contesă de Cagliostro, cele două nume - Cagliostro şi Pellegrini - completând fericit personalitatea celui care m-a fascinat, a lui Joseph Balsamo.

— Prin urmare - preciză baronul - contrar unora dintre declaraţiile voastre, n-aţi fi descendenta lui directă!

Ridică din umeri şi tăcu. Din prudenţă? Dispreţ? Protest contra unei absurdităţi?

— Nu vreau să consider această tăcere nici ca o mărturisire, nici ca o negare - reluă Godefroy d'Étigues - întorcându-se către prietenii săi. Cuvintele acestei femei nu au nici o importanţă şi n-ar fi decât timp pierdut s-o contrazicem. Suntem aici pentru a lua hotărâri grave asupra unei chestiuni ştiută în ansamblu, dar nerecunoscută în unele amănunte, de cei mai mulţi dintre noi. Este deci necesar să amintim faptele. Sunt rezumate, pe cât de scurt a fost posibil, în memoriul ce-l voi prezenta şi vă rog să-l ascultaţi cu atenţie:

La începutul lui martie 1870, adică cu patru ani înaintea războiului dintre Franţa şi Prusia, din mulţimea străinilor care s-au năpustit asupra Parisului, nimeni n-a atras atenţia

mai mult decât contesa de Cagliostro. Frumoasă, elegantă, aruncând cu banii în stânga şi-n dreapta, aproape totdeauna singură sau cel mult însoțită de un tânăr prezentat drept fratele ei, pretutindeni pe unde treceau, în toate saloanele frecventate, contesa era obiectul celei mai vii curiozități.

Întru început, i se strigă numele. Apoi, modul cu adevărat impresionant cu care se asemuia faimosului Cagliostro, prin atitudini misterioase, vindecări miraculoase sau prin răspunsurile date oamenilor ce o consultau asupra trecutului sau viitorului lor.

Folosind aceleaşi procedee ca şi Cagliostro, a cărui fiică se făIea că este, susținea, cu şi mai multă îndrăzneală decât acesta că posedă secretul tinereții veşnice şi, surâzând, vorbea de întâlniri avute sau evenimente la care a participat... sub domnia lui Napoleon I. Prestigiul ei era atât de mare, încât i se deschiseră porțile palatului Tuileries[1]. Se vorbea chiar de şedințe oculte, la care împărăteasa Eugenia aduna în jurul frumoasei contese pe cei mai apropiați dintre devotații săi. Un număr clandestin al jurnalului satiric „*Charivari*”[2], confiscat imediat, ne povesteşte despre o şedință la care a asistat unul din colaboratorii săi. Am desprins acest pasaj:

La un moment dat scoase din buzunar o micuță oglindă de aur, turnă pe ea două picături dintr-o sticluță minusculă, o şterse şi se privi. Devenise iarăşi tânără. La întrebările noastre, ne răspunse:

— Această oglindă aparține lui Cagliostro. Pentru cei care se privesc în ea, încrezători, timpul se opreşte în loc. Uitați-vă. Pe montură este înscrisă data de 1783, urmată de câteva

---

[1] Tuileries = veche reşedință a regilor Franței, până sub Ludovic al XVI-lea, care se mută la Versailles. Din nou reşedință în timpul Revoluției şi Imperiului. Incendiat în 1871, a fost demolat în 1872.

[2] Charivari = tămbălău. Numele unui jurnal satiric ce apărea la Paris între 1832 şi 1892. Printre colaboratori, caricaturistul Daumier.

rânduri, care nu sunt altceva decât enigme, încredințate lui de însăşi regina Maria-Antoaneta. Îşi propuse să le dezlege, deoarece spunea că cel care va găsi cheia enigmelor va deveni regele regilor.

— Am putea să le ştim? întrebă cineva.

— De ce, nu? A le şti nu înseamnă a le dezlega. Nici Cagliostro însuşi nu le-a dezlegat. N-a avut timpul s-o facă. Nu pot deci decât să le enumăr:

In robore fortuna
Lespedea regilor Boemiei
Comoara regilor Franței
Candelabrul cu şapte brațe[1]

Dar n-a fost decât începutul. Împărăteasa evitând sa pună întrebări personale, dori câteva clarificări vizând viitorul.

— Majestatea voastră să fie bună să o ia uşor - spuse contesa întinzându-i oglinda. Şi, imediat, examinând suprafața aburită a oglinzii, murmură:

— Văd multe lucruri... un mare război vara asta... victorie... întoarcerea trupelor... Arcul triumf... Aclamații pentru împărat... Prințul moştenitor.

— Acesta este - relevă d'Étigues, documentul ce ne-a fost comunicat. Document uimitor pentru că a fost publicat câteva săptămâni înainte de izbucnirea războiului anunțat. Cine era această femeie, această aventurieră ale cărei preziceri periculoase influențând pe nefericita suverană, au provocat catastrofa din 1870? Cineva (citiți în acelaşi număr din „*Charivari*") a întrebat-o într-o zi:

---

[1] Prima enigmă a fost explicată de o tânără fată în volumul „*Dorothée, dansatoarea pe sârmă*", ca fiind comoara din scorbura stejarului. Următoarele două au fost dezlegate de Arsène Lupin în volumele „*Insula cu treizeci de sicrie*" şi „*Acul scobit*". Cea de a patra face obiectul cărții de față. (n.a.)

— Sunteți fiica lui Cagliostro! Fie! Dar cine este mama dumneavoastră?

— Mama mea? Căutați-o sus, printre contemporanii lui Cagliostro... Mai sus... Da, asta e... Joséphine de Beauharnais, viitoarea soție a lui Bonaparte, viitoarea împărătească...

Poliția lui Napoleon al III-lea nu putea rămâne inactivă. La sfârşitul lui iunie, ea prezentă un set de raporturi întocmite de unul dintre cei mai buni agenți ai săi. Îl citesc:

„Paşaportul italian al signorinei, păstrând rezervă referitor la data naşterii - scria agentul - este pe numele de Joséphine Pellegrini-Balsamo, contesă de Cagliostro, născută la Palermo, la 29 iulie 1788. Ducându-mă la Palermo, am reuşit să descopăr vechile registre ale parohiei Mortarana. Într-unui din ele, la data de 29 iulie 1788, am găsit declarația de naştere a Joséphinei Balsamo, fiica lui Joseph Balsamo şi a Joséphinei de la P..., *supusa regelui Franței. O fi vorba de Joséphine Tascher de la Pagerie, numele de fată al soției vicontelui de Beauharnais şi viitoarea soție a generalului Bonaparte?*

Am căutat în această direcție şi, în urma cercetărilor făcute cu răbdare, am aflat că domnul Cagliostro, deşi fusese expulzat din Franța după „afacerea colierului", locuia, sub numele de Pellegrini, într-un mic hotel din Fontainebleau, unde primea în fiecare zi o doamnă înaltă şi subțire. Or, la vremea aceea, Joséphine Beauharnais locuia şi ea la Fontainebleau. Era înaltă şi slabă. În ajunul zilei fixate pentru arestare, Cagliostro dispăru. A doua zi, pe neaşteptate, Joséphine de Beauharnais plecă şi ea[1].

O lună mai târziu la Palermo... se născu un copil. După optsprezece ani, împărăteasa Joséphine introducea la

---

[1] Până acum, nici unul dintre biografii Joséphinei n-au explicat de ce a fugit ea de la Fontainebleau. Numai Frederic Masson, arătând adevărul scria: „Poate vom găsi, într-o zi, o scrisoare care să afirme necesitatea plecării". (n.a.).

Malmaison[1] *o tânără fată, prezentând-o drept fiica sa. Câştigă afecțiunea împăratului în asemenea măsură, încât Napoleon se juca cu ea de parcă ar fi fost un copil al său. Ce nume avea? Joséphine... sau mai curând... Josine. La căderea imperiului, țarul Alexandru o culese pe Josine şi o trimise în Rusia. Ce titlu îşi asumă ea acolo? Contesa de Cagliostro.*

Ultimele cuvinte ale baronului d'Étigues se stinseră în tăcere. Îl ascultaseră cu atenție. Derutat de această poveste de necrezut, Raoul încercă să prindă pe fața contesei vreo urmă de emoție şi orice alt sentiment. Dar ea rămase impasibilă, ochii ei frumoşi, totdeauna puțin surâzători. Baronul continuă:

— Acest raport şi, probabil, influența ei nefastă la Tuileries i-au decis soarta. S-a semnat o hotărâre de expulzare a ei şi a fratelui ei. Fratele a plecat în Germania, ea în Italia. Într-o dimineață poposi la Modane, unde o conduse un tânăr ofițer. Se înclină în fața ei şi o salută. Era prințul d'Arcole. El a procurat cele două documente - numărul din „*Charivari*" şi raportul secret al cărui original - timbrat şi parafat - îl deține. Şi tot el este cel care în acest moment certifică în fața dumneavoastră, fără putință de tăgadă, identitatea celei pe care o văzuse în acea dimineață la Modane şi o vede şi acum, aici.

Prințul d'Arcole se ridică şi vorbi cu gravitate:

— Nu cred în miracole. Şi totuşi ceea ce vă spun este confirmarea unei minuni. Adevărul mă obligă să declar, pe cuvântul de onoare al unui soldat, că această femeie este femeia pe care am salutat-o în gara Modane acum douăzeci şi patru de ani.

— Pe care ați salutat-o foarte rece, fără un cuvânt de politețe - insinua Joséphine Balsamo.

---

[1] Malmaison = castel la vest de Paris, reşedința preferată a lui Napoleon I, apoi a Joséphinei, după divorț.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că un ofițer francez este prea curtenitor pentru a se despărți de o femeie printr-un simplu salut protocolar.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Vrea să însemne că, de fapt, ați schimbat câteva cuvinte.

— Poate. Nu îmi aduc aminte... spuse prințul d'Arcole stânjenit.

— V-ați referit la exil, domnule. Mi-ați reținut mâna, un pic cam mult decât ar fi fost normal şi ați spus: «Sper doamnă, că situația datorită căreia am avut plăcerea de a sta alături de dumneavoastră, nu vă vor face sa mă dați uitării. Din partea mea, nu le voi uita niciodată.» Şi ați repetat galanta intenția a dumneavoastră, folosind o intonație specială: «Niciodată, mă ascultați doamnă? Niciodată!»

Prințul d'Arcole era un om foarte bine pregătit. Totuşi, evocarea exactă a clipelor petrecute în urmă cu un sfert de secol îl puse într-o situație delicată, încât spuse:

— Dumnezeule!

Dar îşi reveni imediat şi trecu în ofensivă pe un ton sacadat:

— Am uitat doamnă. Dacă amintirile acelei întâlniri au fost plăcute, amintirile celei de a doua întâlnire au fost surprinzătoare.

— Şi această a doua întâlnire, domnule?

— S-a întâmplat la începutul anului următor, la Versailles, unde îi însoțeam pe responsabilii francezi care negociau condițiile capitulării. V-am văzut la o cafea, aşezată la o masă, bând şi glumind cu ofițerii germani, printre care era şi un ofițer, ordonanța lui Bismarck. În acea zi am înțeles rolul dumneavoastră la Tuileries şi al cui emisar ați fost.

Toate aceste secrete, toate aceste întâmplări dintr-o viața cu aparență fabuloasă, s-au povestit în mai puțin de 10 minute. Fără argumente. Fără o tentativă de logică şi elocvență, pentru a impune o teză de neînțeles. Numai o înşiruire de fapte. Numai probe sumare, grosolane,

asemănătoare loviturilor de pumn şi toate aceste aspecte îngrozitoare evocate împotriva unei tinere femei, amintiri venite după un secol.

Raoul d'Andrésy nu îşi revenea. Scena părea desprinsă dintr-un roman, melodramă fantastică şi tenebroasă, iar conjuraţii păreau desprinşi de orice realitate, atât cei ce ascultau aceste istorisiri, cât şi cei ce le dădeau valoare indiscutabilă.

Raoul nu a ignorat mediocritatea intelectuală a acestor relicve, ultimele vestigii ale unei alte epoci. Dar chiar şi aşa, cum puteau face abstracţie de datele principale ale problemei care le era pusă de vârsta pe care o atribuiau acelei femei? Oricât de creduli ar fi fost, nu aveau ochi pentru a privi?

În faţa lor însă atitudinea contesei Cagliostro părea şi mai stranie. De ce tăcea, totul părea o acceptare, chiar o mărturie... Să refuze ea distrugerea legendei tinereţii veşnice pe care ei o cred şi datorită portretelor sale? Sau, nepercepând pericolul care-i pluteşte deasupra capului, consideră toată această punere în scenă doar ca o simplă glumă?

— Acesta-i trecutul - conchise baronul. Nu mai stărui asupra episoadelor intermediare care-l leagă de prezent. Între altele, contesa de Cagliostro a fost amestecată în tragicomedia bulangerismului [1] şi în drama canalului Panama [2] (o regăsim în toate evenimente funeste patriei noastre). Dar nu avem decât unele indicii referitoare la rolul secret ce l-a jucat. Nici o dovadă. Să trecem peste astea şi să

---

[1] Boulanger = general francez. La sfârşitul secolului trecut a încercat o lovitură de stat împotriva republicii

[2] După succesul Suezului, Ferdinand de Lesseps a început construirea canalului Panama, dar a dat faliment, fiind chiar condamnat la închisoare. Termenul a trecut în vorbirea curentă cu sensul de afaceri veroase.

ajungem la zilele noastre. Un cuvânt însă înainte de toate. Asupra acestor puncte, aveți vreo obiecție, doamnă?

— Sigur că da.

— Vorbiți, atunci.

Cu un ton puțin batjocoritor, contesa începu:

— Aş vrea să ştiu - pentru că îmi faceți un proces, mi se pare şi încă în maniera unui tribunal medieval - dacă luați în considerare învinuirile adunate până acum împotriva mea? În acest caz mai bine condamnați-mă pe loc să fiu arsă ca vrăjitoare, spioană, eretică, mă rog, toate crimele neiertate de Inchiziție[1].

— Nu - răspunse Godefroy d'Étigues. Aceste întâmplări diferite n-au fost evocate decât pentru a reda cât mai limpede, în câteva trăsături, imaginea dumneavoastră.

— Credeți, chiar, că ați reuşit să-mi alcătuiți o imagine limpede?

— Din punctul de vedere care ne interesează, da.

— Vă mulțumiți cu puțin. Şi ce legături vedeți între aceste întâmplări diferite?

— Văd trei. Mai întâi, mărturia persoanelor care v-au recunoscut. Mulțumită lor, din aproape în aproape, ajungem la zilele cele mai îndepărtate. Apoi mărturisirea...

— Ce mărturisire?

— Ați redat prințului d'Arcole termenii precişi ai convorbirii din gara Modane.

— Într-adevăr! Ei şi?

— Şi... iată aici trei portrete care vă înfățişează exact, toate trei, nu-i aşa?

Contesa le privi, apoi declară:

— Da. Toate trei portretele mă înfățişează.

---

[1] Inchiziția = Un complex de tribunale ecleziastice speciale, instituite în secolul al XII-lea de papalitate, pentru a lupta împotriva ereziei. S-a remarcat prin teroare, şi un arbitrar excesiv.

— Ei, bine! - făcu baronul. Prima este o miniatură pictată în 1816 la Moscova, ca model fiind Josine, contesa de Cagliostro. A doua este o fotografie datând din 1870. Iat-o şi pe ultima, luată de curând la Paris. Toate cele trei portrete sunt semnate de dumneavoastră. Aceeaşi semnătură, acelaşi scris, aceeaşi parafă.

— Şi ce dovedeşte asta?

— Dovedeşte că aceeaşi femeie...

— Că aceeaşi femeie - îl întrerupse ea - şi-a păstrat în 1892 chipul său din 1816 şi din 1870. Deci, hai cu ea pe rug!

— Nu râdeți, doamnă. Ştiți că pentru noi, râsul este o ocară groaznică.

Cu un gest de nerăbdare, contesa lovi rezemătoarea băncii.

— Dar, în definitiv, domnule, să terminăm această parodie. Ce-mi reproşați? Pentru ce sunt aici?

— Sunteți aici, doamnă, pentru a ne da socoteală de crimele comise.

— Ce crime?

— Eu şi cu prietenii mei eram doisprezece. Doisprezece care urmăream acelaşi scop. Nu mai suntem decât nouă. Ceilalți sunt morți, asasinați de dumneavoastră.

Raoul crezu că zăreşte o umbră, aşternându-se ca un nor, pe surâsul Giocondei. Foarte repede frumosul chip îşi recapătă expresia obişnuită, nimic neputând să zdruncine liniştea acestei femei. S-ar spune că, într-adevăr, sentimentele obişnuite îi erau necunoscute sau, cel puțin, nu şi le exprima prin semnele de indignare, de revoltă şi groază care de obicei răscolesc toate ființele. Ce anomalie! Vinovată sau nu, alta în locul ei s-ar fi răzvrătit. Ea tăcea şi nimic nu-ți permitea să afli dacă era cinism sau nevinovăție.

Prietenii baronului rămaseră nemişcați, cu fețele aspre şi schimonosite. În spatele lor, ascuns aproape în întregime de vederea Joséphinei Balsamo, Raoul îl zări pe Beaumagnan. Cu brațele sprijinite de spătarul unui scaun, îşi ținea obrazul între mâini, ochii îi scânteiau şi, printre degetele răsfirate, îşi ațintea privirea pe fața inamicei.

Într-o tăcere solemnă, Godefroy d'Étigues enunță actul de acuzare sau mai bine zis cele trei puncte ale teribilei acuzații. O făcu sec, fără amănunte inutile, fără să ridice vocea, ca şi cum ar fi citit un proces verbal:

— Acum optsprezece luni, Denis Saint-Hébert, cel mai tânăr dintre noi, vâna pe domeniile sale, în împrejurimile portului Le Havre. La sfârşitul după-amiezii, părăsi pe arendaş şi pe paznic, îşi aruncă puşca pe umeri şi se duse - spunea el - să vadă din vârful falezei apusul soarelui în mare. N-a mai revenit seara. A doua zi, cadavrul său a fost găsit pe stâncile dezgolite de fluxul mării. Sinucidere? Denis Saint-Hébert era bogat, sănătos tun, într-o dispoziție fericită. Pentru ce s-ar fi omorât? Crimă? Nu s-a gândit nimeni. Deci, accident. În luna următoare, iunie, alt doliu pentru noi. În împrejurări asemănătoare George d'Isneauval vâna pescăruşi la picioarele falezei din Dieppe. Alunecă pe nişte alge, într-un mod atât de nenorocit, încât se lovi cu capul de o stâncă şi rămase nemişcat. Câteva ore mai târziu îl zăriră nişte pescari. Era mort. Lăsa o văduvă şi două fetițe. Încă un accident, nu-i aşa? Da. Accident pentru văduvă, pentru orfane, pentru familie... Dar pentru noi? E posibil ca, pentru a doua oară, întâmplarea să lovească micul nostru grup? Doisprezece prieteni se unesc pentru a descoperi un mare secret. Doi dintre ei sunt loviți. Nu este cazul să bănuim o maşinație criminală care, atacându-i pe ei, atacă în fond ceea ce întreprind?

Prințul d'Arcole este cel care ne-a deschis ochii şi ne-a dus pe calea cea bună. Prințul d'Arcole ştia că nu numai noi cunoaştem existența acestui mare secret. Ştia că, în cursul, unei şedințe la împărăteasa Eugenia, au fost evocate enigmele lăsate de Cagliostro şi că una dintre ele este cea care ne interesează, enigma candelabrului cu şapte brațe.

Datorită mijloacelor de cercetare ce le avem la dispoziție, în cincisprezece zile ancheta noastră s-a încheiat. Într-o vilă de pe o stradă liniştită din Paris locuieşte doamna Pellegrini. De o mare frumusețe, dorea totuşi să treacă neobservată. Sub

numele contesei de Cagliostro, frecventa unele cercuri care se ocupau cu vrăjitoria, cu ştiinţele oculte.

Am procurat fotografia acestei femei, cea de aici şi l-am trimis pe prinţul d'Arcole în Spania. El a recunoscut cu stupoare femeia pe care o văzuse cu mult timp în urmă.

Ne-am interesat de deplasările sale şi am aflat că a fost în trecere prin Le Havre în ziua morţii lui Saint-Hébert, în trecere prin Dieppe când George d'Isneauval agoniza la picioarele falezei.

Am întrebat familiile. Văduva lui d'Isneauval mi s-a destăinuit că, în ultimul timp, soţul său avea o legătură cu o femeie care, după ea, îl făcuse să sufere mult. Pe de altă parte, o confesiune scrisă de Saint-Hébert, găsită în hârtiile sale - păstrate de mama sa - ne-a dat la iveală faptul că prietenul nostru a avut imprudenţa să noteze într-un carnet cele douăsprezece nume ale noastre şi câteva indicii cu privire la candelabrul cu şapte braţe. Carnetul i-a fost şterpelit de o femeie.

Cu asta totul se explică. Stăpână pe o parte din secretele noastre şi dorind să cunoască mai mult, aceeaşi femeie iubită de Saint-Hébert s-a făcut iubită şi de d'Isneauval. Apoi, după ce le-a auzit destăinuirile, temându-se ca aceştia să nu ne-o denunţe nouă, i-a omorât. Această femeie se află acum în faţa voastră.

Godefroy d'Étigues făcu o pauză. Tăcerea deveni copleşitoare, grea, judecătorii păreau imobilizaţi într-o atmosferă apăsătoare, încărcată. Numai contesa păstra un aer distrat, ca şi cum n-ar fi fost vorba despre ea.

Mereu la postul său, Raoul admira frumuseţea fermecătoare şi voluptuoasă a tinerei femei şi în acelaşi timp încerca o părere de rău văzând atâtea dovezi strângându-se împotriva ei. Actul de acuzare era din ce în ce mai încărcat şi Raoul nu se îndoia că o ameninţa un atac şi mai direct încă.

— Să vă vorbesc de cea de a treia crimă? întrebă baronul.

Ea răspunse pe un ton obosit:

— Dacă doriți. Tot ceea ce spuneți este de neînțeles, îmi vorbiți de persoane pe care nu le cunosc nici măcar după nume. Dar... o crimă în plus sau în minus...

— Nu i-ați cunoscut pe Saint-Hébert şi pe d'Isneauval?

Ridică din umeri, fără să răspundă. Baronul se aplecă asupra ei şi-i zise cu voce joasă:

— Nici pe Beaumagnan?

Contesa ridică spre baron doi ochi mari, nevinovați.

— Beaumagnan?

— Da... Al treilea dintre prietenii noştri pe care l-ați omorât... nu de mult... acum câteva săptămâni... A murit otrăvit... Nu l-ați cunoscut?

Capitolul 3 UN TRIBUNAL INCHIZITORIAL

— Ce înseamnă această acuzație?

Raoul îl privi pe Beaumagnan. Se ridicase încet şi mascat de prietenii săi, veni din aproape în aproape şi se aşează lângă Joséphine. Aceasta, cu fața spre baron, nu-l remarcă. Raoul înțelese de ce Beaumagnan se ascunsese şi ce capcană de temut se întindea tinerei femei. Dacă într-adevăr a vrut să-l otrăvească, dacă într-adevăr îl credea mort, cu ce spaimă va tresări în fața lui Beaumagnan în carne şi oase, viu şi gata s-o acuze. Dacă, dimpotrivă, nu va tremura câtuşi de puțin şi dacă acest om i se va părea la fel de străin ca oricare altul, ce dovadă în favoarea sa!

Raoul se simți nelinişstit. Ar fi dorit ca ea să poată zădărnici urzeala şi căută un mijloc s-o avertizeze. Dar baronul nu-şi lăsă prada din mâini şi reluă:

— Nu vă amintiți nici de această crimă?

Contesa îşi încreți sprâncenele, trădând pentru doua oară puțină nerăbdare. Tăcu.

— Poate nici pe Beaumagnan nu l-ați cunoscut - întrebă baronul, aplecat spre ea ca un judecător de instrucție pândind fraza care dă de gol. Vorbiți vă rog! Nu l-ați cunoscut?

Ea nu răspunse nimic. Desigur, din cauza acestei stăruințe înverşunate, devenise neîncrezătoare, iar zâmbetul i se amestecă cu o vădită nelinişte. Ca o fiară încolțită, mirosi cursa şi scotoci cu privirea întunericul. Se uită la Godefroy d'Étigues, se întoarse spre Vaupaliere şi Bennetot, apoi _n partea cealaltă, unde se găsea Beaumagnan. Tresări ca şi cum ar fi zărit o fantomă. Închise ochii şi întinse mâinile, ca pentru a goni groaznica nălucă şi murmură:

— Beaumagnan... Beaumagnan...

Era oare o mărturisire? Se va pierde cu firea şi va recunoaşte crimele? Beaumagnan aştepta. Cu pumnii strânşi, cu vinele tâmplelor umflate, cu aspra-i figură şi mai crispată

de un efort de voință supraomenesc, pândea momentul de slăbiciune când orice rezistență se prăbuşeşte. Tânăra femeie se muie şi se abandonă celui care o domina. O bucurie crudă îl transfigura. Însă, zadarnică speranță. Contesa îşi reveni din amețeală. Clipă de clipă îşi recapătă calmul şi surâsul. Vorbi cu o logică de nezdruncinat.

— M-ați speriat, Beaumagnan, pentru că am citit în ziare ştirea că ați murit. Dar de ce prietenii dumitale au vrut să mă păcălească?

Raoul îşi dădu seama că tot ce s-a petrecut până atunci nu mai avea nici o importanță. Cei doi veritabili adversari se găseau față-n față. Oricât de scurtă ar fi să fie - dat fiind armele lui Beaumagnan şi izolarea în care se găsea tânăra femeie - lupta adevărată abia acum începea.

— Minciună! Minciună - strigă el. Totul nu-i decât minciună. Sunteți ipocrizia, josnicia, viciul, trădarea în persoană. Tot ce e mai mârşav şi mai respingător pe lume se ascunde în spatele unui zâmbet. Ah, ce zâmbet! Ce mască ticăloasă! Aş vrea să vi-o smulg cu cleşti înroşiți în foc. Zâmbetul acesta este moartea, este condamnarea veşnică a celui ce se lasă prins. Ah! Ce femeie mizerabilă!

Impresia lui Raoul, de la început, că asistă la o scenă a Inchiziției, îl încercă şi mai categoric în fața furiei oarbe a acestui om care blestema cu vehemența unui călugăr din Evul Mediu. Vocea îi tremura de indignare. Gesturile sale amenințau ca şi cum s-ar fi pregătit să smulgă din rădăcină nelegiuirea al cărei surâs dumnezeiesc te făcea să-ți pierzi capul şi să te abandonezi caznelor iadului.

— Calmează-te, Beaumagnan - îi zise ea cu dulceață în glas.

Degeaba. Îl întărâtă însă şi mai mult.

— Eu am fost cel care a căutat înfruntarea, imediat după moartea lui d'Isneauval. Da! M-am gândit că seducătoarea se va înverşuna şi mai mult contra noastră... şi că eu aş fi mai tare decât alții... mai ferit de ispită. Nu-i aşa? Vă este cunoscută dorința mea de a îmbrăca haina preoțească. Mă

socoteam deci la adăpost în fața răului, apărat de ceea ce mă angajasem să fac, dar mai ales de credința mea arzătoare. Şi m-am dus la una din şedințele de spiritism, unde ştiam că o găsesc. Era într-adevăr acolo. N-a fost nevoie să mi-o arate prietenul care mă adusese. Mărturisesc că, pe dată, o teamă greu de înțeles mă făcu să şovăi. O supravegheam. Vorbea puțin, stătea rezemată, ascultând ce se discuta şi fumând țigară după țigară.

Cum îl învățasem, prietenul meu se aşeză lângă ea şi începu să vorbească celor din jur. La un moment dat îmi pronunță numele. Văzui cu emoție, după privirea ei, fără putință de tăgadă, că mi-l cunoştea. Îl citise doar în carnetul sustras lui Saint-Hébert. Beaumagnan era unul dintre cei doisprezece, unul dintre cei zece supraviețuitori. Şi această femeie care până atunci se complăcea într-un soi de visare se trezi subit. Un minut mai târziu mi se adresă. Timp de două ore şi-a folosit toată grația frumuseții şi spiritului său, obținând din partea mea promisiunea că voi veni s-o văd a doua zi.

După o scurtă pauză, continuă: ochiar din acel moment, chiar din clipa în care o părăseam noaptea, la uşa locuinței sale, ar fi trebuit să fug la capătul lumii. Dar era prea târziu. Nu mai aveam curaj, nici voință, nici clarviziune, nimic altceva decât nevoia nebună de a o revedea. Sigur. Îmi ascundeam această pasiune în spatele unor cuvinte mari: „îmi voi îndeplini datoria”..., „trebuie să cunosc jocul duşmanului”, „să-i dovedesc crimele şi s-o pedepsesc”... Tot atâtea pretexte! În realitate, din primul moment, eram gata să cred în inocența ei. Un asemenea surâs nu putea fi decât semnul unei inimi curate. Nici amintirea sfântă a lui Saint-Hébert, nici cea a sărmanului d'Isneauval, nu mă luminară. Nu vroiam să văd nimic. Am trăit câteva luni în beznă, gustând cele mai josnice bucurii şi nici măcar nu roşeam la gândul că sunt obiect de ruşine şi scandal, că renunțasem la vocația mea şi-mi renegasem credința. Nelegiuire de neînțeles din partea unui om ca mine, v-o jur, prieteni. Mai mult chiar,

am comis una care le întrece pe toate. Am trădat cauza noastră. Am călcat jurământul tăcerii.

Această femeie ştie despre marele secret tot ceea ce ştim noi înşine.

Un murmur de indignare întâmpină aceste cuvinte. Beaumagnan se încovoie. Acum, Raoul înțelese mai bine drama ce se desfăşura în fața sa. Umilit de mărturisirea decăderii sale, nu mai era nici măcar mânios. Cu o voce stinsă, continuă:

— De ce am făcut-o? Nu ştiu. Nu am nici măcar scuza că m-ar fi tras de limbă. Nu! Uneori făcea aluzie la enigmele semnalate de Cagliostro. Într-o zi, aproape fără să-mi dau seama, mi-a scăpat ceea ce ştiam... în mod laş... pentru a-i fi pe plac... pentru a căpăta mai multă valoare în ochii ei... pentru ca zâmbetul să-i fie mai duios. Îmi spuneam: „Va fi aliata noastră. Ne va ajuta cu sfaturile ei de clarvăzătoare". Eram nebun. Beția păcatului îmi întuneca rațiunea...

Trezirea fu îngrozitoare. Acum trei săptămâni trebuia să plec într-o misiune în Spania. Îmi luasem rămas bun de la ea de dimineață. Pe la orele trei - având o întâlnire în centrul Parisului - părăsii mica mea locuință de la Luxemburg. Dar se întâmplă că uitasem să dau nişte porunci servitorului meu. Aşa că m-am întors prin curte, pe scara de serviciu. Nu l-am găsit. Ieşise, dar lăsase deschisă uşa bucătăriei. Auzii un zgomot îndepărtat, înaintai încet. Era cineva în camera mea. Da. Era această femeie, o văzui în oglindă. Oare ce făcea aplecată peste geamantanul meu? O observam. Deschise o cutiuță de carton în care țineam pilulele contra insomniei. Luă una şi în locul ei puse alta pe care o scoase din poşetă. Eram atât de emoționat încât nu m-am gândit să mă arunc asupra ei, s-o opresc. Când am intrat în cameră, plecase. N-am putut s-o mai ajung.

Am alergat la un farmacist şi-i cerui să analizeze pastilele. Una conținea o otravă care să mă trăsnească. Aveam deci o dovadă de netăgăduit. Din moment ce avusesem nesocotința să-i destăinui ce ştiam despre secret, eram condamnat.

Trebuia să se debaraseze de un martor periculos şi de un concurent ce-ar fi putut, într-o zi sau alta, să-şi ceară partea sa de pradă sau, şi mai rău, s-o denunțe, s-o acuze şi s-o învingă. Deci. Moartea! Moartea, ca pentru Saint-Hébert sau d'Isneauval.

Am scris unei cunoştințe din Spania şi, după câteva zile, unele ziare anunțau moartea la Madrid a numitului Beaumagnan.

— De-atunci - încheie dânsul, am trăit ascuns, şi am urmărit-o pas cu pas. S-a dus mai întâi la Rouen, apoi la Le Havre, pe urmă la Dieppe, adică în locurile care înglobează terenul cercetărilor noastre. După destăinuirile mele, ştia că suntem pe punctul de a scotoci o veche stăreție din împrejurimile Dieppului. Se duse acolo într-o zi şi, profitând de faptul că domeniul era părăsit, se puse pe căutat. Apoi i-am pierdut urma. Am regăsit-o la Rouen. Cunoaşteți restul de la prietenul nostru d'Étigues.

Aceasta-i femeia. Vă dați seama de motivele ce ne împiedică s-o dăm pe mâna justiției. Scandalul dezbaterilor se va răsfrânge asupra noastră şi, scoțându-ne la iveală planurile, le vor face imposibil de realizat. Datoria noastră, oricât de teribilă ar fi, este deci s-o judecăm noi înşine fără ură, dar cu toată severitatea meritată.

Beaumagnan tăcu. Îşi termină rechizitoriul cu o gravitate mai periculoasă pentru acuzată decât mânia. Apărea cu adevărat vinovată şi aproape monstruoasă în această serie de omoruri gratuite. Raoul nu ştia ce să creadă.

Contesa de Cagliostro se ridicase şi-şi privea adversarul în față, mereu uşor ironică:

— Nu m-am înşelat - spuse ea. E rugul!

— Va fi ceea ce decidem noi şi nimic nu va putea opri executarea justei noastre sentințe.

— O sentință? Cu ce drept? Există judecători pentru a da o sentință. Voi nu sunteți judecători. Frică de scandal, spuneți? Ce-mi pasă mie că aveți nevoie de întuneric şi tăcere pentru proiectele voastre? Eliberați-mă!

— Liberă? Liberă să vă continuați crimele? Nu. Sunteți în mâna noastră şi vă veți supune judecății noastre.

— Judecată? Pentru ce? Dacă ar fi printre voi un singur judecător adevărat - sau un singur om care să ştie ce este realitatea şi ce este aparența - ar râde de acuzațiile voastre stupide şi de probele voastre incoerente.

— Vorbe! Fraze! strigă Beaumagnan. Contraprobe ne trebuie... Ceva care să distrugă ceea ce au văzut ochii mei.

— La ce bun să mă apăr? Hotărârea voastră este luată.

— E luată, pentru că sunteți vinovată.

— Vinovată, de ce? De a urmări acelaşi scop? Da, asta o mărturisesc. Şi asta este cauza pentru care ați făptuit infamia de a mă spiona jucând comedia dragostei. Dacă ați căzut în capcană, cu atât mai rău pentru dumneavoastră. Dacă mi-ați făcut destăinuiri în legătură cu enigma s-a cărei existență dealtfel, o cunoşteam deja din documentul lui Caglistro - cu atât mai rău pentru dumneavoastră. Acum, enigma mă obsedează şi am jurat să-mi ating scopul, orice s-ar întâmpla şi în pofida opoziției voastre. Asta este crima mea.

— Crima voastră este aceea de a fi omorât - se răsti Beaumagnan - întărâtat din nou.

— N-am omorât pe nimeni - răspunse ea cu hotărâre.

— L-ați împins pe Saint-Hébert în abis şi l-ați lovit în cap pe d'Isneauval.

— Saint-Hébert? D'Isneauval? Nici nu i-am cunoscut. Aud numele lor acum, pentru prima oară.

— Şi eu? Eu? Nici pe mine nu m-ați cunoscut? N-ați vrut să mă otrăviți?

— Nu!

Exasperat, într-un acces de furie, o tutui:

— Dar, te-am văzut, Joséphine Balsamo. Te-am văzut cum te văd. În timp ce-mi puneai otrava ți-am văzut surâsul devenit feroce şi colțul gurii ridicat într-un rictus blestemat.

Contesa îşi înălță capul şi rosti:

— N-am fost eu.

Beaumagnan se sufocă de indignare. Cum de avea îndrăzneala...

Dar ea, liniştită, îi puse o mână pe umăr şi reluă:

— Ura vă face să vă pierdeți capul, fanatismul se răzvrăteşte împotriva păcatului dragostei. Totuşi, îmi dați voie să mă apăr, nu-i aşa?

— Este dreptul dumneavoastră - răspunse el mai calm şi mai protocolar. Dar grăbiți-vă.

— Voi fi concisă. Cereți prietenilor medalionul contesei de Cagliostro pictat la Moscova în 1816. (Beaumagnan se supuse şi luă miniatura din mâinile baronului). Bine... Acum, examinați-l cu atenție. Este portretul meu, nu-i aşa?

— Unde vreți să ajungeți? - o întrerupse nerăbdător.

— Răspundeți! Este portretul meu?

— Da - făcu el categoric.

— Atunci, dacă este portretul meu, înseamnă că trăiam la acea dată. Sunt de-atunci optzeci de ani şi aveam pe vremea aceea douăzeci şi cinci sau treizeci de ani. Gândiți-vă bine înainte de a răspunde... Ei? Şovăiți, nu-i aşa? În fața unui asemenea miracol. Mai mult încă. Deschideți medalionul prin spate şi veți vedea pe dosul porțelanului un alt portret, portretul unei femei surâzătoare, cu capul învelit într-un voal subțire, ce-l acoperă până la sprâncene. Sunt tot eu, nu-i aşa?

În timp ce Beaumagnan îi executa instrucțiunile, îşi puse pe cap un voal subțire din tul, ale cărui margini atingeau linia sprâncenelor şi îşi coborî, genele cu o expresie fermecătoare. Beaumagnan se bâlbâi, comparându-le:

— Sunteți tot dumneavoastră, sunteți dumneavoastră!

— Nici o îndoială, nu-i aşa?

— Nici una. Sunteți dumneavoastră.

— Ei bine! Citiți data în colțul din dreapta. Beaumagnan silabisi:

— Făcut la Milano, în anul 1498.

— În 1498 - repetă ea. Acum patru sute de ani! Ea începu să râdă. Şi râsul îi sună limpede.

— Nu fiți atât de uimit. Mai întâi de toate, să vă spun că eu cunoşteam existența acestui dublu portret şi-l căutam de multă vreme. Fiți sigur că nu este nici un miracol la mijloc. Nu voi încerca vă conving că am servit de model pictorului şi că am patru sute de ani. Nu. Pur şi simplu este fața Fecioarei Maria, copia unui fragment din tabloul „Sfânta Familie" a lui Bernardino Luini, pictor milanez.

Apoi, mai serioasă şi fără să-i lase adversarului timp să respire, îi spuse:

— Înțelegeți, acum, unde vreau s-ajung? Între „Fecioara" lui Luini, tânăra de la Moscova şi mine, este o asemănare absolută. Trei fețe într-una singură. Trei fețe nu a trei femei diferite, ci a uneia şi aceleiaşi. Atunci, de ce nu admiteți că acelaşi fenomen, foarte natural de altfel, poate apare şi în alte împrejurări şi că femeia pe oare ați văzut-o în camera voastră n-aş fi eu, ci o altă femeie care să-mi semene într-atât încât să vă amăgească? O alta care i-ar fi cunoscut şi i-ar fi omorât pe Saint-Hébert şi pe d'Isneauval.

— Am văzut... am văzut... - protestă Beaumagnan în picioare, în fața ei, aproape atingând-o, palid şi fremătând de indignare. Am văzut. Cu ochii mei...

— Cu aceiaşi ochi vedeți şi portretul de acum douăzeci şi cinci de ani şi miniatura de acum optzeci de ani şi tabloul de acum patru sute de ani. Sunt, oare, eu?

Oferi privirii lui Beaumagnan figura sa tânără, frumusețea proaspătă, dantura strălucitoare, obrajii delicați şi plini ca un fruct. Pierzându-şi firea, acesta îi strigă exasperat:

— Ah! Vrăjitoareo! Sunt clipe când cred aproape această nerozie. Cu tine nu se ştie niciodată. Iată! La femeia din miniatură se vede. Mai jos de umărul gol, pe pielea albă a pieptului, un semn negru. Acelaşi semn este şi acolo, mai jos de umărul tău... L-am văzut. Arată-le şi celorlalți, să vadă şi ei şi să fie lămuriți.

Era livid. Sudoarea i se scurgea pe frunte. Întinse mâna spre corsajul[1] închis. Dar contesa i-o respinse şi vorbi cu multă demnitate:

— Ajunge, Beaumagnan, nu ştii ce faci. Şi n-o mai ştii de luni de zile. Te-am ascultat adineaori şi am rămas buimăcită pentru că ai vorbit despre mine ca şi cum aş fi fost amanta ta. Şi n-am fost. Este foarte elegant să te baţi cu pumnii în piept, făcând *mea culpa*, dar mai trebuie ca spovedania să fie şi sinceră. N-ai avut curajul. Orgoliul nu ţi-a îngăduit mărturisirea umilitoare a înfrângerii şi, cu laşitate, ai lăsat să se creadă ceea ce n-a fost. Luni de zile te-ai târât la picioarele mele, m-ai implorat şi ameninţat fără ca vreodată, o singură dată, buzele tale să-mi atingă măcar mâinile. Iată secretul urii şi purtării tale. Neputând să mă înduplecI, vrei să mă pierzi. Şi în faţa prietenilor mi-ai alcătuit o imagine oribilă, de criminală, spioană şi vrăjitoare. Da, de vrăjitoare. Un om ca tine nu poate greşi - afirmi - iar dacă a greşit, aceasta nu poate fi decât urmarea unor vrăji diabolice. Nu Beaumagnan! Nu mai ştii ce faci şi nici ce spui! M-ai văzut în camera ta, preparând praful otrăvitor? Haida, de! Cu ce drept invoci mărturia ochilor? A ochilor tăi. Dar ei erau obsedaţi de chipul meu, iar faţa care ţi-a arătat-o cealaltă femeie este a mea, pentru că n-aveai ochi să mă vezi decât pe mine. Da, Beaumagnan, o repet, era altă femeie. Şi continuă pe acelaşi ton:

— Există o altă femeie care a moştenit unele documente provenite de la Cagliostro şi care poartă un nume ce nu-i aparţine: marchiza de Belmonte, contesa de Fenix... Caută aici, Beaumagnan. Ea este cea pe care ai văzut-o şi numai grosolana închipuire a unui creier sucit a putut să ridice împotriva mea atâtea acuzaţii mincinoase. Haide! Totul nu este decât o comedie copilărească şi am avut motive serioase

[1] Corsaj = bluză sau parte a îmbrăcămintii feminine care acoperă bustul.

să rămân liniştită în mijlocul vostru ca o femeie nevinovată. Cu tot interesul pe care fiecare dintre voi îl poate avea în reuşita proiectelor comune, sunteţi în fond oameni cinstiţi şi nu veţi îndrăzni niciodată să mă omorâţi. Poate dumneata, Beaumagnan, pentru că eşti un fanatic şi în plus te temi de mine. Dar ar trebui să găseşti aici nişte călăi care să te asculte. Şi nu sunt. Atunci ce?... Să mă închideţi? Să mă aruncaţi într-un colţ ascuns? Dacă vă amuză, fie! Dar să ştiţi că nu există ascunzătoare de unde să nu pot ieşi la fel de uşor cum ieşiţi voi din această sală. Atunci, judecaţi-mă! Condamnaţi-mă! Din partea mea, nu o să mai scot nici un cuvânt.

Se aşeză din nou, îşi scoase voalul şi-şi rezemă coatele. Rolul ei se terminase. Vorbise fără furie, dar convingător, cu o logică de nezdruncinat!

— Ai fost nevoit să-ţi sprijini rechizitoriul pe istorisirea unor evenimente de-acum o sută de ani, pentru a ajunge la întâmplările criminale de astăzi. Dacă sunt amestecată în acestea din urmă, ar fi pentru că am fost eroina celorlalte. Dacă sunt femeia pe care ai văzut-o, sunt şi cea arătată de diferitele mele portrete...

Ce să răspunzi? Beaumagnan tăcu. Duelul se sfârşise cu înfrângerea sa şi nu încercă s-o ascundă. De altfel, prietenii săi nu mai aveau acea faţă de neînduplecat, crispată, de oameni aflaţi în situaţia de a lua o cutremurătoare hotărâre de moarte. Îndoiala îşi făcu loc printre ei. Raoul o simţi cu certitudine şi ar fi nutrit unele speranţe, dacă pregătirile făcute de baron şi de Bennetot nu i-ar fi micşorat mulţumirea. Beaumagnan şi d'Étigues vorbeau cu voce scăzută. Apoi, Beaumagnan reluă cu siguranţa unui om pentru care orice discuţie este închisă:

— Prieteni, aveţi toate elementele procesului. Acuzarea şi apărarea şi-au spus ultimul cuvânt. Aţi văzut cu ce siguranţă Godefroy d'Étigues şi cu mine am acuzat această femeie, cu ce dibăcie s-a apărat, retrăgându-se în spatele unei asemănări neverosimile, dându-ne astfel un exemplu izbitor

al iscusinței şi şireteniei sale infernale. Situația este deci foarte simplă. Un adversar cu asemenea putere şi care dispune de asemenea resurse nu ne va lăsa niciodată în pace. Opera noastră este în primejdie. Contesa ne va distruge unul după altul. Existența ei va duce în mod fatal la ruina şi pierzania noastră.

Nu suntem aici pentru a pedepsi, ci pentru a ne apăra. Iată deci măsurile luate sub rezerva aprobării voastre. În noaptea asta, un vapor englez va naviga de-a lungul coastei. O barcă desprinsă de vapor va veni şi o vom întâlni la orele zece, la piciorul stâncii Belval. Femeia va fi preluată, dusă la Londra, debarcată noaptea şi închisă într-o casă de nebuni până când ne vom duce la bun sfârşit opera. Cred că nici unul dintre noi nu se va opune acestui mod de a proceda uman şi generos care ne salvează opera, punându-ne la adăpost de pericole inevitabile.

Raoul observă imediat jocul lui Beaumagnan şi gândi:

„Asta înseamnă moarte! Nu există nici un vas englezesc. Sunt numai două luntrii, dintre care una găurită. Va fi dusă în larg şi scufundată. Contesa de Cagliostro va dispare fără ca cineva să ştie vreodată ce i s-a întâmplat".

Ipocrizia acestui plan şi modul viclean cum a fost expus îl înspăimântară. Cum de nu l-ar fi susținut prietenii pe Beaumagnan, când nu li se cerea nici un răspuns? Tăcerea lor era de-ajuns. Or, nici unul nu protestă. Fără ştirea lor, o condamnară la moarte.

Se ridicară toți, gata de plecare, fericiți, desigur, să scape atât de ieftin. Nu se făcu nici o observație. Aveau aerul de a fi fost la o mică întâlnire prietenească, unde s-au discutat lucruri neînsemnate. Unii dintre ei trebuiau, de altfel, să prindă trenul de seară în gara vecină. Au ieşit cu toții, cu excepția lui Beaumagnan şi a celor doi veri.

Şi astfel, această şedință dramatică în care viața unei femei a fost prezentată în mod atât de arbitrar şi moartea sa obținută printr-un tertip atât de odios - sfârşea brusc, asemenea unei piese al cărei deznodământ se produce

înaintea momentului potrivit, ca un proces a cărui judecată ar fi anunțată în timpul dezbaterilor. În această scamatorie, caracterul viclean şi întortocheat al lui Beaumagnan îi apărea din ce în ce mai clar lui Raoul. Neîndurător şi fanatic, ros de dragoste şi orgoliu, decisese moartea. Dar mai avea scrupule, laşități, ipocrizii, temeri nedesluşite care-l obligau - ca să spunem aşa - să aibă o acoperire în fața conştiinței sale, poate chiar şi în fața justiției. De aici, soluția acestei semnături în alb, obținută mulțumită unei cumplite înşelăciuni.

Acum, în picioare, în prag, cerceta femeia ce urma să moară. Pământiu, cu sprâncenele arcuite, cu fălcile pradă unui tic nervos, cu brațele încrucişate, avea, ca de obicei, ținuta puțin teatrală a unui personaj romantic. Prin minte îi treceau gânduri furtunoase. Ezita, oare, în ultima clipă? În orice caz, chibzuirea nu dură mult. Îl prinse de umeri pe d'Étigues şi se retrase, lăsând ordinul:

— Păziți-o! Şi fără prostii, nu? Altfel...

În tot acest du-te-vino, contesa nu se mişcase, iar fața sa păstra o expresie gânditoare şi liniştită, ceea ce contrasta cu situația de fapt.

Trecu o oră. Umbrele serii începeau să invadeze sala. De două ori, tânăra femeie îşi consultă ceasul. Apoi, încercă să lege o conversație cu Bennetot. Chipul îi căpătă un aer seducător, iar vocea îi luă inflexiuni de dezmierdare. Bennetot mârâi morocănos şi nu răspunse nimic.

Mai trecu o jumătate de oră... Privi în dreapta şi-n stânga şi observă că uşa era întredeschisă. Neîndoios, în acel moment, avu ideea fugii şi toată ființa ei se încorda ca un arc. De partea sa, Raoul se întreba cum s-o ajute. Dacă ar fi avut un revolver, l-ar fi doborât pe Bennetot. Se gândi chiar să sară în sală, dar deschizătura din zid nu era destul de largă. De altfel, Bennetot, care era înarmat, îşi puse revolverul pe masă, bombănind:

— Un gest, unul singur şi trag. O jur, Dumnezeule!

Şi era un om care-şi ținea cuvântul. Contesa nici nu mai mişca. Cu gâtul paralizat de teamă, Raoul o privea fără să se plictisească.

La orele şapte, Godefroy d'Étigues reveni. Aprinse o lampă şi-i spuse lui Oscar de Bennetot:

— Să pregătim totul. Du-te să cauți o targa în şopron, după aceea te vei duce să mănânci.

Când rămase singur cu tânără femeie, baronul păru să ezite. Raoul văzu că ochii îi erau speriați şi că avea de gând să-i vorbească sau să facă ceva. Dar cuvintele sau actele trebuiau să fie dintr-acelea în fața cărora îți tremură genunchii. Lovitura fu brutală:

— Rugați-vă lui Dumnezeu, doamnă.

— Să mă rog lui Dumnezeu? De ce îmi dați acest sfat?

Atunci îi spuse cu voce joasă:

— Faceți după placul dumneavoastră... numai că trebuie să vă previn...

— Să mă preveniți? Despre ce? întrebă din ce în ce mai. Tremurătoare.

— Sunt clipe - murmură baronul - când trebuie să te rogi lui Dumnezeu, ca şi cum ai muri în aceeaşi noapte...

O groază năprasnică o cuprinse. Într-o clipă înțelese totul. Îşi agită brațele într-un soi de spasm febril.

— Să mor? Să mor? Dar nu-i vorba de moarte, nu-i aşa? Beaumagnan n-a spus nimic despre aşa ceva... Vorbea de o casă de nebuni...

Nu-i răspunse. Se auzi numai nenorocita bâlbâind:

— Ah, Dumnezeule! M-a înşelat. Casa de nebuni... nu-i adevărat... Este altceva... Mă vor arunca în apă... în mijlocul nopții... Ce oroare! Dar nu este posibil... Să mor?... Ajutor!...

Godefroy d'Étigues aduse pe umăr, împăturit, un pled lung. Cu o brutalitate turbată îi acoperi capul şi îi astupă gura cu mâna, pentru a-i înăbuşi strigătele. Reveni şi Bennetot. Amândoi o culcară pe targa şi o legară solid.

Capitolul 4 LUNTREA CARE SE SCUFUNDĂ

Godefroy d'Étigues aprinse o lampă şi cei doi veri se instalară pentru veghea funerară. În licărirea ei, aveau o înfăţişare sinistră.

— Ar fi trebuit s-aduci o sticluţă cu rom - bombăni Oscar de Bennetot. Sunt momente când este mai bine să nu ştii ce faci.

— Nu suntem într-un asemenea moment - replică baronul. Dimpotrivă. Trebuie să fim foarte lucizi.

— E vesel.

— Trebuia să fi discutat cu Beaumagnan şi să-i refuzi ajutorul tău.

— Asta nu se poate.

— Atunci, supune-te.

Mai trecu câtva timp. Nici un zgomot nu venea de la castel sau din câmpia adormită. Bennetot se apropie de captivă, ascultă, apoi, reîntorcându-se:

— Nici măcar nu geme. Straşnică femeie.

Şi, cu o voce în care se strecurase o oarecare teamă, adăugă:

— Crezi chiar tot ceea ce se spune despre ea?

— Ce anume?

— Vârsta ei... toate poveştile de altădată.

— Prostii.

— Beaumagnan le crede.

— Ştim oare ce gândeşte Beaumagnan?

— Mărturiseşte totuşi, Godefroy, că este vorba de lucruri cu adevărat curioase... şi că totul lasă să se presupună că nu s-a născut ieri...

— Da, evident. Chiar eu, când citeam, mă adresam ei ca şi cum ar fi trăit într-adevăr în epoca aceea.

— Atunci, ce crezi?

— Destul. Să nu mai vorbim de toate astea. Suntem deja amestecați prea mult. Ah! Îți jur, pe Dumnezeul meu (şi ridică tonul) dacă l-aş fi putut refuza în mod delicat... Numai...

Godefroy nu avea chef de vorbă şi n-a mai spus nimic despre un capitol considerat foarte neplăcut. Dar Bennetot reluă:

— Da. Ți-am mai spus-o. Beaumagnan ştie mult mai mult decât noi şi nu suntem decât nişte păpuşi în mâinile sale. Într-o zi sau alta, când nu va mai avea nevoie de noi, ne va saluta şi vom constata că a deturnat afacerea în favoarea sa.

— Asta, nu, niciodată.

— Cu toate acestea... - obiectă Bennetot. Godefroy îi puse mâna pe gură şi-i şopti:

— Taci, te aude.

— Ce importanță mai are - spuse celălalt - pentru că numaidecât...

Tăcură. Din timp în timp, orologiul bisericii bătea orele. Le numărau mişcând buzele şi privindu-se. Când ajunseră la zece, Godefroy bătu cu pumnul în masă de făcu să sară lampa.

— La naiba, naibelor. Trebuie să mergem.

— Ah! - făcu Bennetot. Ce mârşăvie. Mergem singuri?

— Ceilalți vroiau să ne însoțească şi ei. Dar îi voi opri în vârful falezei, pentru că ei cred în povestea cu vaporul englez.

— Mi-ar fi plăcut să mergem cu toții.

— Taci. Hotărârea ne priveşte numai pe noi. Şi, pe urmă, ceilalți ar putea să flecărească. Dar iată-i!

Ceilalți erau cei care nu luaseră trenul: adică d'Ormont, Roux d'Estier şi Rolteville. Aduseră, un felinar de grajd, dar baronul îl stinse.

— Nici o lumină. S-ar vedea mişcându-se pe faleză şi ca urmare se va trăncăni. Servitorii s-au culcat?

— Da.

— Şi Clarisse?

— Nu şi-a părăsit camera.

— Într-adevăr - spuse baronul - este puțin suferindă. Să mergem!

D'Ormont şi Rolleville apucară brațele tărgii. Traversară livada şi ajunseră la drumul ce ducea din sat la Scara Preotului. Cerul era negru, fără stelele. Cortegiul, dibuind, se poticnea şi se izbea de creasta făgaşului şi de povârniş. Înjurăturile fură repede înăbuşite de mânia lui Godefroy.

— Fără zgomot. Fir-ar să fie! Faceți-mi plăcerea. S-ar putea să ni se recunoască vocile.

— De către cine, Godefroy? Nu-i absolut nimeni în jur. Ai luat măsuri în ce-i priveşte pe vameşi?

— Da. Sunt la cârciumă, invitați de un om de care sunt sigur. Totuşi, un rond este posibil.

De bine de rău, ajunseră la locul unde începea scara. Odinioară, la inițiativa preotului din Bénouville, a fost tăiată ca un turn în faleză, pentru ca oamenii locului să poată coborî direct pe plajă. Ziua, deschizăturile tăiate în calcar o luminau şi, în acelaşi timp, deschideau privelişti mărețe spre mare ale cărei valuri se izbeau de stânci.

— Va fi greu - rosti Rolleville. Putem să vă ajutăm. O să vă luminăm drumul.

— Nu! se opuse baronul. Prudent este să ne despărțim.

Îl ascultară şi se depărtară. Cei doi veri, fără să mai piardă timpul, începură anevoioasa operațiune a coborârii. Dură mult. Treptele erau înalte; iar cotiturile, uneori, atât de scurte încât nu era loc să se treacă targa şi trebuia ridicată aproape vertical. Felinarul nu lumina decât cu intermitență. Bennetot se înfurie. Boiernaş neşlefuit, propuse să se arunce totul peste bord, adică printr-una din deschizăturile tăiate în mal. În sfârşit, atinseră plaja cu pietriş fin şi putură să-şi mai tragă răsuflarea. La o oarecare distanță se zăreau cele două luntrii alăturate. Marea foarte calmă, fără valuri, le scălda chila. Bennetot arătă gaura făcută în luntrea cea mică. Provizoriu, rămânea astupată cu un dop de paie. Puseră targa pe cele trei bănci ale bărcii.

— Să legăm totul - ordonă d'Étigues. Dar Bennetot observă:

— Dacă, vreodată, o anchetă va descoperi totul pe fundul mării, gândeşte-te ce dovadă va fi contra noastră această targa.

— Nu depinde decât de noi să mergem atât de departe ca să nu se mai poată descoperi nimic niciodată. Şi, de altfel, este o targa veche, scoasă din uz de vreo douăzeci de ani. Am luat-o dintr-un hambar abandonat. Nimic de temut.

— Atunci?

— Atunci să împingem luntrea. Dar după instrucțiunile lui Beaumagnan, mai întâi să-i scoatem căluşul şi s-o întrebăm dacă are vreo dorință. Vrei să faci tu asta?

— S-o ating? S-o văd? Mi-ar place mai curând s-o pocnesc. Dar tu?

— Nici eu n-aş putea... n-aş putea... Are un aer atât de dulce...

— Da - făcu Bennetot - este atât de frumoasă..., frumoasă ca Sfânta Fecioară.

Şi amândoi căzură în genunchi pe pietriş şi se apucară să se roage, cu voce tare, pentru cea care va muri şi pentru mântuirea căreia o chemau pe Fecioara Maria. Godefroy amesteca versetele, Bennetot îi ținea isonul, scandând la nimereală numeroase „Amin" - uri. Căpătară puțin curaj căci se ridicară brusc dornici s-o sfârşească. Bennetot aduse bolovanul pregătit, îl legă bine de un inel de fier şi împinse luntrea până când începu să plutească. După aceea, cu o sforțare comună, făcură să lunece a doua luntre şi săriră înăuntru. Godefroy apucă lopețile în timp ce Bennetot, cu ajutorul unei funii, o remorcă pe cea a condamnatei.

Astfel, avansară spre larg cu scurte lovituri de vâslă ce lăsau să cadă mici stropi. Umbre mai negre decât noaptea le permiteau să se orienteze printre stânci şi să navigheze spre marea deschisă. Dar, la capătul a vreo douăzeci şi cinci de minute, ritmul deveni din ce în ce mai lent, până când ambarcațiunea se opri.

— Nu mai pot - murmură baronul pe jumătate mort. Este rândul tău...

— Nu voi avea putere - mărturisi Bennetot. Godefroy mai făcu o încercare, apoi renunță.

— La ce bun. Am depăşit de mult, desigur, linia golfului. Suntem acolo unde începe marea deschisă. Nu crezi?

Celălalt aprobă.

— De altfel, bate o briză care va purta luntrea şi mai departe.

— Atunci scoate-i dopul de paie.

— Tu eşti cel care trebuia s-o faci - protestă Bennetot - pentru care gestul cerut echivala cu gestul crimei.

— Destul cu prostiile. Hai să isprăvim. Bennetot trase funia. Mai avea doar să se aplece şi să-şi afunde mâna după dop.

— Mi-e frică, Godefroy - bâigui el. Pe mântuirea mea veşnică, nu eu trebuia s-o fac, ci tu, mă-nțelegi?

Cu o săritură, Godefroy ajunse lângă el, îl îndepărtă şi, dintr-o mişcare, smulse dopul. Se auzi un gâlgâit de apă care clocoteşte şi asta îl răscoli până-ntr-atâta încât ar fi vrut să astupe gaura. Prea târziu, Bennetot luase ramele şi, regăsindu-şi energia, speriat şi el de zgomotul auzit, vâsli cu vioiciune, punând un interval de câteva brațe[1] între cele două ambarcațiuni.

— Opreşte! - Comandă baronul. Opreşte! Vreau s-o salvez. Opreşte, mii de draci!... Ah... Tu o ucizi... asasinule, asasinule. Eu aş fi salvat-o.

Dar Bennetot, cuprins de groază, fără să mai înțeleagă ceva, vâslea făcând să trosnească lopețile. „Cadavrul" - oare cum s-ar putea numi altfel ființa nemişcată din luntrea găurită, neputincioasă, destinată morții? - Rămasă singură. În câteva minute apa va urca şi va înghiți plăpânda ambarcațiune.

---

[1] În original: „*brasses*" = distanța dintre brațele întinse, măsoară 1,62 m.

Godefroy o. ştia. La rândul său, hotărât, apucă una dintre vâsle şi, fără a-şi mai face griji că vor fi auziți, cei doi complici se îndârjiră să fugă cât mai repede de la locul crimei. Le era teamă să audă strigătele de groază sau clipocitul înspăimântător al apei care se închide pentru totdeauna deasupra unui lucru ce se scufundă.

În acest timp, contesa se mira că nu simte contactul cu apa înghețată, lucru temut de corpul ei de femeie. Nu, luntrea nu se cufunda. Părea mai curând să se încline ca şi cum cineva ar sări peste bord. Cineva. Baronul? Complicele său? Gândi că nu este nici unul, nici altul, pentru că o voce necunoscută îi şopti:

— Liniştiți-vă, sunt un prieten venit în ajutor. Se aplecă, peste ea şi, fără să ştie dacă îl înțelegea sau nu, îi explică:

— Nu m-ați văzut niciodată... Mă numesc Raoul, Raoul d'Andrésy... Va fi bine... Am astupat gaura cu o bucată de lemn învelită într-o cârpă. Reparație provizorie, dar suficientă. Mai ales dacă scăpăm de acest bolovan.

Cu ajutorul unui cuțit, tăie funiile, apoi apucă bolovanul, se opinti şi reuşi să-l arunce în apă. În fine, îndepărtând pledul cu care era înfăşurată, se înclină în fața ei.

— Cât de mulțumit sunt. Întâmplările s-au desfăşurat mai bine decât am sperat şi... iată-vă salvată! Apa n-a avut timp să urce până la dumneavoastră, nu-i aşa? Ce noroc! N-ați pățit nimic?

Îi răspunse cu voce abia auzită:

— Ba, da!... glezna... legăturile mi-au sucit piciorul.

— N-are nimic. Principalul, acuma, este să ajungem la mal. Călăii dumneavoastră sunt deja acolo probabil urcă scara. N-avem deci să ne temem de nimic.

Rapid, îşi termină pregătirile, ridică o vâslă ce o ascunsese din timp pe fundul bărcii, o făcu să lunece înapoi şi vâsli[1] cu ea, continuând să-i povestească vesel, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic mai deosebit decât. Într-o plimbare de plăcere.

— Mai întâi, să mă prezint - mai puțin protocolar, nefiind deloc prezentabil, pentru că în loc de costum port ceva ca un pantalonaş.de baie, confecționat de mine însumi, căruia i-am adăugat un cuțit - deci Raoul d'Andrésy, gata să vă servească deoarece întâmplarea i-o permite. Oh! O întâmplare simplă... O convorbire surpriză... şi am aflat că maşinau un complot împotriva unei anumite doamne... Atunci, le-am luat-o înainte. Am coborât pe plajă şi, când cei doi veri au coborât în tunelul scării, am intrat în apă. Nu mi-a rămas decât să mă agăț de luntre, îndată ce a fost remorcată. Şi nici unul dintre ei nu şi-a dat seama că, odată cu victima, târau cu ei şi un campion de natație hotărât s-o salveze.

Luntrea înainta grăbit. Umbra falezei se ghicea în noapte. Când fierul chilei zgârie pietrişul, sări pe uscat, o ridică pe contesă cu uşurință, dovedind valoarea muşchilor săi şi o lăsă jos la poalele falezei.

— Odihniți-vă aici, la adăpostul acestei stânci, unde sunteți ferită de valurile perfide. Cât despre mine, eu plec... Bănuiesc că doriți să vă luați revanşa. Dar pentru asta nu trebuie să găsească luntrea, ca să fie convinşi că v-ați înecat. Deci, puțină răbdare.

Fără să întârzie, puse în practică ceea ce spusese. Duse luntrea în larg, scoase dopul de cârpă şi, în timp ce barca dispărea, se aruncă în apă. Revenit pe țărm, îşi căută hainele ascunse într-o adâncitură, se debarasa de pantalonii de baie şi se îmbrăcă.

---

[1] În original: „*godiller*" = a vâsli cu vâsla dinapoia ambarcațiunii, ca la gondolă.

— Haideți! - Zise când ajunse lângă tânără femeie. Trebuie să urcăm până sus şi nu-i prea comod.

Încetul cu încetul contesa îşi reveni din epuizare Şi, la lumina lanternei, o văzu deschizându-şi ochii. Ajutată, încercă să se ridice în picioare, dar durerea îi smulse un strigăt şi recăzu fără putere. Îşi scoase pantoful şi se văzu imediat că ciorapul era mânjit de sânge. Rană nepericuloasă, dar dureroasă!

Cu o batistă, Raoul bandajă provizoriu glezna şi decise plecarea imediată. O ridică deci pe umăr şi începu să urce. Trei sute cincizeci de trepte! Dacă Godefroy d'Étigues şi Bennetot avuseseră greutăți la coborâre, cât de obositor trebuia să fie efortul de a urca..., efortul unui adolescent. De patru ori fu nevoit să se oprească transpirat tot şi cu senzația că nu va mai putea continua. Şi totuşi continuă! Mereu într-o bună dispoziție. La a treia oprire, se aşează puțin şi o culcă pe genunchi. Avu impresia că râdea de giumbuşlucurile lui şi de verva sa nesecată. Îşi continuă urcuşul, strângând la piept corpul încântător, ale cărui forme suple le simțea prin veşminte. Ajunse în vârf. Un vânt rece mătura şesul. Nu-şi permise nici o pauză. Cu avânt, traversă câmpia, grăbindu-se să pună femeia la adăpost. O duse la un hambar izolat, ochit din timp. Adusese acolo două sticle cu apă proaspătă, coniac şi câte ceva de-ale gurii. Sprijini scara de zid, îşi reluă sarcina, urcă, împinse un panou care servea de uşă şi împinse scara.

-. Suntem în siguranță. Douăsprezece ore de linişte şi somn. Nimeni nu ne va deranja. Mâine la prânz, voi face rost de o trăsură şi vă voi duce unde doriți.

Iată-i deci închişi împreună, în urma celei mai tragice şi mai minunate aventuri la care se poate visa. Ce departe păreau acum scenele oribile din timpul zilei. Tribunalul inchizitorial, judecătorii neînduplecați, călăii siniştri, Beaumagnan, d'Étigues, condamnarea, coborârea la malul mării, luntrea ce se scufunda. Ce coşmaruri! Şterse deja, dar ele au dus la intimitatea dintre salvator şi victimă. La lumina

unei lămpi agățată de o bârnă, întinse femeia în fânul care umplea podul, o îngriji, îi dădu să bea, îi pansa uşurel rana. Protejată, departe de cursele ce i se întinseseră, nemaiavând să se teamă de duşmanii săi, Joséphine Balsamo încrezătoare închise ochii şi suspină. Raoul îngenunche în fața ei şi o contemplă îndelung. Căldura hambarului o făcuse să-şi deschidă corsajul şi Raoul îi zări umerii cu linia lor armonioasă pierdută spre gâtul gol.

Îşi aminti de semnul negru la care făcuse aluzie Beaumagnan şi care apărea pe miniatură. Cum să rezişti ispitei de a vedea şi a-ți da seama dacă semnul se găsea acolo, pe sânul femeii salvate de la moarte? Încetişor, îndepărtă stofa. În dreapta, o aluniță neagră puncta pielea albă şi mătăsoasă şi urma ritmul egal al respirației.

— Cine eşti? Cine eşti? - Murmură Raoul tulburat. Din ce lume vii?

Buzele lui silabisiră cuvinte nedesluşite, îngenunchease aproape de ea, simțindu-i dulcea răsuflare. Nu se abținu. Tremurând, îi atinse uşor buzele. Ea suspină. Întredeschise ochii. Văzându-l pe Raoul roşi şi zâmbi. Şi zâmbetul îi rămase pe față, pe când genele îi coborâră grele şi căzu într-un somn adânc. Raoul fu pierdut. Fremătând de admirație şi dorință, şopti fraze exaltate. Împreunându-şi mâinile ca în fața unui idol, îi ridică un imn de adorare, cel mai înflăcărat şi cel mai nebun.

— Ce frumoasă eşti! N-am crezut să existe atâta frumusețe pe lume. Nu zâmbi. Înțeleg de ce au dorit să te facă să plângi. Surâsul tău răscoleşte. Aş vrea să fie şters, ca nimeni să nu-l mai vadă vreodată. Să nu-mi mai surâzi decât mie. Te implor. Joséphine Balsamo... ce dulce este numele tău şi cât de misterioasă te face încă! Vrăjitoare! A zis Beaumagnan. Dar de unde! Fermecătoare! Apari din întuneric! O lumină, ca un soare... Joséphine... încântătoare magiciană... Viața mea a început în momentul care te-am luat în brațe. Nu cred decât în tine. Dumnezeule! Ce frumoasă eşti! Îți vine să plângi de disperare.

Îi spunea toate astea stând aproape de ea, gura lui lângă a ei, dar sărutul furat rămase singura dezmierdare ce şi-o permise. Nu era decât voluptate şi surâsul Joséphinei, dar nu era decât pudoare şi respect în atitudinea lui Raoul, iar exaltarea lui se derula în cuvinte grave:

— Te voi ajuta. Ceilalți nu vor mai putea să facă nimic contra ta. Dacă vrei să atingi ținta urmărită şi de ei, îți promit că vei reuşi. Departe sau aproape de tine, voi fi cel care te apără şi te salvează, încredere în devotamentul meu.

În sfârşit, adormi, bolborosind promisiuni şi jurăminte fără sens. Şi fu un somn adânc, fără vise, somnul copiilor.

Orologiul bisericii bătu orele unsprezece. Le numără cu o surpriză din ce în ce mai mare.

„Ora unsprezece? E posibil?

Lampa era stinsă. Alergă la fereastră, trase oblonul. Lumina soarelui umplu încăperea. N-o zări nicăieri pe Joséphine. Dispăruse. Coborî. Căută în livadă, scotoci cu privirea câmpia şi drumul. În zadar. Deşi rănită, părăsise refugiul sărind din hambar şi traversase livada şi câmpia vecină.

Raoul veni la hambar pentru o inspecție amănunțită. N-avu nevoie să caute mult. Pe podea, zări un carton dreptunghiular. Era o fotografie a contesei. Pe spate, erau scrise cu creionul aceste rânduri: „Salvatorului meu multe mulțumiri, dar să nu încerce să mă revadă”.

Capitolul 5 UNUL DINTRE CELE ŞAPTE BRAŢE

Sunt unele poveşti în care eroul, amestecat în aventurile cele mai ciudate, îşi dă seama că n-a fost decât jucăria unui vis. După ce-şi regăsi bicicleta în spatele taluzului unde o ascunsese în ajun, Raoul se întrebă dacă nu fusese prada unor vise, rând pe rând amuzante, plăcute, de temut şi la urma urmelor amăgitoare. Nu părea o ipoteză valabilă. Fotografia contesei şi, mai mult încă, amintirea îmbătătoare a sărutului furat Joséphinei Balsamo erau certitudini cărora nu putea să se sustragă.

Constată cu o remuşcare pe dată înlăturată că, pentru prima oară de când începuse această aventură, se gândea la Clarisse şi la orele delicioase din dimineaţa precedentă. Dar, la vârsta lui, contradicţiile sentimentale se aranjează mai uşor. Raoul se dedubla în două fiinţe. Una continua să iubească la fel ca şi până acum, alta se lăsa dusă cu frenezie de noua sa pasiune. Imaginea Clarissei pălea, apărea nedesluşită şi îndurerată ca fundalul unei capele, împodobit cu lumânări tremurătoare, la care te duci să te rogi din când în când Dar, imediat, contesa devenea singura divinitate adorata, o divinitate autoritară şi geloasă, care nu admitea să ascunzi nici cel mai neînsemnat gând, nici cel mai mic secret. Pentru el, Joséphine nu avea nimic comun cu „creatura infernală" descrisă de Beaumagnan şi impusă imaginaţiei neliniştite a prietenilor săi. Eticheta de „fiinţă sângeroasă", „unealtă a crimei şi perfidiei", „vrăjitoare" toate dispărea în faţa chipului frumos din fotografie.

„Te voi regăsi - jură el, acoperind cu sărutări fotografia - şi tu mă vei iubi cum te iubesc eu! Vei fi a mea, ca amanta cea mai supusă şi cea mai dragă. Voi citi în viaţa ta misterioasă ca într-o carte deschisă. Voi desluşi dorul tău de prezicătoare, miracolele din viaţa ta, incredibila-ţi tinereţe, tot ceea ce i-a

uluit şi i-a speriat pe ceilalţi, purtările tale iscusite de care vom râde împreuna Vei fi a mea, Joséphine Balsamo".

Jurământ îndrăzneţ s-o simţea însuşi Raoul. În fond, Joséphine îl mai intimida încă şi simţea o oarecare iritare, asemeni copilului care doreşte să fie egal, dar trebuie să se supună celui mai tare ca el.

Timp de două zile se izola în cămăruţa sa de la parterul hanului, a cărei fereastră dădea în curtea plantată cu meri. Zile de meditaţie şi aşteptare. Le urmă o după-amiază de hoinăreală prin câmpia normandă, adică în locurile unde ar fi fost posibil s-o întâlnească pe Joséphine. Bănuia - şi aşa şi era - că tânără femeie, zguduită încă de oribila încercare prin care trecuse, nu se întorsese la Paris În viaţă fiind, cei ce au vrut s-o ucidă trebuiau s-o creadă moartă. Pe de altă parte, pentru a se răzbuna, ca şi pentru a ajunge înaintea lor la ţinta urmărită şi de ei şi de ea, nu era bine să se depărteze de locul bătăliei.

În seara celei de a treia zi, găsi pe masă un buchet de flori de câmp. Îl întrebă pe hangiu. Nu văzuse pe nimeni.

„Ea este!» - gândi Raoul îmbrăţişând florile culese de mâna ei.

Patru zile la rând se ascunse în fundul curţii, în spatele unei magazii. Ori de câte ori auzea vreun pas, inima îi bătea cu putere. Decepţionat de fiecare dată, simţea o adevărată durere. Dar în cea de-a patra zi la orele cinci, între pomi şi tufişuri, se auzi un fâşâit de stofă. Trecea o rochie. Făcu gestul de a se repezi, dar se potoli imediat abia stăpânindu-şi mânia. O recunoscuse pe Clarisse. Ţinea în mână un buchet de flori asemănător celuilalt. Se sprijini de fereastră şi depuse înăuntru buchetul. Când reveni, pe acelaşi drum, Raoul o văzu din faţă şi fu izbit de paloarea ei. Obrajii îşi pierduseră prospeţimea, iar ochii înnegurați trădau îngrijorarea lungilor ore de insomnie. „Voi suferi mult pentru tine" îi spusese ea, fără să ştie că suferinţa ei va începe atât de repede şi că ziua dragostei ei cu Raoul era şi ziua de adio, ziua unei inexplicabile părăsiri.

Şi totuşi Clarisse - Clarisse care-şi distrugea ea însăşi ultima şansă de fericire - îi dădu prețioasa informație de care avea nevoie. O oră mai târziu, în jerba de flori, găsi o scrisoare. Deschizând-o, citi:

„Dragul meu! Oare s-a terminat totul? Nu, nu-i aşa că plâng fără motiv? Nu este posibil ca tu să te depărtezi de Clarisse a ta. Dragul meu. Astă seară pleacă toți cu trenul şi nu se vor întoarce decât mâine foarte târziu. Vei veni, nu-i aşa? Nu mă vei lăsa să mai plâng".

Sărmane rânduri dezolate. Raoul nu se lasă înduioşat. Se gândi la călătorie şi-şi aminti de o acuzație a lui Beaumagnan: „Ştiind de la mine, că urma să cercetăm de sus şi până jos o proprietate în apropiere de Dieppe, s-a dus acolo în grabă". Oare nu acesta era scopul expediției? Nu va fi pentru Raoul ocazia de a se amesteca în luptă şi de a trage din evenimente partea leului?

În aceeaşi seară, la orele şapte, îmbrăcat ca un pescar de pe coastă, de nerecunoscut sub stratul de pudră roşiatică, se urcă în acelaşi tren cu baronul d'Étigues şi cu Oscar Bennetot, îl schimbă de două ori ca şi ei şi coborî într-o micuță stație, unde şi dormi.

A doua zi dimineața, d'Ormont, Rolleville şi Roux d'Estiers veniră într-o trăsură să-şi caute prietenii şi să-i ia cu ei. Raoul se repezi în urma lor. La vreo zece kilometri, trăsura se opri în fața unui conac dărăpănat, cu numele de „castelul din Gueures". Apropiindu-se de grilaj, Raoul zări forfota unei mulțimi de lucrători ce răscoleau pajiştea şi aleile, săpând de zor. Antreprenorul lucrărilor îi întâmpină pe cei cinci asociați. Fără să fie luat în seamă, Raoul se amestecă printre lucrători, întrebându-i ce şi cum. Află, astfel, că marchizul de Rolleville cumpărase castelul şi că în acea dimineață începuseră lucrările de reamenajare. Mai auzi pe unul dintre şefi răspunzându-i baronului:

— Da, domnule, au fost date toate poruncile. În caz că, săpând, vor găsi în pământ monede sau obiecte din metal,

fier, aramă, etc. - Au ordin să vi le aducă şi vor primi o recompensă.

Era clar că toată această agitaţie nu avea altă raţiune decât descoperirea unui lucru. „Dar ce anume?" - se întrebă Raoul. Se plimbă prin parc, înconjură castelul, pătrunse în pivniţă şi o inspectă atent. Ieşi. Cei cinci prieteni se aflau în spatele conacului, pe o esplanadă care domina parcul.

Gânditor, cu mâinile în buzunar, cu o ţigară în colţul gurii, Raoul privea fără să se teamă că prezenţa sa ar putea părea anormală în acele locuri.

Godefroy d'Étigues îşi rulă o ţigară din tutun împăturit într-o foiţă de hârtie. Neavând chibrituri se apropie de Raoul cerându-i foc. Îi întinse ţigara şi, în timp ce baronul şi-o aprindea pe a sa, un plan spontan foarte simplu luă naştere în mintea tânărului. Dar trebuia să se grăbească. Îşi săltă şapca, lăsând să-i scape şuviţele unei pieptănături îngrijite. Baronul îl privi cu atenţie şi, odată lămurit, izbucni cu mânie:

— Tot dumneata? Şi încă deghizat! Ce înseamnă acest nou şiretlic şi cum îndrăzniţi să mă plictisiţi şi aici? V-am răspuns în modul cel mai categoric. Căsătoria dumitale cu fiica mea este imposibilă.

Raoul îi apucă braţul şi-i spuse autoritar:

— Fără scandal. Vom avea de pierdut amândoi. Chemaţi-vă prietenii.

Godefroy voi să se revolte.

— Chemaţi-vă prietenii - repetă Raoul. Vă voi face un serviciu. Ce căutaţi? Un candelabru cu Şapte braţe, nu-i aşa? Îi cunosc ascunzătoarea, mai târziu, vă voi da şi alte indicii utile operei ce-o urmăriţi. Cât despre domnişoara d'Étigues, să nu vorbim nimic despre ea, astăzi. Chemaţi-vă prietenii. Repede!

Baronul ezită, dar promisiunile şi asigurării date de Raoul îl impresionară. Îşi chemă prietenii.

— Îl cunosc pe acest băiat - le spuse. După dânsul... vom ajunge, poate, să găsim...

— Nu „poate”, domnule. Sunt de prin partea locului. Ca puşti mă jucam în castel cu copiii unui bătrân grădinar, păzitorul acestor locuri. De câteva ori, ne-a arătat un inel înţepenit în zidul pivniţei. „Este o ascunzătoare acolo - ne spunea el - am văzut vechituri, sfeşnice, pendule...”

Aceste revelaţii îi aţâţară pe prietenii lui Godefroy, dar Bennetot obiectă imediat:

— Pivniţa? Am cercetat-o.

— Nu destul de atent - afirmă Raoul. Va voi conduce.

Printr-o scară venită direct din exterior, ajunseră la subsol. Două porţi şi câteva trepte îi duseră la o serie de încăperi boltite.

— A treia pe stânga - spuse Raoul care, în timpul inspecţiei sale, studiase locurile. Iată, aici...

Îi făcu să intre într-o criptă întunecată, unde trebuiră să se aplece ca să intre.

— Nu se vede nici un pic - se plânse Roux d'Estiers.

— Într-adevăr. Dar iată nişte chibrituri şi... am zărit capătul unei lumânări pe treptele scării. Un moment... Mă duc s-o aduc.

Închise portiţa criptei, întoarse cheia, o luă cu el şi se îndepărtă strigând prizonierilor:

— Aprindeţi cele şapte braţe ale candelabrului. Îl veţi găsi sub ultima lespede, învelit cu grijă în pânză de păianjen.

Nu apucă să ajungă afară când auzi loviturile celor cinci prieteni în portiţă şi se gândi că, nefixată bine şi mâncată de viermi, nu va rezista mai mult de câteva minute. Dar acest răgaz îi ajungea. Dintr-un salt, sări pe esplanadă, luă o cazma din mâna unui lucrător şi alergă la al nouălea stâlp al casei. Atacă un capitel[1] din ciment cu numeroase crăpături. Căzu imediat în mici bucăţi, în spaţiul lăsat liber între

---

[1] În original: „*chapiteau*” = element de arhitectură, partea de sus a unei coloane.

cărămizi, dintr-un mestec de pământ şi pietricele, Raoul scoase cu grijă o tijă de metal... care nu era altceva decât un braţ al unui mare candelabru, cum se vede pe unele altare. Un grup de lucrători făcură cerc în jurul său, scoţând sunete de mirare la vederea obiectului din mâna lui Raoul. Era singura descoperire făcută de dimineaţă. Dar, imediat, se auziră strigăte la colţul conacului şi Rolleville, urmat de ceilalţi, sosiră vociferând:

— Hoţul! Opriţi-l! Hoţul!

Se repezi cu capul înainte printre lucrători şi fugi. Raoul acţiona cu gândul la Joséphine Balsamo şi n-avea altă dorinţă decât aceea de a-i oferi, într-o zi sau alta, trofeul cucerit. Se salvă alergând din răsputeri. Drumul spre poarta principală fiindu-i blocat, o luă de-a lungul unui mic eleşteu, scăpă de doi oameni care încercau să-l oprească şi, urmat la douăzeci de metri de o hoardă agresivă urlând turbată, ieşi într-o grădină de zarzavat înconjurată din toate părţile de ziduri cu o înălţime descurajantă.

„La dracu! - Gândi el, sunt încolţit, mă vor sfâşia!”[1]

Pe stânga, grădina de zarzavat era dominată de biserica satului, iar cimitirul bisericii se continua cu un mic spaţiu închis ca un intrând în grădină, loc rezervat altădată mormintelor castelanilor din Gueures, înconjurat de grilaje groase. Or, chiar în clipa în care Raoul alerga de-a lungul acestui loc îngrădit, o uşă, mascată într-un desiş de tisă, fu întredeschisă, un braţ se întinse şi-i bară drumul, o mână îi apucă mâna şi Raoul, stupefiat, se văzu atras de o femeie care închise uşa în nas asaltatorilor. Mai mult o ghici decât o recunoscu pe Joséphine.

— Veniţi! îl chemă, afundându-se în mijlocul tisei.

---

[1] În original: „*l’hallali, la curée... Quelle chute*!” *Hallali* = sunet de trompetă anunţând că cerbul este încolţit. *La curée* = partea de vânat ce se dă câinilor hăitaşi.

O altă uşă se deschise în zid, comunicând cu cimitirul satului. Ajunseră în faţa bisericii, unde staţiona o veche berlină[1] demodată - cum nu se mai întâlneau decât la ţară - la care erau înhămaţi doi cai micuţi, slabi şi neîngrijiţi. Pe capră, un vizitiu cu barba colilie, cu spatele încovoiat sub o haină albastră. Raoul şi contesa se afundară în trăsură, fără ca cineva să-i fi văzut. Îi spuse vizitiului:

— Leonard, pe drumul spre Luneray şi Doudeville. Repede.

Biserica era situată la extremitatea satului. Mergând spre Luneray, evitau traversarea localităţii.

Cei doi căluţi costelivi căpătară alura unor trăpaşi de valoare pe un câmp de curse. Cât despre interiorul acestei berline, atât de ponosită în aparenţă, era spaţios, confortabil, apărat de priviri indiscrete şi atât de familiar încât Răul căzu în genunchi şi dădu curs liber pornirilor sale amoroase, îl sufoca bucuria. Că ar fi ofensat-o sau nu pe contesă nu-l jena... Socoti că noaptea în care a salvat-o şi, în plus, această a doua întâlnire în condiţii deosebite creau legături ce-i permiteau să sară peste câteva etape şi să treacă direct la o declaraţie de dragoste. O făcu pe dată, într-o manieră atât de voioasă că ar fi dezarmat şi pe cea mai sălbatică dintre femei.

— Dumneavoastră? Sunteţi dumneavoastră? Ce lovitură de teatru! În timp ce haita se pregătea să mă devoreze, iat-o pe Joséphine Balsamo ţâşnind din umbră şi salvându-mă la rândul ei. Ah! Ce fericit sunt şi cât vă iubesc. Vă iubesc de mulţi ani... de un secol. Da! Desigur. Am în mine o sută de ani de dragoste... o veche dragoste tânără ca dumneavoastră... şi frumoasă pe cât sunteţi de frumoasă. Nu vă poate privi cineva, fără să fie emoţionat... Ce bucurie - şi în acelaşi timp ce tristeţe - gândul că această frumuseţe este intangibila! Expresia privirii, surâsul... vor rămâne totdeauna de nepătruns.

---

[1] Berlină = trăsură închisă, pe patru roţi.

Se-nfioră şi murmură:

— Oh! V-aţi întors privirea de la mine. Nu mă doriţi deci? Nu-mi acceptaţi dragostea?

Contesa întredeschise portiera.

— Dacă v-aş ruga să coborâţi?

— Voi refuza.

— Şi dacă voi chema în ajutor vizitiul?

— Îl voi omorî.

— Şi dacă voi coborî eu?

— Voi continua să vă declar dragostea în mijlocul drumului.

Joséphine începu să râdă.

— Asta-i. Aveţi răspuns la orice. Bine, rămâneţi. Dar destul cu nebuniile. Mai bine, povestiţi-mi ce vi s-a întâmplat şi de ce vă urmăreau oamenii aceia.

Raoul triumfă.

— Da. Vă voi povesti totul pentru că nu mă veţi respinge... pentru că veţi accepta dragostea mea.

— Nu accept nimic - râse ea. Mă copleşiţi cu declaraţii, dar nu mă cunoaşteţi deloc.

— Nu vă cunosc deloc?

— Abia m-aţi zărit, noaptea, la lumina unei lanterne.

— Şi în ziua dinaintea acestei nopţi nu v-am văzut? N-avusesem timp să vă admir în timpul acelei oribile şedinţe de la Haie d'Étigues?

O studie cu seriozitate...

— Ah! Aţi asistat?

— Am fost acolo - spuse cu o vioiciune plină de voie bună. Am fost acolo şi ştiu cine sunteţi. Fiica lui Cagliostro. Napoleon I vă tutuia... Pe Napoleon al III-lea l-aţi trădat. L-aţi servit pe Bismark şi l-aţi ajutat să se sinucidă pe cumsecadele general Boulanger... Aveţi o sută de ani... şi vă iubesc.

O cută de nemulţumire brazdă uşor fruntea contesei. Repetă:

— Ah! Mizerabilii. Cât m-au făcut să sufăr. Aţi auzit acuzaţiile lor odioase?

— Am auzit o mulţime de lucruri stupide. Am văzut o bandă de turbaţi care vă urăsc aşa cum urăsc tot ce este frumos. Dar să nu ne mai gândim la ei. Cât despre mine, nu vreau să-mi amintesc decât de minunile fermecătoare ce se nasc sub paşii voştri ca nişte flori. Vreau să cred în tinereţea voastră veşnică. Vreau să cred că n-aţi fi murit chiar dacă nu v-aş fi salvat eu. Vreau să cred că dragostea mea este supranaturală şi că prin minune, printr-o vrajă aţi apărut la timp din trunchiul unei tise.

Clătină din cap, înseninată.

— Nici o vrajă. Vizitasem castelul Gueures şi grădina sa şi trecusem prin acea poartă veche cu cheia în broască. Ştiind că se vor face săpături în această dimineaţă, eram la pândă.

— Ba, miracol, vă spun. Şi nu unul oarecare. De săptămâni, ba chiar de luni de zile, este căutat în parc un candelabru cu şapte braţe, iar eu - numai dorind-o şi gândindu-mă la plăcerea ce-o veţi avea - l-am şi descoperit în câteva minute, în mijlocul unei mulţimi şi cu toată supravegherea adversarilor noştri. Nu-i miracol?

Rămase încremenită.

— Cum? Ce spuneţi? L-aţi descoperit?

— Obiectul întreg nu, ci numai unul dintre braţele sale. Iată-l.

Joséphine luă tija de metal şi o examina înfrigurată. Era o tijă rotundă, uşor ondulată, destul de dură, al cărei metal era acoperit cu un strat gros de cocleală[1]. La o extremitate, puţin turtită pe una din feţe, se găsea încrustată o mare piatră violetă, şlefuită ornamental.

---

[1] În original: „*vert-de-gris*" = hidrocarbonat de cupru, care acoperă metalul venit în contact cu aerul.

— Da, da - şopti uimită... Nici o îndoială. Braţul a fost rupt de la bază. Nici nu veţi putea crede cât de recunoscătoare vă sunt.

În câteva cuvinte, Raoul îi povesti aventura. Tânăra femeie nu-şi putea reveni.

— Cum de-aţi avut ideea, inspiraţia să căutăm la al nouălea stâlp şi nu la altul? Întâmplare? Noroc?

— Câtuşi de puţin. Am mers la fix. Din cei doisprezece piloni, unsprezece au fost construiţi înainte de sfârşitul secolului al XVII-lea. Cel de-al doisprezecelea mai târziu.

— De unde ştiţi?

— La ceilalţi unsprezece, cărămizile au dimensiuni abandonate de două sute de ani, la cel cu pricina sunt dintr-acelea întrebuinţate şi azi. Deci; numărul nouă a fost demolat şi refăcut. De ce dacă nu pentru a ascunde un obiect?

Joséphine păstră o tăcere îndelungată. În sfârşit, pronunţă încet:

— Extraordinar. N-aş fi crezut că cineva ar putea reuşi de aşa manieră şi... atât de repede, acolo unde toţi ceilalţi am eşuat. Da, într-adevăr - adăugă ea - iată un miracol.

Trăsura alerga cu o viteză uimitoare, adesea pe drumuri lăturalnice, spre a evita traversarea satelor.

— Beaumagnan era de faţă? întrebă contesa!

— Nu, din fericire pentru el. Altfel l-aş fi strangulat. Detest acest personaj sumbru.

— Nu mai puţin decât mine - făcu ea cu voce dură.

— Dar nu întotdeauna l-aţi detestat - ripostă Raoul, fără a-şi putea stăpâni gelozia.

— Minciuni, calomnii - afirmă Joséphine, fără să ridice tonul. Beaumagnan este un impostor şi un dezechilibrat, de o trufie bolnăvicioasă şi, pentru că i-am respins dragostea, mi-a dorit moartea.

— Ah! Ce dulci cuvinte. Deci, nu l-aţi iubit niciodată... Ce uşurare. Ascultaţi-mă. Nu vreau să vă mai numesc Joséphine, nu-i un nume frumos. Josine, de acord? Asta este.

Vă voi numi Josine, aşa cum vă numea Napoleon şi mama Beauharnais. Ne-am înțeles? Sunteți Josine... Josine a mea...

— În primul rând, respect, spuse ea, amuzându-se de copilăria lui, Nu sunt deloc Josina ta.

— Cu respect! Dar eu sunt de nestăpânit! Suntem legați unul de celalalt... dumneata eşti fără apărare iar eu mă plec în fața dumitale ca la un idol. Şi îmi este teamă! Şi tremur! Dacă îmi dați mâna dumneavoastră să o sărut, nu aş refuza!...

Capitolul 6 POLIȚIȘTI ŞI JANDARMI

Tot drumul n-a fost decât o lungă declarație de dragoste. Chiar dacă Raoul jurase s-o cucerească şi era hotărât să-şi realizeze intenția, păstră o atitudine plină de respect, ceea ce-i permise, fără s-o supere, s-o copleşească cu vorbe de iubire. Le asculta ea? Uneori, da. Aşa cum asculți un copil povestindu-ți despre afecțiunea sa. Dar uneori se închidea într-o muțenie care-l făcea pe Raoul să-şi piardă cumpătul. În sfârşit, îi strigă:

— Vorbiți-mi, vă rog. Numai câteva cuvinte care să mă aducă la realitate.

— Numai câteva cuvinte?

— Da, nimic mai mult.

— Ei, bine, iată-le. Doudeville este foarte aproape. Şi trenul vă aşteaptă.

Încrucişă brațele cu un aer indignat.

— Şi dumneavoastră?

— Eu?

— Da. Ce veți face singură?

— Dumnezeule! O să-mi dau silința să mă descurc, cum m-am descurcat şi până acum.

— Imposibil. Nu veți putea trece peste mine Ați intrat în luptă şi ajutorul meu vă este indispensabil. Beaumagnan, d'Étigues, prințul d'Arcole, atâția bandiți vă vor zdrobi.

— Mă cred moartă.

— Tocmai. Dacă sunteți moartă, cum veți acționa?

— Nu vă temeți. Voi lucra fără să mă vadă.

— Dar cât de uşor ar fi să colaborăm. Nu, vă rog, de data asta vorbesc foarte serios. Nu respingeți ajutorul meu. Sunt lucruri pe care o femeie nu le poate împlini singură. Simplul fapt că urmăriți acelaşi scop ca şi dânşii i-a determinat să monteze complotul cel mai mârşav. V-au acuzat cu argumente solide în aparență. I-am crezut. Dar, când le-ați

ținut piept, mi-am înțeles greşeala. Astăzi, în amintirea mea n-a rămas nici urmă din calomniile lor. Trebuie să-mi acceptați ajutorul. Dacă v-am jignit cu declarațiile mele de dragoste, nu va mai fi vorba de aşa ceva. Nu vă cer decât să-mi dați voie să mă devotez dumneavoastră, aşa cum te consacri frumuseții şi purității.

Ea cedă. Orăşelul Doudeville fu depăşit. Puțin mai departe, pe drumul spre Yvetot, trăsura intră în curtea unei ferme înconjurate de fagi şi meri.

— Să coborâm - zise contesa. Gospodăria aparține unei femei de treabă, mama Vasseur, care ține un han în apropiere. Am avut-o ca bucătăreasă. Câteodată, vin aici să mă odihnesc două trei zile. Să prânzim acolo. Leonard. Peste o oră plecăm.

Ieşiră în drum. După prima curbă, zăriră o micuță clădire albă, acoperită cu stuf. Se intra direct într-o cafenea întinsă pe toată fațada.

— Asta-i odaia unde îmi serveşte masa. Probabil că acum stă de vorbă cu nişte țărani.

Nu termină bine de vorbit că uşa se deschise şi apăru o femeie cam în vârsta, încinsă cu un şorț de bumbac şi încălțată cu saboți. La vederea Joséphinei se tulbură şi închise uşa în urma sa.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă contesa cu voce nelinişitită.

Mama Vasseur căzu pe un scaun şi îngăimă:

— Salvați-vă... plecați... repede.

— Dar, de ce? Vorbeşte, explică-mi.

— Poliția... vă caută... au scotocit camera în care-am pus cuferele dumneavoastră. Îi aşteaptă şi pe jandarmi. Plecați, altfel sunteți pierdută.

Contesa se clătină şi se lăsă pradă slăbiciunii, fiind nevoie să se sprijine de bufet. Ochii săi rugători întâlniră pe ai lui Raoul, cerându-i ajutorul.

— Ce vă deranjează jandarmii? Doar nu pe dumneavoastră vă caută. Atunci?

— Ba, da! Ba, da! - Repetă mama Vasseur... pe ea o caută... salvați-o.

Palid, fără să înțeleagă prea bine scena a cărei gravitate o simți, apucă brațul contesei, o duse spre ieşire şi o împinse afară. Trecu prima pragul, dar se retrase repede, speriată, murmurând:

— Jandarmii... m-au văzut...

Amândoi reintrară în pripă. Mama Vasseur tremura din toate mădularele. Şopti, fără sens:

— Jandarmii... poliția.

— Tăcere - zise Raoul cu voce scăzută, păstrându-şi sângele rece. Tăcere. Îmi iau răspunderea. Câți polițişti sunt?

— Doi.

— Şi doi jandarmi. Deci nimic de făcut prin forță, suntem împresurați. Unde sunt cuferele pe care zici că le-au cercetat?

— Sus.

— Bine. Rămâi aici şi dă-ți osteneala să nu te trădezi. Încă o dată, îmi iau răspunderea.

O luă de mână pe contesă şi se repezi cu ea pe scară. Într-o cameră de la mansardă, conținutul cuferelor, rochii şi lenjerie, era răspândit peste tot. Când ajunseră aici, cei doi polițişti tocmai intrau în cafenea. Cu paşi înceți, Raoul se apropie de fereastra tăiată în stuf şi zări pe cei doi jandarmi descălecând. Joséphine nu mişca. Raoul îi remarcă figura descompusă de teroare, crispată şi îmbătrânită.

— Repede! Schimbați-vă hainele. Puneți-vă una dintre rochii... neagră de preferință.

Când termină cu îmbrăcatul, Raoul luă rochia gri lăsată de contesă şi se îmbrăcă cu ea. Fiind slab, cu talia zveltă, rochia îi venea de minune. Era atât de încântat de deghizare şi atât de liniştit că tânără femeie se calmă şi ea.

— Ascultați-i!

Se auzi clar conversația celor patru oameni în pragul cafenelei. Unul dintre ei - un jandarm fără îndoială - întrebă cu voce groasă:

— Sunteți siguri că locuieşte aici, din când în când?

— Mai mult ca sigur... Dovada... Numele de madam Pellegrini de pe unul dintre cele două cufere lăsate de ea spre păstrare. Şi, pe urmă, mama Vasseur ne-a declarat că doamna Pellegrini vine din când în când să petreacă aici câteva zile.

— Între două lovituri.

— Ar fi o bună captură, această doamnă.

— Excelentă. Furt calificat. Escrocherie. Tăinuire.

— Sunteți pe urmele ei?

— Da şi nu. Acum cincisprezece zile opera la Rouen şi Dieppe. Acolo i s-a pierdut urma. Am regăsit-o la gară, dar am pierdut-o din nou. O fi continuat drumul spre Le Havre sau la bifurcație o fi luat-o spre Fécamp? Nu se poate şti. Dispariție totală. Bâjbâim.

— Dar, aici, pentru ce-ați venit?

— Întâmplarea. Un hamal de la gară, ducându-i cuferele până aici şi-a amintit de numele Pellegrini, scris într-un loc ascuns pe o etichetă care se dezlipise.

— Este, aici, o femeie. Am zărit-o sosind adineaori. Una ciudată. În gri. Şi cu o pălărie garnisită cu flori violete.

Cei patru oameni tăcură. Raoul şi contesa ascultară toată conversația ochi în ochi, fără să scoată o vorbă. La fiecare dovadă adusă, fața lui Raoul Devenea mai decisă.

— Iată-i că vin... vin... spuse ea în surdină.

— Da. E momentul să facem ceva, altfel vor urca şi vă vor găsi aici.

Mai avea pe cap pălăriuța. Raoul i-o luă, şi-o puse pe cap, îndoind puțin marginile ca să scoată în evidență florile violet, îşi înnodă bridele în jurul gâtului, ceea ce îi mască puțin fața. Pe urmă dădu ultimele instrucțiuni:

— Vă voi deschide calea. Îndată ce va fi liberă treceți liniştită prin curtea fermei până la trăsură Urcați-vă şi Leonard să ia hățurile în mână.

— Şi dumneata?

— Vă voi ajunge în douăzeci de minute.

— Şi dacă vă opresc?

— Nu mă vor opri niciodată şi nici pe dumneavoastră. Dar nu vă pripiţi şi nu alergaţi. Păstraţi-vă sângele rece.

Se apropie de fereastră. O încalecă, sări în grădină, scoase un strigăt, ca şi cum ar fi zărit oameni de care se sperie şi fugi cât îl ţineau picioarele. În spatele lui, rumoare:

— Ea este! Rochia gri... pălăria violet... Stai că trag...

Dintr-o săritură trecu peste drum şi o luă prin ogoarele arate, la capătul cărora escaladă taluzul unei ferme, traversând-o oblic. Încă un taluz, apoi câmpia. Se uită înapoi. Urmăritorii aflaţi la distanţă nu puteau să-l vadă. Într-o secundă, se debarasa de rochie şi de pălărie, aruncându-le în mijlocul unui desiş. Îşi puse bereta de marinar, îşi aprinse o ţigară şi, cu mâinile în buzunar, se întoarse. La colţul fermei se iviră cei doi poliţişti, lovindu-se de Raoul şi gâfâind de oboseală.

— Hei, marinar. N-ai întâlnit cumva o femeie? O femeie îmbrăcată în gri...

— Ba, da. O femeie care alerga, nu-i aşa? O adevărată nebună.

— Ea era. Şi unde s-a dus?

— A intrat în fermă.

Oamenii plecară în grabă, Raoul îşi continuă drumul, salută cu un gest amical jandarmii care sosiseră şi ei şi, cu un mers nepăsător, ajunse în drum ceva mai departe de han şi foarte aproape de cotitură. O sută de metri mai departe era locul cu fagi şi meri, locul unde îl aştepta trăsura. Leonard era pe capră, cu biciul în mână. Înăuntru, Joséphine Balsamo ţinea portiera descinsă. Raoul ordonă:

— Spre Yvetot, Leonard!

— Cum asta? - Obiectă contesa, asta înseamnă că vom trece prin faţa hanului.

— Nu-i nimic. Principalul este să nu ne vadă. Or, drumul este pustiu acum. Să profităm. La trap uşor, Leonard... ca un dric care se întoarce gol.

Trecură, într-adevăr, prin faţa hanului. Poliţiştii şi jandarmii se întorceau din câmpie. Unul dintre ei agita rochia gri şi pălăriuţa violet.

— V-au găsit lucrurile. De-acum nu pe dumneavoastră vă vor căuta, ci pe mine, marinarul întâlnit.

— O vor interoga pe mama Vasseur.

— Se va descurca ea.

Nu-i mai răspunse nimic. Îşi pusese o rochie mai închisă, iar pe cap o tocă uşoară de la care cobora un voal subţire, învăluindu-i capul. Îl desfăcu. Dintr-un buzunar al trăsurii scoase un mic săculeţ de piele şi din el o veche oglindă cu mâner şi montură de aur, câteva ustensile de toaletă, flacoane, un ruj de buze, perii... Luă oglinda, îşi studie câtva timp faţa obosită şi îmbătrânită. Vărsă pe oglindă câteva picături dintr-o fiolă subţire şi o frecă cu o cârpuliţă de mătase. Se privi din nou.

Zece minute!... cincisprezece... trecură în tăcere, în sfârşit, un surâs, la început ezitant, timid ca o rază de soare iarna. După o clipă, deveni mai îndrăzneţ şi îşi arătă efectul prin mici amănunte care prindeau viaţă, sub ochii miraţi ai lui Raoul. Colţul gurii i se ridică. Pielea căpătă culoare, muşchii se-ntăreau. Obrajii şi bărbia îşi regăsiseră desenul ferm şi graţia lumina frumoasa şi gingaşa făptură a Joséphinei Balsamo. Miracolul se-nfăptuise.

„Miracol? se-ntrebă Raoul. Nicidecum. Miracol de voinţă. Influenţa unei gândiri limpezi şi tenace care n-acceptă decăderea şi restabileşte disciplina acolo unde nu era decât dezordine. În rest, flacoane, elixire... simplă comedie".

Luă oglinda şi o examina. Era, precis, obiectul descris în şedinţa de la d'Étigues, acea oglindă de care se servise contesa de Cagliostro în faţa împărătesei Eugenia. Marginile erau ornate cu încrustaţii, iar placa de aur din spate deteriorată de lovituri. Pe mâner, o coroană de comitat, o dată (1783) şi lista enigmelor.

Nu mai schimbară nici un cuvânt. Caii continuau să alerge în ritm egal. Marile câmpii din Caux, mereu asemănătoare şi

mereu diferite, îşi derulau vastele orizonturi - întretăiate de ferme şi boschete. Contesa îşi lăsase voalul. Raoul simți că această femeie - atât de apropiată de el cu două ore mai devreme, când îi oferise vesel inima sa - se îndepărta de el din ce în ce mai mult, până la a-i deveni străină. Nici un punct comun între ei. Era decepționat în aşa hal că, traversând târguşorul Yvetot, nu se gândea decât să fugă. Îi lipsea însă voința de a lua o hotărâre, ceea ce-i dublă mânia.

Prin contrast, îi veni în minte imaginea Clarissei, dulcea şi gingaşa făptură care i se abandonase atât de nobil. Dar Joséphine Balsamo nu lăsă să-i scape prada. Oricât de înfierată, oricât de şifonată ar fi fost imaginea idolului, ea era acolo lângă el şi degaja o aromă îmbătătoare. Îi atinse uşor veşmintele. Cu un gest simplu putea să-i ia mâna şi să sărute această carne parfumată. Era numai pasiune, numai dorință, voluptate, întregul mister tulburător al femeii. Şi din nou amintirea Clarissei păli.

Se apropiau de Sena. La punctul cel mai înalt al coastei, înaintea coborâşului spre Caudebec, virară la stânga, printre colinele împădurite ce domină valea Saint-Wandrille. Merseră de-a lungul ruinelor celebrei mănăstiri, urmară cursul de apă care o scălda, ieşiră pe malul fluviului şi o luară pe drumul spre Rouen. Ceva mai târziu, trăsura se opri şi Leonard plecă de îndată ce călătorii coborâră la marginea unei pădurici, de unde se vedea Sena. Îi despărțea de râu o luncă de trestii tremurânde. Joséphine întinse mâna tovarăşului ei de drum şi-i spuse:

— Adio, Raoul. Ceva mai departe veți găsi gara Mailleraie.

— Şi dumneata?

— Oh! Eu... domiciliul meu este aproape.

— Nu văd nimic...

— Ba, da! Uitați-vă la acest şlep, de-aici, de jos, ascuns între ramuri.

Un dig strâmt tăia lunca prin mijlocul trestiilor. Contesa îl străbătu, urmată de Raoul. Ajunseră la o terasă foarte apropiată de şlepul mascat de o cortină de sălcii. Nu putea

să-i vadă sau să-i audă cineva. Erau singuri sub cerul albastru.

— Adio - îi spuse Joséphine, adio...

Raoul ezită în fața unei mâini întinse pentru despărțirea definitivă.

— Nu vreți să-mi strângeți mâna?

— Da... da... Dar de ce să ne despărțim?

— Pentru că nu mai avem nimic să ne spunem.

— Într-adevăr, nimic. Şi totuşi până acum nu ne-am spus mai nimic.

În sfârşit, luă mâna moale şi mlădioasă a contesei între mâinile sale.

— Deci spusele acelor oameni... acuzațiile auzite la han... sunt deci adevărate?

Pretindea o explicație, fie ea şi mincinoasă. I-ar fi îngăduit să păstreze o undă de îndoială. Surprinsă, ea îi ripostă:

— Dumnezeule! V-aş fi înțeles emoția. Față de confirmarea crimelor monstruoase de care, în mod fals şi prosteşte, m-au acuzat Beaumagnan şi d'Étigues, dar, nu poate fi vorba de aşa ceva astăzi. Astăzi nu este vorba de o crimă şi... în rest... Ce vă interesează?

Rămase buimăcit de această întrebare neaşteptată. Îi surâdea calmă şi reluă ironic:

— Fără îndoială, vicontele Raoul d'Andrésy este şocat, vicontele Raoul d'Andrésy are probabil concepții morale, are delicatețea unui gentilom...

— Şi dacă ar fi aşa? Voi încerca unele deziluzii...

— Minunat! Iată spus marele cuvânt. Sunteți decepționat. Ați alergat după un vis frumos şi acum totul se prăbuşeşte. Femeia... femeia vă apare aşa cum este. Şi pentru că suntem la ora explicațiilor loiale, răspundeți sincer. Sunteți decepționat, nu?

Răspunse sec:

— Da!

Urmă o tăcere prelungită. Contesa îl privi cu insistență şi şuşoti:

— Sunt o hoață, nu-i aşa? Asta vreți să spuneți... o hoață!

— Da!

Surâse şi atacă:

— Şi dumneata?

Îl văzu reculegându-se. Îl prinse de umeri, cu străşnicie şi, tutuindu-l semeț, îi aruncă:

— Şi tu, micuțul meu? Ce eşti tu? În fine, hai să jucăm cu cărțile pe față. Cine eşti?

— Mă numesc Raoul d'Andrésy.

— Fără glumă. Te numeşti Arsène Lupin. Tatăl tău, Théophraste Lupin cumula meseria de profesor de box şi de *savat* [1] cu profesiunea mai bănoasă de excroc şi a fost condamnat şi închis în Statele Unite, unde a şi murit. Mama ta şi-a reluat numele de fată şi trăia ca o rudă săracă la un văr îndepărtat, ducele de Dreux-Soubise. Într-o zi, ducesa constată dispariția unei bijuterii de mare valoare istorică, nimic altceva decât faimosul colier al reginei Marie-Antoinette. Cu toate cercetările, nu s-a ştiut niciodată cine a fost autorul furtului, realizat cu o îndrăzneală diabolică. Dar eu ştiu... Tu! Tu când aveai şase ani.

Palid de furie, Raoul ascultă strângând din dinți.

— Mama mea era nenorocită, umilită... Am vrut s-o scot din mizerie.

— Furând?

— Aveam, doar şase ani.

— Astăzi ai douăzeci, mama ta a murit, eşti puternic, inteligent, plin de energie. Cum trăieşti?

— Lucrez.

— Da! În punga altora. Nu-i lăsă timp să protesteze.

— Nu spune nimic, Raoul. Îți cunosc viața până în cele mai mici amănunte şi aş putea povesti despre tine întâmplări din anul acesta şi din cei dinainte - pentru că te urmăresc de mai

---

[1] În original: „*savat*" = luptă în care se folosesc şi mâinile şi picioarele.

mult timp - şi ceea ce aş putea să-ți spun, desigur, nu va fi mai frumos decât ceea ce ai auzit adineaori la han. Poliţişti? Jandarmi? Percheziţii? Urmăriri? Ai trecut prin toate astea şi tu. Şi n-ai decât douăzeci de ani. Haide! Ți-e neplăcut să ți-o amintesc. Nu, Raoul! Pentru că îți cunosc viața şi pentru că întâmplarea ți-a dezvăluit un colț dintr-a mea, să lăsăm un văl peste toate. Hoția nu este ceva frumos. Să-ntoarcem capul şi să tăcem.

Rămase fără glas. O mare oboseală îl cuprinse, îşi revedea existența ca o zi cețoasă şi tristă, unde nimic n-avea culoare, nimic frumos, nici o mulțumire, îi veni să plângă.

— Pentru ultima oară, Raoul, adio!

— Nu, nu - bâigui el.

— Trebuie, micuțul meu. Eu nu-ți voi face decât rău. Nu căuta să-ți amesteci viața cu a mea. Tu eşti ambițios, energic şi ai atâtea alte calități, îți poți alege drumul şi poți reuşi. Cea care sunt eu, nu este ceea ce se cheamă o femeie bună, Raoul.

— De ce continui, dacă ştii? Iată ce mă sperie.

— E prea târziu.

— Atunci... şi pentru mine e prea târziu.

— Nu! Tu eşti tânăr. Salvează-te. Scapă de destinul care te amenință.

— Şi tu... tu... Josine?

— Eu? Asta-i viața mea.

— O viață groaznică. Te va face să suferi.

— Dacă o crezi, de ce vrei s-o împarți cu mine?

— Pentru că te iubesc.

— Un motiv în plus ca să fug, micuțul meu. Dragostea ta este condamnată din capul locului. Tu vei roşi din cauza mea, iar eu voi fi neîncrezătoare în ce te priveşte.

— Te iubesc.

— Astăzi. Dar mâine? Raoul, ascultă de ordinul ce ți l-am transmis prin fotografia mea, în prima noapte a întâlnirii noastre: „Nu căuta să mă revezi”. Du-te!

— Da, da! - Zise Raoul cu voce înceată. Ai dreptate. Dar este teribil gândul că totul s-a terminat între noi, mai înainte chiar de a avea timpul să sper... şi că nici nu-ți vei mai aminti de mine.

— Nu-l uiți pe cel care te-a salvat de două ori.

— Nu, dar vei uita că te iubesc, îşi ridică puțin capul.

— Nu voi uita.

Şi, încetând să-l mai tutuiască, adăugă, cu emoție:

— Entuziasmul, elanul dumneavoastră, tot ce aveți mai sincer şi mai spontan... Şi alte lucruri pe care nu le-am descâlcit încă... toate astea mă emoționează mult de tot.

Se priviră ochi în ochi, ținându-se de mână. Raoul fremăta de duioşie, iar contesa îi spuse cu dulceață în glas:

— Când te desparți pentru totdeauna, se înapoiază ceea ce s-a dat reciproc. Îmi dai înapoi fotografia?

— Nu, nu... niciodată.

— Dar eu - spuse ea surâzând, voi fi cinstită şi îți voi înapoia ce mi-ai dat.

— Eu? Ce anume, Josine?

— În prima noapte... în hambar... în timp ce dormeam, Raoul, te-ai aplecat deasupra mea şi am simțit buzele tale pe ale mele.

Cu mâinile pe după gâtul lui Raoul, ea cuprinse capul tânărului, îi atrase spre ea şi buzele lor se uniră.

— Ah! Josine, spuse el pierdut... faceți ce doriți cu mine, vă iubesc... vă iubesc...

O porniră de-a lungul Senei. Mergeau spre fericire, fără alte gânduri decât cele care-i fac pe îndrăgostiți să tresară.

— Încă o vorbă, Raoul - îi spuse oprindu-se. O vorbă. Simt că voi deveni violentă, explozivă. Nu mai este vreo altă femeie în viața ta?

— Niciuna.

— Ah! - Zise ea cu amărăciune. Deja o minciună.

— O minciună?

— Şi Clarisse d'Étigues?

Se enervă.

— Poveste veche... Un flirt fără importanță.

— Juri!

— Jur!

— Cu atât mai bine - îi spuse cu voce posomorâtă. Cu atât mai bine pentru ea. Şi niciodată să nu se strecoare între noi. Altminteri...

— Nu te iubesc decât pe tine, Josine şi n-am iubit niciodată pe altcineva. Viața mea începe astăzi.

Capitolul 7 FARMECUL IUBIRII

„Nepăsătorul”[1] era un şlep ca toate şlepurile, destul de vechi, cu vopseaua matizată, dar ferchezuit şi bine întreținut de o familie de marinari pe nume domnul şi doamna Delâtre. De afară, nu se vedea prea bine ce ar transporta. Câteva lăzi, coşuri vechi, nişte butoaie mari... şi cam atât. Dar, coborând sub punte, era uşor să constați că nu transporta absolut nimic. Tot interiorul era împărțit în trei încăperi lunguiețe, confortabile şi strălucitoare, două cabine despărțite de un salon. Aici, Raoul şi Joséphine trăiră timp de o lună de zile. Soții Delâtre, personaje tăcute şi arțăgoase - Raoul încercase zadarnic de câteva ori să lege o conversație cu ei - se ocupau de menaj şi bucătărie. Din când în când, un mic remorcher venea la şlep şi îl făcea să urce câte o buclă a Senei. Toată splendoarea frumosului fluviu se desfăşura, altfel, în peisaje fermecătoare, pe care le savurau plimbându-se şi ținându-se de mijloc... Pădurea Biottone, ruinele Jumièges, mănăstirea Saint-George, Rouen, Pont d'Arche.

Săptămâni de imensă fericire. Raoul risipi comori de veselie şi entuziasm. Minunatul spectacol ce se perinda prin fața ochilor, frumoasele biserici gotice, apusurile de soare şi clarul de lună, totul era pretext pentru declarații înfocate.

Josine mai tăcută, surâdea ca într-un vis fericit. Fiecare zi o apropia şi mai mult de iubitul ei. Dacă la început cedase unui capriciu, acum se supunea legilor dragostei, inima îi bătea mai tare şi o învăța cu suferința de a iubi prea mult.

Despre trecut, despre viața ei secretă, nici un cuvânt. O singură dată, Raoul glumi cu privire la ceea ce el numea miracolul tinereții veşnice. Îi răspunse:

---

[1] În original: „*Nonchalante*” = Nepăsătoarea.

— Miracol este ceea ce nu înțelegem. De exemplu, dacă parcurgem douăzeci de leghe într-o zi tu spui: „miracol!”. Dar cu puțină atenție, ai observa că distanța a fost acoperită nu de doi, ci de patru cai. Leonard schimbase animalele la Doudeville, în curtea fermei, unde aştepta pregătit un schimb de cai.

— Bine jucat - exclamă tânărul încântat.

— Alt exemplu. Nimeni nu ştie că tu te nume_ti Ars_ne Lupin. Or, dacă ți-aş spune că, în noaptea în care m-ai salvat de la moarte, eu te cunoşteam sub adevăratul tău nume? Miracol? Deloc. Înțelegi că tot ce este în legătură cu contele de Cagliostro mă interesează şi că, acum paisprezece ani, când am auzit vorbindu-se de dispariția colierului reginei la ducesa de Dreux-Soubisse, am făcut o anchetă amănunțită şi am ajuns astfel la tânărul Raoul d’Andrésy, apoi la tânărul Lupin, fiul lui Théophraste Lupin. Mai târziu, am găsit urma ta în mai multe afaceri. Eram lămurită...

Raoul reflectă câteva secunde, pe urmă se pronunță cu un aer grav:

— La acea epocă, draga mea Josine, sau aveai zece ani - şi este uimitor ca la vârsta asta să reuşeşti acolo unde toată lumea a eşuat - sau aveai aceeaşi vârsta ca şi astăzi, ceea ce este şi mai uimitor. Oh! Fiică a lui Cagliostro.

Joséphine îşi încreți sprâncenele. Gluma îi era neplăcută.

— Să nu vorbim niciodată despre asta, Raoul Vrei?

— Regretabil - răspunse tânărul puțin supărat de a fi fost descoperit ca Arsène Lupin şi dorindu-şi o revanşă. Nimic nu mă pasionează mai mult decât vârsta ta şi diversele tale isprăvi de un secol încoace. Am în privința asta câteva idei proprii, nu lipsite de interes. Argumentarea mea se sprijină pe două axiome: prima - aşa cum ai spus, nu-i nici un miracol; a doua - tu eşti fiica mamei tale.

Surâse:

— Începe bine.

— Tu eşti fiica mamei tale - repetă Raoul, ceea ce înseamnă că a fost mai întâi o contesă de Cagliostro. La

douăzeci şi cinci sau treizeci de ani a înmărmurit Parisul şi a neliniştit curtea lui Napoleon al III-lea. Cu ajutorul aşa-zisului frate care o însoţea (frate, prieten, amant, nu interesează) a uneltit povestea filiaţiei Cagliostro şi a pregătit falsele documente de care s-a servit poliţia pentru a-l informa pe Napoleon al III-lea asupra aşa-zisei fiice a Joséphinei de Beauharnais şi a lui Cagliostro. Expulzată, a trecut în Italia, apoi a dispărut... pentru a reînvia douăzeci şi doi de ani mai târziu, sub trăsăturile identice ale adorabilei sale fiice, a doua contesă de Cagliostro, aici prezentă. Suntem de acord?

Joséphine rămase nepăsătoare, fără să răspundă. Raoul continuă:

— Între mamă şi fiică, o asemănare perfectă. Atât de perfectă încât aventura începe foarte simplu. De ce două contese? Nu va fi decât una, una singură, unica, adevărata moştenitoare a secretelor aşa-zisului tată - Joseph Balsamo, conte Cagliostro. Şi când Beaumagnan şi-a făcut ancheta, inevitabil a ajuns la documentele care amăgise deja poliţia împăratului şi la seria de portrete şi miniaturi dovedind existenţa unei singure femei, începând cu Fecioara lui Bernardino Luini, care, din întâmplare, îi semăna atât de ciudat. Prinţul d'Arcole a condus-o pe contesă la Modane. Şi când o revede la Versailles, îi scapă un strigăt: „E ea şi are aceeaşi vârsta". La care, tu îl copleşeşti redându-i cele câteva cuvinte schimbate cu mama ta la Modane şi citite de tine în jurnalul unde nota cele mai neînsemnate evenimente. Asta-i tot misterul... Ar mai fi ceva: marchiza de Belmonte. Dar bănuiesc că asemănarea dintre tine şi ea este vagă şi numai creierul smintit al lui Beaumagnan putea să vă confunde. În rezumat, nimic dramatic, o intrigă amuzantă şi bine pusă la punct. Am spus-o!

Raoul tăcu. I se păru că Joséphine pălise puţin şi faţa i se crispase. La rândul ei, probabil se simţea jignită şi asta o făcu să râdă.

— Trecutul meu îmi aparţine şi vârsta mea nu interesează pe nimeni. Poţi să crezi ce ţi place.

O îmbrățișa violent.

— Cred că ai o sută de ani şi nimic nu este mai delicios decât să săruți o centenară. Când mă gândesc că l-ai cunoscut, poate, pe Robespierre sau pe Ludovic al XVI-lea!

Incidentul nu se mai repetă. Raoul simți iritarea Joséphinei la cea mai mică tentativă de indiscreție şi nu mai îndrăzni s-o provoace.

La sfârşitul celei de-a treia săptămâni, îşi făcu apariția Leonard. Într-o dimineață, Raoul zări trăsura cu cei doi căluți mici şi jigăriți şi contesa plecă. Nu reveni decât seara. Leonard aduse pe „Nepăsătorul" câteva baloturi legate cu ştergare şi le lăsă să lunece printr-o trapă, necunoscută lui Raoul. Noaptea, reuşi să deschidă trapa şi cercetă baloturile. Conțineau admirabile dantele şi patrafire prețioase. A doua zi, o nouă expediție. Rezultat: o minunată tapiserie din secolul al XVI-lea.

În aceste zile, Raoul se plictisea mult. Într-o zi, la Mantes, rămas singur, închirie o bicicletă şi rulă câtva timp de-a lungul câmpiei. După ce mâncă, la ieşirea dintr-un orăşel, zări o casă imensă. O mulțime de oameni îi invadaseră grădina. Se apropie. Se vindeau la licitație mobile frumoase şi piese de argintărie. Neavând ce face, înconjură casa. Fără să ştie de ce, Raoul, zărind o scară, o lipi de zid, urcă şi încalecă marginea unei ferestre deschise. Îi scăpă un strigăt uşor. Înăuntru o zări pe Joséphine. Revenindu-şi în fire, cu un ton cât se poate de natural, contesa îi spuse:

— Ia uită-te! Tu eşti, Raoul. Tocmai admiram o colecție de mici cărți legate. Minunății.

Asta fu tot. Raoul examina cărțile, băgă în buzunar trei elzeviruri[1], în timp ce contesa, fără ştirea lui Raoul, jefui medaliile dintr-o vitrină. Coborâră pe scara interioară şi, în

[1] Elzeviruri = volume tipărite de casa „*Elzevir*", familie de tipografi şi librari olandezi, autorii unui caracter de litere de tipar.

tumultul mulțimii, nimeni nu remarcă plecarea lor. La o distanță de trei sute de metri îi aştepta trăsura. De atunci, la Pontoise, la Saint-Germain, la Paris - unde „Nepăsătorul", a ancorat chiar în fața Prefecturii de poliție, continua să le servească drept locuință - operară împreună. La fiecare ispravă, Raoul îşi dezvălui talente neaşteptate şi însuşiri ignorate. Câteodată, într-un magazin, la curse sau la teatru, tovarăşa lui auzea un vesel plescăit de limbă şi vedea în mâinile amantului ei un ceas, la cravata sa un ac nou. Şi totdeauna cu acelaşi sânge rece, totdeauna cu seninătatea inocentului, neamenințat de nici un pericol.

Ceea ce nu-l împiedică să se conformeze precauțiunilor impuse de Joséphine. Nu ieşeau din şlep decât îmbrăcați modest. Vechea berlină, înhămată numai cu un singur cal, îi aştepta pe o stradă din apropiere. Înăuntrul ei îşi schimbau hainele. Contesa nu se lipsea niciodată de o dantelă brodată cu flori mari, utilizând-o ca voaletă. Toate aceste amănunte şi multe altele, îi dezvăluiră lui Raoul adevărata viață a amantei sale. Acum era convins că ea se afla în fruntea unei bande organizate şi că coresponda cu complicii ei prin mijlocirea lui Leonard. Era convins că urmărea, în continuare, afacerea candelabrului cu şapte brațe şi că supraveghea mişcările lui Beaumagnan şi ale prietenilor săi.

Dubla existență a Joséphinei îl indispunea pe Raoul. O amantă hoață şi şef de bandă îl indispunea. Avură loc unele ciocniri pentru chestiuni minore. Personalitățile lor, atât de puternice şi de hotărâte, se loveau. Şi-atunci când un incident îi arunca în plină bătălie aflară tot ce dragostea lor putea să conțină ca invidie, orgoliu şi ostilitate.

Acest incident puse capăt a ceea ce Raoul numea „farmecul iubirii". Era vorba de o întâlnire neaşteptată cu Beaumagnan, baronul d'Étigues şi Bennetot. Cei trei intrară la Teatrul de varietăți.

— Să-i urmărim - zise Raoul. Contesa şovăi. El insistă:

— Cum? Să ni se ofere o asemenea ocazie şi să nu profităm de ea?

Intrară amândoi şi se instalară într-o lojă retrasă, de la parter. În fundul unei alte loji, foarte aproape de scenă, îi zăriră pe cei trei. Se impunea o întrebare: cum se face că Beaumagnan, omul bisericii, cu obiceiuri în aparență rigide, se rătăcise într-un teatru bulevardier[1], unde precis se juca o revistă cu numere decoltate şi fără cel mai mic interes pentru dânsul? Joséphine nu-i răspunse la întrebare. Indiferența afişată îi arătă lui Raoul că intenționa să se detaşeze de el şi nu-i dorea colaborarea în afacerea candelabrului.

— Fie! îşi spuse cu un ton hotărât, aproape ca o provocare. Fie! Lucrăm fiecare pentru sine şi vom vedea cine va culege grosul.

Pe scenă, un ansamblu de balerine dansau în linie, ridicând picioarele în acelaşi timp. Cupletista, o fată frumoasă sumar îmbrăcată, dar acoperită cu false bijuterii şi gablonțuri strălucitoare. O diademă de pietre multicolore îi încingea fruntea.

Trecură două acte. În loja din avanscenă, în penumbră, abia se putea ghici prezența celor trei prieteni. În ultimul antract, plimbându-se pe lângă loja respectivă, Raoul observă că uşa era întredeschisă. Privi înăuntru. Nimeni. Informându-se în jur, află că cei trei domni părăsiseră teatrul cam de o jumătate de oră. Se întoarse la contesă şi-i spuse:

— Nu mai este de făcut nimic aici, au spălat putina.

Tocmai atunci cortina se ridică. Cupletista apăru din nou. Fruntea degajată permitea să se observe mai bine diadema. Era o panglică dintr-o țesătură aurie, în care erau fixate câteva rubine, smaragde, safire. Erau... şapte.

„Şapte - gândi Raoul. Iată ce explică venirea lui Beaumagnan”.

---

[1] Teatru bulevardier = unele teatre, deschise pe la sfârşitul secolului trecut pe bulevardele Parisului, jucau piese uşoare, farse, cu temă erotică.

În timp ce Joséphine se pregătea de plecare, Raoul află de la o plasatoare că Brigitte Rousselin, cupletista, locuia într-o casă veche pe Montmartre[1], de unde, însoțită de o bătrână cameristă, foarte devotată, pe nume Valentina, cobora în fiecare zi pentru repetițiile viitorului spectacol.

A doua zi dimineața, la orele unsprezece. Raoul coborî de pe „Nepăsătorul", își luă dejunul într-un restaurant din Montmartre şi, pe la prânz, apucând pe o stradă povârnită şi întortocheată, trecu prin fața unei căsuțe modeste, cu o curticică în față şi cu zidul unui imobil cu apartamente de închiriat în spate, zid de care se sprijinise. La ultimul etaj, ferestrele fără perdele indicau lipsa unui locatar. Cu obişnuita sa rapiditate de gândire, Raoul alcătui un plan şi-l execută cu precizie mecanică. Hoinărind în sus şi-n jos, ca şi cum ar fi venit la o întâlnire. Brusc, văzând că portăreasa imobilului mătura trotuarul, lunecă prin spatele femeii, urcă etajele, sparse uşa apartamentului gol, deschise una dintre ferestrele dinspre acoperişul căsuței vecine, se asigură că nu-l vedea nimeni şi sări. Foarte aproape găsi o ferestruică lată în acoperiş. Se lăsă să cadă într-un pod ticsit cu obiecte scoase din uz. De aici nu se putea coborî decât printr-o trapă. O ridică puțin şi-şi strecură capul prin ea. Domina cu privirea tot palierul etajului al doilea. Dedesubt, la etajul întâi, distinse două voci de femei. Se aplecă cât putu de mult şi trase cu urechea. Îşi dădu seama că tânără actriță, în buduar, îşi lua prânzul şi că tovarăşa sa, singurul servitor din casă, deretica prin cameră şi prin cabinetul de toaletă.

— Am terminat! strigă Brigitte Rousselin, venind în cameră. Ah! Buna mea Valentina, ce bucurie! Nici o repetiție astăzi. Voi dormi până seara, când voi ieşi...

Această zi de odihnă deranja oarecum calculele lui Raoul. Spera ca, în lipsa tinerei, să-i poată cerceta liniştit domiciliul.

---

[1] Cartierul Montmartre din Paris este situat pe un deal.

Avu răbdare, contând pe întâmplare. Se scurseră câteva minute. Brigitte fredona arii din spectacolul de revistă, când din curte se auzi sunând clopoțelul.

— Ciudat, nu aştept pe nimeni, astăzi. Valentina, du-te şi vezi cine e...

Camerista coborî. Se auzi zgomotul unei uşi închise, apoi veni sus şi spuse:

— E de la teatru... un secretar al directorului a adus o scrisoare.

— Dă-mi-o! L-ai poftit în salon?

— Da.

De sus, Raoul zări la etajul întâi doar fusta tinerei actrițe. Servitoarea îi întinse plicul. Îl deschise pe loc şi citi cu voce scăzută:

„*Mica mea Rousselin, încredințați secretarului meu diadema cu pietre care vă împodobeşte fruntea. Am nevoie de ea ca model. Este urgent. O veți găsi astă seară la teatru*".

Auzind aceste fraze, Raoul tresări... „Măi, drace! - Gândi el. Diadema. Cele şapte pietre. Oare directorul teatrului este şi el în căutarea candelabrului? Oare Brigitte i se va supune?"

— Imposibil - murmură tânără femeie. Am promis deja aceste pietre.

— E supărător - obiectă camerista. Directorul va fi nemulțumit.

— Ce vrei să fac? Am promis. Şi voi fi şi bine plătită. Am să-i scriu - decise Brigitte.

Se-ntoarse în budoar. După câteva minute reveni şi-i înmână un plic.

— Îl cunoşti pe secretar? L-ai mai văzut la teatru?

— Pe legea mea, nu! O fi unul nou.

— Să-i spună directorului că-mi pare rău şi că-i voi explica totul diseară.

Valentina plecă. Trecu un timp ceva mai îndelung. Brigitte se aşezase la pian şi exersa un cântec. De partea sa, Raoul se simți stingherit, tulburat de un incident nu prea clar. Un secretar necunoscut, o cerere de bijuterii, toate astea îl

făceau să simtă capcana, combinația suspectă. Se convinse. Văzu o umbră strecurându-se în budoar. Imediat, în mijlocul unei ritornele[1], pianul se opri brusc, taburetul pianistei fu împins violent şi căzu. Cu oarecare nelinişte, Brigitte îngăimă:

— Cine sunteți? Ah! Secretarul, nu-i aşa? Noul secretar... Ce mai doriți, domnule?

— Domnul director - se auzi o voce bărbătească, mi-a ordonat să-i aduc bijuteria. Trebuie deci să insist...

— Dar i-am răspuns în scrisoare - bâigui Brigitte, din ce în ce mai neliniştită. Camerista v-a înmânat o scrisoare. Unde este? De ce n-a urcat cu dumneavoastră... Valentina!

O strigă de mai multe ori, cu un ton disperat.

— Valentina!... Ah! Mă speriați domnule... Ochii dumneavoastră...

Uşa fu închisă violent. Raoul percepu un zgomot de scaune căzute, zarva unei lupte, apoi un strigăt de groază: „Ajutooor!"

Asta fu tot. Raoul se chinui să ridice trapa un pic mai mult, ca să-şi facă loc de trecere. Pierdu un timp prețios. În sfârşit se lăsă în jos, se prăvăli trecând de etajul al doilea şi la primul etaj se trezi în fața a trei uşi închise. La întâmplare, se aruncă asupra uneia şi pătrunse într-o odaie răvăşită. Nevăzând pe nimeni, o traversă alergând, trecu şi de cabinetul de toaletă şi ajunse în camera în care se dădea lupta. Într-adevăr, zări în semiobscuritate - perdelele ferestrelor fiind trase - un bărbat, în genunchi, strângând de gât cu ambele mâini o femeie ce zăcea pe covor. Horcăiturile se amestecau cu abominabile înjurături. Raoul atacă aruncându-se asupra bărbatului cu o violență irezistibilă şi îl făcu să dea drumul prăzii. Se rostogoliră amândoi spre cămin, Raoul lovindu-se, destul de tare ca să leşine preț de câteva

---

[1] În original: „*ritournelle*" = scurtă frază muzicală, de la începutul sau sfârşitul unei arii.

secunde. Asasinul era mai greu decât el şi duelul între slăbuțul adolescent şi acest om masiv şi musculos nu putea dura mult. Unul dintre ei se ridică, în timp ce al doilea rămase întins, scoțând slabe suspine. Dar... cel care s-a ridicat nu era altul decât Raoul.

— Frumoasă lovitură, recunoaşteți, domnule! - Rânji el. Mi-au venit instrucțiuni postume de la seniorul Théophraste Lupin, capitolul metode japoneze. Asta v-a expediat pentru câtăva vreme într-o lume mai bună şi v-a făcut inofensiv ca un mieluşel.

Se aplecă asupra tinerei actrițe, o luă în brațe şi o aşeză pe pat. Îşi dădu seama pe loc că ucigaşa strânsoare n-avu consecințele de care te puteai teme. Brigitte Rousselin respira normal. Nu se vedea nici o rană, dar tremura din toate mădularele, cu privirea rătăcită ca a unei nebune.

— Nu vă mai doare, domnişoară, nu-i aşa? Nu vi se va mai întâmpla nimic şi, mai ales, să nu vă fie frică. Nu mai aveți ce să vă temeți din partea ăstuia şi... pentru mai multă siguranță...

Vioi, îndepărtă perdeaua, îi smulse şnurul şi legă cu el pumnii omului inert. Lumina zilei pătrunse în încăpere şi Raoul îl întoarse pe asasin spre fereastră, ca să-i vadă fața. Îi scăpă un strigăt de uimire. Rămase zăpăcit şi murmură cu stupoare:

— Leonard... Leonard...

Niciodată nu avusese ocazia să-l vadă la față pe acest om în general, aplecat pe capra trăsurii, băgându-şi capul între umeri şi ascunzându-şi talia în aşa fel încât Raoul îl crezuse cocoşat şi plăpând. Dar îi cunoştea profilul osos, alungit şi barba căruntă. N-avu nici o îndoială. Era Leonard, factotumul şi brațul drept al Joséphinei Balsamo. Îl legă fedeleş, îi puse un căluş solid, îi acoperi capul cu un ştergar şi îl târî în budoar, unde îl ataşă de piciorul unui divan masiv. Pe urmă, reveni la tânără femeie, care continua să geamă.

— S-a sfârşit. Nu-l veţi mai vedea. Odihniţi-vă. Eu mă voi ocupa de camerista dumneavoastră, să vedem ce i s-a întâmplat.

Aşa cum bănuia, o descoperi pe Valentina la parter, într-un colţ al salonului, exact în starea în care-l lăsase pe Leonard, adică redusă la neputinţă şi tăcere. Era o femeie cu cap. Odată eliberată şi ştiindu-şi agresorul incapabil să-i mai facă rău, nu-şi ieşi din minţi, ci, calmă, se conformă ordinelor lui Raoul.

— Sunt un agent al poliţiei secrete. Am salvat-o pe stăpâna ta. Du-te şi-o îngrijeşte. Cât despre mine, vreau să interoghez pe acest om, să-mi dau seama dacă n-are complici.

O împinse spre scară, grăbit să rămână singur şi să reflecteze la gândurile confuze ce-l hărţuiau. Gânduri atât de penibile, încât fu tentat să cedeze instinctului şi, lăsând întâmplării grija descurcării situaţiei, să abandoneze bătălia şi să fugă prin imobilul învecinat.

Dar o idee mai clară asupra lucrurilor îl făcu să renunţe. Traversă curtea şi încetişor răsuci încuietoarea porţii principale, reuşind s-o întredeschidă uşor. Riscă o privire. De cealaltă parte a străzii, puţin mai jos, staţiona o veche trăsură. Pe capră, un servitor tânăr. Îl mai văzuse, de mai multe ori, cu Leonard. Se numea Dominique. Raoul închise poarta. Bănuielile i se confirmau. Acum, nimic pe lume nu l-ar mai fi împiedicat să meargă până la capăt. Urcă înapoi la primul etaj şi se aplecă asupra prizonierului. În timpul luptei îi atrase atenţia un amănunt. Un fluier din lemn legat cu un lănţişor căzu dintr-unul din buzunarele lui Leonard şi acesta, cu tot pericolul în care se afla, îl culese dintr-o mişcare, atent ca şi cum s-ar fi temut să nu-l piardă. Raoul îşi puse întrebarea: fluierul servea ca, în caz de pericol să îndepărteze complicii sau, dimpotrivă, era pentru a le semnala să vină când toată treaba ar fi fost făcută?

Îi surâse a doua ipoteză, poate mai mult din intuiţie decât din raţiune. Deschise fereastra, suflă în fluier şi, ascuns în spatele perdelei de tul, aşteptă. Inima-i bătea să spargă

pieptul. Cunoştea silueta care va apare în cadrul porții, dar, împotriva evidenței, încă mai voia să spere.

Uşa batantă se deschise. Cea care intră era Joséphine. Netulburată, cu naturaleţea cu care ar face o vizită unei prietene. Din moment ce Leonard suflase din fluier, calea era liberă. Cu fața acoperită de voaletă, traversă uşor curtea şi pătrunse în casă.

Raoul îşi recâştigă siguranța. Inima i se calmă. Era gata să lupte şi cu acest al doilea adversar, tot aşa cum îl combătuse pe primul, cu arme diferite, dar la fel de eficace. O chemă pe Valentina şi-i spuse:

— Orice s-ar întâmpla, să nu scoți nici un cuvânt. Există un complot contra Brigittei Rousselin şi vreau să-l dejoc. Iată unul dintre complici. Tăcere absolută.

Valentina îi propuse:

— Pot să v-ajut, domnule... pot s-alerg la comisariat.

— Pentru nimic în lume. Dacă afacerea ar fi cunoscută, i-ar dăuna mult stăpânei tale. Răspund pentru tot, cu condiția ca nimic să nu răzbată din ce se va întâmpla în această cameră. Nimic.

— Bine, domnule.

Închise cele două uşi, astfel ca încăperea în care se găsea Brigitte Rousselin să fie separată de aceea în care se juca înfruntarea lui cu Josine. În acel moment, contesa apăru pe palier. Îl văzu. După veşminte, recunoscu corpul legat al lui Leonard. Raoul avu imediat imaginea a ceea ce putea fi Joséphine. În câteva clipe îşi căpătă stăpânirea de sine. Departe de a se speria, constatând prezența lui Raoul şi aspectul unei camere în care Leonard era captiv, îşi ridică voaleta şi întrebă simplu:

— De ce mă priveşti aşa, Raoul?

Îi trebui câtva timp să-i răspundă: Cuvintele pe care le va pronunța erau groaznice. O privi cu insistență, pentru a nu pierde o singură tresărire a muşchilor feței, nici o singură clipire a pleoapelor.

— Brigitte Rousselin a fost asasinată.

— Brigitte Rousselin?

— Da, actrița de aseară, acea cu diadema de pietre prețioase şi nu vei îndrăzni să spui că n-o cunoşti, pentru că eşti aici, la ea şi pentru că l-ai însărcinat pe Leonard să te anunțe imediat ce treaba ar fi fost făcută.

Păru tulburată.

— Leonard? Să fie Leonard?

— Da! El este cel care a ucis-o. L-am surprins ținând-o de gât cu amândouă mâinile.

O văzu tremurând şi căzând pe scaun, bâiguind.

— Ah! Ce mizerabil! Mizerabilul... este posibil să fi făcut asta?

Şi cu voce joasă, cu o spaimă ce creştea la fiece cuvânt, adăugă:

— A ucis-o... ucis-o... Este posibil?... Îmi jurase că niciodată nu va ucide... Mi-a jurat-o. Nu, nu pot să cred...

Era sinceră ori juca teatru? Leonard a acționat sub impulsul unui moment de nebunie sau, după instrucțiunile primite pentru cazul când şiretlicul dă greş?

Joséphine îşi ridică ochii plini de lacrimi, apoi brusc se aruncă în brațele lui Raoul.

— Oh! Raoul, Raoul! De ce mă priveşti aşa? Nu, nu-i adevărat. Tu nu mă acuzi. Ah! Ar fi teribil! Poți tu să crezi că eu am ştiut? Că am cerut sau am permis această crimă abominabilă? Nu! Jură-mi că nu crezi.

Puțin brutal, Raoul o constrânse să se aşeze. Îl împinse pe Leonard în umbră şi, revenind la contesă, o apucă de umeri.

— Ascultă-mă, Josine - îi spuse încet, mai curând cu vocea unui acuzator şi a unui adversar în acelaşi timp, decât cu cea a unui amant. Ascultă-mă Dacă într-o jumătate de oră nu faci lumină deplină în această afacere şi nu-mi dezvălui maşinațiunile tale secrete, voi acționa contra ta ca împotriva unui duşman de moarte, cu voia sau fără voia ta te voi scoate din această casă şi fără nici o ezitare voi denunța celui mai apropiat comisariat de poliție crima comisă de complicele tău,

Leonard. După care te vei descurca cum poți... Vrei să vorbeşti?

Capitolul 8 DOUĂ VOINȚE

Războiul se declarase în momentul ales de Raoul, atunci când avea în mână toate atu-urile şi când Joséphine, luată pe neaşteptate, slăbea sub atacul neînchipuit de violent şi de autoritar. Bineînțeles, o femeie ca ea nu se împăca cu gândul unei înfrângeri. Încercă să reziste. Nu putea admite că delicatul şi deliciosul iubit, care era Raoul d'Andrésy, ar putea deveni un stăpân, ar putea să-i impună o restrângere a voinței sale. Recurse la dulcegării, lacrimi, promisiuni, la toate artificiile aflate la dispoziția unei femei. Raoul să arătă fără milă.

— Vei vorbi. Sunt atâtea taine obscure. Tu te poți complace, eu nu. Mie-mi trebuie claritate. Vorbeşte!

— Despre ce?... strigă exasperată. Despre viața mea?

— Viața ta îți aparține, ascunde-ți trecutul dacă ți-e teamă să-l dezvălui ochilor mei. Ştiu foarte bine că vei rămâne totdeauna o enigmă pentru mine şi pentru toată lumea şi că niciodată înfățişarea ta ingenuă nu-mi va spune ce zace în adâncul sufletului tău. Ceea ce vreau să aflu acum este crâmpeiul din viața ta care se întretaie cu a mea. Avem un scop comun. Arată-mi pe ce drum te-ai angajat. Dacă nu-l cunosc, risc să fiu părtaş la crimă şi nu vreau. Înțelegi, Josine? Nu vreau să ucid. Să fur, da! Să jefuiesc, da. Dar să omor, de mii de ori NU!

— Nici eu nu vreau.

— Poate! Dar provoci crime...

— Minciună.

— Atunci vorbeşte. Explică-te.

Contesa îşi frânse mâinile, protestă şi gemu.

— Nu pot, nu pot!

— De ce? Cine te împiedică să-mi spui ceea ce ştii despre această afacere, ce ți-a dezvăluit Beaumagnan.

— Mi-ar place să nu te amestec în toate astea, să nu te opun acestui om.

Izbucni în râs.

— Ți-e frică pentru mine, poate? Ah! Ce bun pretext. Liniştește-te, Josine. Nu mă tem de Beaumagnan. Altul este adversarul de care mă tem cel mai mult.

— Cine?

— Tu, Josine.

Repetă, mai clar:

— Tu, Josine. Şi pentru acest motiv vreau lumină. Când voi vedea limpede, nu voi mai avea de ce să mă mai tem. Te-ai decis?

— Nu - zise ea, nu! Raoul se enervă.

— Adică, te îndoieşti de mine. Afacerea este atrăgătoare şi vrei s-o păstrezi pentru tine în întregime. Fie. Să plecăm. Poate că afară vei judeca mai bine situația.

O luă în brațe şi o aruncă pe umăr, aşa cum o făcuse în prima seară, la poalele falezei. Şi, astfel, se îndreptă spre uşă.

— Opreşte-te!... Ce vrei să ştii?

— Totul! Şi în primul rând motivul prezenței tale aici. Şi de ce mizerabilul a omorât-o pe Brigitte Rousselin?

— Diadema cu pietre...

— N-au nici o valoare. Sunt pietre ordinare, false grenade, false topaze, false opaluri.

— Da, dar sunt şapte.

— Ei şi? Trebuia omorâtă? Era mai simplu să aşteptați să-i scotoceşti camera când se va fi ivit ocazia.

— Evident. Dar ceilalți erau şi ei pe aceeaşi pistă..

— Ceilalți?

Da. Azi dimineață, la prima oră, Leonard mi-a adus la cunoştință că diverşi oameni dau târcoale acestei case.

— Diverşi oameni? Cine să fie?

— Emisarii doamnei Belmonte.

— Şi această femeie este amestecată?

— Da, o regăsim peste tot.

— Şi, mai departe? Era un motiv s-o omoare?

— Şi-a pierdut capul. Am făcut greşeala să-i spun: „îmi trebuie diadema cu orice preţ”.

— Vezi, vezi! Suntem la discreţia unei brute care-şi pierde capul şi omoară sălbatec, stupid. Hai, să terminăm. Mai curând cred că cei care se-nvârteau pe aici fuseseră trimişi de Beaumagnan. Or, tu nu eşti în stare să te masori cu Beaumagnan. Lasă-mă pe mine să conduc. Dacă vrei să reuşeşti, numai prin mine o poţi face.

Josine cedă. Raoul îşi afirmase superioritatea, se arătase mai bine dotat decât toţi bărbaţii cunoscuţi, înarmat cu un spirit subtil, cu o privire mai ascuţită, cu mijloace de acţiune diverse.

— Fie! Voi vorbi - spuse copleşită - fie, cedez pentru că este în joc dragostea noastră şi se pare că ţie îţi pasă prea puţin de ea.

Raoul încercă un sentiment de orgoliu. Sigur, contesa nu era stăpână pe situaţie. Presupusa moarte a Brigittei Rousselin i-a destrămat rezistenţa, iar vederea lui Leonard înlănţuit a contribuit la căderea ei psihică. Acum, el era stăpânul. O constrânse pe Josefina să se predea şi în acelaşi timp îşi dominase propria sa dragoste. Sărutări, mângâieri, manevre de seducţie, farmecul pasiunii, subjugarea voinţei nu se mai temea de nimic pentru că mersese până la limita unei rupturi. Luă o cuvertură de pe o mescioară şi-o aruncă peste Leonard, pe urmă se aşeză lângă Josine.

— Ascult.

— Greşeşti, Raoul. Profiţi de o înfrângere trecătoare, ca să-mi smulgi ceea ce, într-o zi, ţi-aş fi spus de bună voie. O umilinţă inutilă.

Îi repetă sever:

— Ascult.

— Bine!... Tu ai vrut-o! Să terminăm cât mai repede. Deci... acum douăzeci şi doi de ani, în lunile dinaintea războiului din 1870 dintre Franţa şi Prusia, cardinalul ce Bonnechose, arhiepiscop de Rouen şi senator, în turneu prin regiunea Caux, surprins de o furtună groaznică, a fost nevoit să se

refugieze la castelul Gueures, locuit pe atunci de ultimul său proprietar, cavalerul des Aubes. Seara, cavalerul, un bătrânel de vreo nouăzeci de ani, îi solicită o întrevedere. Iată rezumatul unor destăinuiri ciudate, aşa cum le-a scris mai târziu cardinalul. Le ştiu pe de rost. Iată-le:

„*Monseniore* - îmi explică bătrânul cavaler - *n-o să vă mire dacă o să vă spun că anii copilăriei i-am petrecut în mijlocia marilor frământări revoluționare. În timpul Teroarei*[1] *aveam doisprezece ani, eram orfan şi o însoțeam în fiecare zi pe mătuşa mea la închisoarea din vecinătate, unde distribuia mese şi îngrijea bolnavii. Erau închişi, acolo, tot felul de bieți oameni, pe care-i judecau şi-i condamnau după bunul plac... Astfel, am avut ocazia să vin în contact cu un om de treabă, despre care nimeni nu ştia cum îl cheamă şi nici sub ce acuzare a fost arestat. Politețea, mila mea, i-au plăcut, i-am câştigat încrederea şi, în seara zilei când a fost condamnat, mi-a spus: «Copilul meu, mâine în zori, jandarmii mă vor duce la eşafod şi voi muri fără să se ştie cine sunt. Aşa am vrut eu. Nici ție nu ți-aş fi spus. Dar împrejurările cer să-ți fac unele confidențe şi să te rog să le-asculți ca un om matur şi mai târziu să ții cont de ele cu loialitatea şi sângele rece al unui bărbat. Misiunea ce ți-o încredințez este de o importanță considerabilă. Sunt convins, copilul meu, că vei fi la înălțimea unei asemenea sarcini şi că, orice s-ar întâmpla, vei păstra un secret de care depind interese importante*».

Mi-a destăinuit apoi - continuă cavalerul des Aubes - că era preot şi depozitarul unei averi incalculabile, transformată în pietre prețioase. Pe măsura achiziționării lor, aceste pietre fuseseră puse în cea mai originală ascunzătoare, undeva în ținutul Caux, într-un loc pe unde oricine se poate plimba. Acolo,

---

[1] Teroarea este o perioadă a Revoluției Franceze, între septembrie 1793 şi iulie 1794 (căderea lui Robespierre), marcată prin sumare execuții, cu ajutorul ghilotinei.

bolovanii enormi serveau - şi mai servesc încă - pentru a marca limita unor domenii, câmpuri, livezi, fânețe, păduri. O astfel de bornă de granit, înfiptă aproape în întregime în sol şi înconjurată de mărăcini este străpunsă de două sau trei deschideri naturale, astupate ulterior cu pământ în care au prins să crească mici plante şi flori sălbatece. Aici, în această puşculiță în aer liber, au fost ascunse minunatele pietre prețioase. În urmă, cavitățile fiind umplute şi nemaiexistând altă ascunzătoare, pietrele dobândite după aceia au fost închise într-o lădiță din lemn de santal. Preotul o îngropase la piciorul bornei, cu câteva zile înaintea arestării sale. Mi-a indicat exact locul şi, pentru cazul că aş uita, mi-a încredințat un cuvânt parolă, cu ajutorul căruia voi putea găsi borna. Mi-a cerut şi i-am promis că, după douăzeci de ani, mai întâi mă voi duce să verific la fața locului dacă totul este în ordine. Iar apoi, în fiecare an, să asist la liturghia din duminica Pastelul, în biserica satului Gueures, până când într-una din aceste duminici voi zări lângă agheasmatar un om îmbrăcat în negru. De îndată ce-i voi spune numele mă va conduce lângă un candelabru de aramă cu şapte brațe, dintre acelea care se aprind numai în zilele de sărbătoare. Trebuia să răspund acestui gest încredințându-i formula amplasamentului. După aceste semne de recunoaştere, urma să-l duc la borna de granit. Am jurat să mă conformez orbeşte instrucțiunilor primite. A doua zi, vrednicul preot urcă pe eşafod.

„Monseniore, deşi foarte tânăr, mi-am ținut cu străşnicie jurământul de a fi discret. Mătuşa mea a murit şi m-am înrolat copil de trupă. Am făcut, astfel, toate războaiele din timpul Directoratului[1] *şi* Imperiului[2]*. La căderea lui Napoleon, în vârsta de treizeci de ani, decăzut din gradul meu de colonel,*

---

[1] Directorat: perioadă a Revoluției Franceze, din octombrie 1795 până în noiembrie 1799, înlocuită de Consulat.

[2] Primul Imperiu = instaurat de Napoleon I la 1804, a durat până la căderea acestuia în 1815.

m-am dus la ascunzătoare şi-am verificat borna de granit. Apoi în duminica Paştelui a anului 1816, la biserica din Gueures am văzut pe altar candelabrul de aramă. N-a venit nimeni. În anul următor, m-am dus din nou la biserică în duminica Paştelui şi în fiecare an după aceea - între timp cumpărasem castelul Gueures - ca un soldat de gardă la postul ce-i fusese încredinţat. Şi aşteptam. Monseniore, aştept de cincizeci de ani. Borna nu s-a mişcat din loc, candelabrul s-a aprins în zilele stabilite, dar omul îmbrăcat în negru n-a venit la întâlnire. Ce trebuie să fac? Cui să mă adresez? Autorităţilor ecleziastice? Regelui Franţei? Nu. Misiunea mea era strict limitată. Dar ce spaimă m-a cuprins, într-un târziu, la gândul că aş putea muri şi aş lua cu mine în mormânt un secret formidabil. Monseniore, în seara asta toate îndoielile mele s-au risipit. Sunteţi, în acelaşi timp şi puterea religioasă şi cea civilă. Ca arhiepiscop, reprezentaţi Biserica, iar ca senator reprezentaţi Franţa. Nu mă înşel, făcându-vă destăinuiri care interesează şi pe una şi pe alta. De acum înainte, dumneavoastră veţi decide. Acţionaţi. Negociaţi. Şi când îmi veţi spune în mâinile cui să predau depozitul sacru, vă voi da toate indicaţiile necesare".

— Cardinalul de Bounechase - continuă contesa - ascultase fără să-l întrerupă. Nu se putu reţine să-i mărturisească lui des Aubes că povestea era oarecum incredibilă. Cavalerul ieşi şi reveni imediat cu o mică lădiţă de lemn.

„Iată lădiţa de care mi s-a vorbit şi pe care am găsit-o acolo. Mi s-a părut mai înţelept s-o iau cu mine. V-o dau dumneavoastră, estimaţi cele vreo sută de pietre preţioase ce le conţine. Atunci, veţi crede că povestea mea este veridică şi că bravul preot n-a greşit vorbind de bogăţii fabuloase, fiindcă borna de granit conţine, după spusele sale, zece mii de piese tot atât de frumoase ca acestea".

— Întrevederea a luat sfârşit - povesti Josine după o scurtă pauză - cu promisiunea arhiepiscopului că va urmări afacerea. Evenimentele cunoscute - războiul dintre Franța şi Prusia, dezastrul care i-a urmat, prăbuşirea Imperiului[1] şi invadarea Franței - i-au întârziat îndeplinirea. Când Rouen-ul fu amenințat, cardinalul, hotărât să expedieze în Anglia unele documente, avu ideea să adauge şi lădița cavalerului. La 4 decembrie, în ajunul intrării germanilor în oraş, un om de încredere, domnul Jaubert, plecă cu o cabrioletă pe drumul spre Le Havre, unde urma să se îmbarce. Două zile mai târziu, cadavrul lui Jaubert a fost găsit într-o văgăună în pădurea Rouvray, la zece kilometri de Rouen.

I se aduse cardinalului valiza cu documente. Cât despre cabrioletă şi cal, aceştia au dispărut ca şi lădița de lemn. Informațiile culese stabiliră că nefericitul Jaubert dăduse peste o patrulă de cavalerişti germani, ce se aventurase dincolo de Rouen, pentru a jefui trăsurile bogătaşilor în fugă spre Le Havre. Neşansa continuă. La începutul lui ianuarie, cardinalul primi un emisar din partea cavalerului des Aubes. Bătrânul nu putuse supraviețui înfrângerii țării sale.

Înainte de a muri, mâzgăli următoarele fraze, aproape ilizibile: „*Cuvântul formulei care indică locul bornei este gravat pe capacul lădiței... Am ascuns candelabrul în grădina mea*". Şi astfel, n-a mai rămas nimic din toată povestea. Lădița, fiind furată, nici o dovadă nu mai permitea să afirmi că pietrele prețioase există. Nimeni nu le-a văzut. Oare, lădița nu cuprindea numai nişte strasuri pentru teatru? Şi unde sunt? Îndoiala îl determină pe cardinal să păstreze tăcerea. - Dar...

— Dar? - Repetă Raoul, interesat de asemenea năzbâtii.

---

[1] Este vorba de al doilea Imperiu, instaurat de Louis Napoleon Bonaparte (Napoleon al III-lea), nepot al lui Napoleon I, la 1852. S-a prăbuşit în 1870, în urma înfrângerii de la Sedan.

— Dar scrise, pe câteva pagini, un memoriu despre întrevederea de la castelul Gueures, pagini găsite, câțiva ani după moartea sa, într-o carte de teologie, când i s-a vândut biblioteca la licitație.

— Găsite de cine?

— De Beaumagnan.

Ridicând ochii, fu izbită de expresia lui Raoul.

— Ce ai?

— Mă pasionează. Gândeşte-te, Josine, gândeşte-te... din aproape în aproape, prin spusele a trei martori care şi-au transmis mesajul, urcăm în istorie mai mult de un secol. Lanțul nu s-a rupt. Şi la ultima za a lanțului apare Beaumagnan. Este el demn de rolul său? Să ne asociem lui ori să-i smulgem ştafeta? Continuă, Josine, suntem pe un drum măreț, să mergem împreună şi vom dobândi recompensa. Este la discreția noastră.

Ea continuă:

— Beaumagnan este un ambițios. De la început a pus vocația sa religioasă - care este reală în slujba ambiției sale nemăsurate. Şi una şi alta l-au împins spre „Compania lui Isus” [1] , unde ocupă un post însemnat. Descoperirea memoriului cardinalului îl îmbată. I se deschideau vaste posibilități. Atrase în jurul lui doisprezece boieri de țară, mai mult sau mai puțin onorabili, mai mult sau mai puțin datori, cărora nu le dezvălui decât o parte a ceea ce ştia şi-i organiză într-o asociație de conspiratori, gata pentru orice treabă.

Doi ani de căutări minuțioase duseră la rezultate deloc neglijabile. Mai întâi, au aflat că preotul decapitat se numea fratele Nicolas, trezorierul mănăstirii din Fécamp. Pe urmă, căutând în arhive secrete, descoperiră o corespondență

---

[1] Compania lui Isus = ordin iezuit religios, fondat in 1540 de Ignațiu de Loyola, foarte ierarhizat, a avut un rol nefast, prin persecutarea aşa zişilor „eretici”.

ciudată între toate mănăstirile Franței şi stabiliră că, în timpuri îndepărtate, avusese loc o circulație bănească, un fel de dijmă benevolă dată de toate instituțiile religioase şi culeasă numai de mănăstirile din Caux. Se constituia, astfel, un fond comun, o rezervă inepuizabilă, în vederea susținerii unor acțiuni ori a unor cruciade. Un consiliu al vistieriei, compus din şapte membri, administra aceste bogății, dar unul singur cunoştea locul unde se găsea comoara. Revoluția a distrus mănăstirile. Fratele Nicolas a fost ultimul păzitor al averii.

Raoul murmură entuziasmat:

— Ce magnifică aventură! Strămoşii noştri nu dispuneau de seifuri la Banca Franței. Erau obligați să caute ascunzători naturale unde să-şi pună aurul şi bijuteriile şi să transmită urmaşilor secretul prin formule mnemotehnice, echivalente cu cifrul seifurilor de astăzi. Dacă survenea vreun cataclism, secretul era pierdut, pierdută şi comoara atât de greu acumulată. Cea în cauză nu va fi. Dacă fratele Nicolas a spus adevărul - şi totul o confirmă - dacă zece mii de pietre prețioase, efortul a milioane de călugări, au fost strecurate într-o stranie puşculiță, această ofrandă, gigantică zace în pântecele unei borne de granit în mijlocul unei preerii normande. Este admirabil.

Se aşează lângă tânără femeie şi-o întrebă cu voce autoritară:

— Şi rolul tău în această aventură? Deții de la Cagliostro unele indicații speciale?

— Numai câteva cuvinte - spuse Joséphine. Pe lista enigmelor arătate de el, a scris, referitor la aceasta şi la „Comoara regilor Franței”[1] următoarea notă: „între Rouen, Le Havre, Dieppe (Mărturisirile Mariei Antoaneta)”.

---

[1] Aventurile lui Arsène Lupin, volumul „*Enigma acului scobit*”.

— Da, da - reluă Raoul. Ținutul Caux, estuarul bătrânului fluviu, pe malurile căruia au prosperat şi regii Franței şi călugării. Bineînțeles că aici şi-au ascuns economiile de zece secole. Sunt aici şi le voi găsi. Deci, le căutai şi tu?

— Da. Dar fără date precise.

— Şi ar mai fi o femeie care le caută. Cea care i-a omorât pe prietenii lui Beaumagnan.

— Da, marchiza de Belmonte, o altă descendentă a lui Cagliostro, bănuiesc.

— Şi tu n-ai descoperit nimic?

— Nimic, până în ziua când l-am întâlnit pe Beaumagnan.

— Şi, puțin câte puțin, ți-a destăinuit, tot ce ştia.

— Da.

— Adică, ai ghicit că urmărea acelaşi scop ca şi tine, ai profitat de dragostea ce i-o inspirai şi l-ai atras în capcana confidențelor.

— Da - admise ea cu sinceritate.

— Ai jucat tare.

— Mi-am jucat viața. Hotărâ să mă ucidă, vrând astfel să se elibereze de pasiunea ce-l stăpânea - cu atât mai vârtos cu cât nu i-am răspuns la dragoste - dar mai ales din cauza destăinuirilor făcute. Am devenit o inamică în stare să ajungă la comoară înaintea lui. În ziua când şi-a dat seama de greşeala comisă, eram condamnată.

— Totuşi descoperirile sale se rezumă la câteva date istorice, destul de vagi. Asta-i tot?

— Tot.

— Şi brațul candelabrului scos de mine din stâlpul castelului de Gueures a fost primul element palpabil?

— Primul.

— Aşa credem, doar. Pentru că nimic nu ne dovedeşte că, de când ați rupt-o cu el, n-a mai avansat câțiva paşi...

— Câțiva paşi? - făcu ea neliniştită.

— Da. Ieri seara, Beaumagnan a venit la teatru. De ce, dacă nu pentru că Brigitte Rousselin purta pe frunte o diademă cu şapte pietre? A vrut să-şi dea seama ce înseamnă

asta şi fără îndoială că el este cel care i-a supravegheat casa, azi dimineața, contesă de Cagliostro.

— Dacă-i aşa, n-o mai putem afla.

— Ba da, Josine.

— Cum? De la cine?

— De la Brigitte Rousselin. Contesa tresări.

— Sigur, e de ajuns s-o întrebăm.

— S-o întrebăm? Asta înseamnă că trăieşte...

— Te implor, contesă de Cagliostro, nu-mi arunca, priviri furioase. Dacă nu ți-aş fi provocat un şoc destul de puternic să-ți înfrângă rezistența, n-ai fi suflat un cuvânt despre această aventură. Şi unde am fi ajuns? Într-o zi sau alta, Beaumagnan ar sălta miliardul, iar Joséphine şi-ar muşca degetele. Haide! Te rog, un surâs drăguț în locul acestei priviri încărcate de ură.

— Ai avut îndrăzneala? Ai cutezat? Şi toate amenințările, tot şantajul n-a fost decât teatru, ca să mă constrângi să vorbesc? Ah! Raoul! N-am să ți-o iert, niciodată. Jur!

— Ba, da! Ba, da! îi replică cu un ton şăgalnic. Vei ierta. O simplă rană în amorul propriu n-are nimic de-a face cu dragostea noastră, draga mea. Între doi oameni care se iubesc ca noi, aşa ceva nu există. Într-o zi zgârie unul, a doua celălalt, până cad de acord.

— Afară de cazul când unul o rupe mai înainte - şuieră ea printre dinți.

— S-o rupi? Pentru că ți-am smuls câteva confidențe? S-o rupi? Doamne, ce caraghios este. Doamna s-a supărat...

Nu-l mai asculta. Fără a se mai ocupa de Raoul, ridică ştergarul de pe fața lui Leonard şi-i tăie legăturile. Eliberat, se repezi spre Raoul, cu alura unei bestii dezlănțuite.

— Nu-l atinge! Ordonă ea.

El se opri cu pumnii aproape de fața lui Raoul, care murmura cu lacrimi în ochi:

— Foarte bine, priviți bestia care a ieşit dintr-o cutie.

În fața lui, Leonard tremura de furie:

— Ne vom mai întâlni micul meu domn... ne vom reîntâlni... chiar daca se va întâmpla peste o sută de ani...

— Şi tu calculezi în secole... rânji Raoul, ca şi stăpâna ta...

— Du-te, ceru ea lui Leonard în fața porții, du-te şi adu trăsura...

Ei schimbară rapid câteva cuvinte într-o limbă pe care Raoul n-o cunoştea. Când rămaseră singuri, ea se apropie şi îi spuse cu voce aspră:

— Şi acum?

— Acum?

— Da, care sunt intențiile tale?

— Sunt destul de curate, Joséphine, intenții angelice.

— Lasă glumele, ce intenționezi să faci, cum vrei să procedezi?

Devenind serios, el răspunse:

— Eu voi acționa diferit de cum ai face tu Josine. Eu sunt altfel decât tine, sunt un prieten loial, nu sunt ca un fard superficial.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă ca voi vorbi cu Brigitte Rousselin, îi voi pune câteva întrebări absolut necesare, într-o manieră elegantă, iar tu vei auzi tot ce discutăm. Este convenabil pentru tine?

— Da, spuse ea iritată.

— În cazul acesta, rămâi aici. Nu va dura mult. Suntem presați de timp.

— Presați de timp?

— Da, vei înțelege Josine, nu te mişca...

Imediat, Raoul deschise cele două uşi care separau camerele şi se duse spre patul în care se odihnea Brigitte Rousselin sub supravegherea Valentinei.

Tânăra actriță îi zâmbi. În urma întâmplării neplăcute, văzându-şi salvatorul, se simți în sfârşit în siguranță şi încredere.

— Nu vreau să vă obosesc, spuse el... câteva minute singuri. Puteți răspunde la câteva întrebări?

— Oh, bineînțeles!

— Ei bine! Iată. Ați fost victima unui nebun pe care poliția îl supraveghează şi care va fi internat în spital. Se micşorează riscurile. Dar aş dori să clarific o idee.

— Spuneți!

— Ce este cu acea banderolă de bijuterii? De unde le aveți?

Raoul o simți ca ezită. Cu toate acestea, ea mărturisi:

— Sunt bijuterii pe care le-am găsit într-un cufăr vechi.

— Un vechi cufăr de lemn?

— Da, foarte deteriorat şi nu foarte bine închis. Acesta a fost ascuns sub paie în podul căsuței din provincie, unde mama mea locuia.

-. Unde anume?

— La Lillebonne, între Rouen şi Le Havre.

— Înțeleg. Şi de unde era cufărul?

— Nu m-a interesat. Nu am întrebat-o pe mama.

— Ați găsit bijuteriile în forma în care sunt acum?

— Nu, erau montate în şiruri pe inele groase de argint.

— Şi inelele de argint?

— Ieri încă mai erau la teatru, în cutia de machiaj.

— Nu le mai aveți acum?

— Nu, le-am cedat unui domn care a venit să mă felicite la cabina mea şi care le-a văzut din întâmplare.

— Era singur?

— Era însoțit de încă doi domni. Era colecționar. I-am promis că o să-i dau astăzi şi cele şapte pietre, la ora trei, pentru a reconstitui şirul. Mi-a promis un preț bun!

— Aceste inele aveau inscripții pe interior?

— Da... cuvinte scrise cu caractere vechi, la care nu le-am dat importanță.

Raoul se gândişi concluzionă cu o tentă de gravitate în voce:

— Vă sfătuiesc să păstrați secretul absolut asupra acestor întâmplări. Altfel, s-ar putea să aibă urmări neplăcute, nu pentru dumneavoastră, ci pentru mama dumneavoastră,

fiind ciudat că ascunde nişte inele, evident fără valoare, dar de un mare interes istoric.

Brigitte Rousselin se sperie.

— Sunt gata să le predau.

— Inutil. Păstrați bine aceste pietre. Eu voi cere, în numele dumneavoastră, restituirea inelelor. Unde locuieşte acest domn?

— Strada Vaugirard.

— Numele său?

— Beaumagnan.

— Bine. Un ultim sfat, domnişoară. Părăsiți această casă - este prea izolată - şi câtva timp, să spunem o lună, mergeți să locuiți la un hotel, împreună cu camerista dumneavoastră. Să nu primiți acolo pe nimeni. Ne-am înțeles?

— Da, domnule.

Afară, Joséphine se agăță de brațul lui Raoul. Prea agitată şi departe de orice gând de răzbunare sau revanşă. În sfârşit, îi spuse:

— Am înțeles. Vrei să te duci la el, nu-i aşa?

— La Beaumagnan.

— Este o nebunie. Şi la o oră la care ştii că va fi acasă împreună cu ceilalți doi!

— Doi plus unul fac trei.

— Nu te duce, te rog!

— Crezi că mă vor mânca?

— Beaumagnan este în stare de orice.

— Deci, este antropofag?

— Oh! Nu râde, Raoul.

— Nu plânge, Josine.

Simți că îngrijorarea ei era sinceră şi că, printr-un reflex de gingăşie feminină, uitase de cearta lor dinainte şi tremura pentru el.

— Nu te duce acolo, Raoul - repetă ea. Cunosc locuința. Nimeni nu te va putea ajuta când cei trei bandiți se vor arunca asupra ta.

— Cu atât mai bine. Înseamnă că nimeni nu-i va putea ajuta nici pe ei.

— Raoul, Raoul, tu glumeşti, dar...

— Ascultă-mă, Josine. Sosesc ultimul într-o afacere colosală, unde nimeresc între două organizații puternice, a ta şi a lui. Amândouă, natural, refuză să mă primească pe mine, un al treilea hoț. Dacă nu recurg la mijloace extreme, risc să-mi văd iluziile risipite[1].

Se opri o clipă, respiră adânc şi continuă.

— Lasă-mă să-l înfrunt pe Beaumagnan, în acelaşi fel în care am înfruntat-o pe prietena mea, Josine. Nu m-am descurcat rău, nu-i aşa? Şi nu poți nega că am câteva săgeți în arcul meu.

O răni din nou. Îi lăsă brațul şi merseră alături, în tăcere.

În sinea lui, Raoul se întrebă dacă adversarul său cel mai de temut nu era această femeie cu chipul dulce, pe care o iubea cu pasiune şi de care era iubit tot cu pasiune.

[1] În original: „*je risque de demeurer Gros Jean comme devant*”, expresie intraductibilă.

Capitolul 9 STÂNCA TARPEIANA[1]

— Domnul Beaumagnan este acasă?

— Este, dar nu primeşte pe nimeni.

— Du-te şi spune-i ca a venit din partea domnişoarei Brigitte Rousselin.

Raoul aşteptă ceva mai mult de cinci minute. Vizita unui tânăr, când era aşteptată cea a tinerei actriţe, trebuia să-i neliniştească pe cei trei. Servitorul reveni.

— Domnul este rugat să-mi dea cartea de vizită. Raoul îi dădu cartea de vizită.

O nouă aşteptare, apoi un zgomot de zăvoare trase, de lanţuri desprinse şi Raoul fu condus de-a lungul unui mare vestibul, bine lustruit, asemănător vorbitorului unei mănăstiri. Trecură prin mai multe uşi. Ultima era capitonată cu piele. Bătrânul servitor o deschise şi apoi o închise în urma tânărului. Raoul se găsi faţă-n faţă cu cei trei duşmani - oare cum altfel s-ar putea numi trei oameni dintre care doi îi păndeau intrarea în poziţia unui boxeur gata de atac.

— El este! Precis el este - strigă Godefroy d'Étigues cuprins de turbare. Beaumagnan, el este! Are tupeu. La Gueures a furat braţul candelabrului. Acum, pentru ce aţi venit? Dacă este pentru mâna fiicei mele...

Raoul răspunse râzând:

— Dar, bine, domnule, nu vă gândiţi decât la asta? Pentru domnişoara Clarisse nutresc acelaşi sentimente profunde şi păstrez în fundul inimii aceeaşi speranţă. Dar, astăzi, ca şi la Gueures, scopul vizitei mele nu este matrimonial.

— Atunci, care? - Molfăi baronul.

---

[1] Stânca tarpeiană = stâncă de pe care se aruncau în gol criminalii, în Roma antică.

— La Gueures era acela de a vă închide într-o pivniță. Astăzi...

Beaumagnan fu nevoit să intervină, altfel d'Étigues s-ar fi aruncat asupra intrusului.

— Stai, aşa, Godefroy. Aşează-te şi domnul să binevoiască să ne spună motivul vizitei sale.

El însuşi se aşează în faţa biroului. Raoul se instala şi el. Înainte, de a vorbi îşi examina interlocutorii. Baronul îmbătrânise. Obrajii i se scofâlciseră, iar expresia ochilor avea ceva înspăimântat. Ideea fixă, remuşcările îi dădeau o stare febrilă. Raoul o surprinse şi la Beaumagnan. Dar acesta rămăsese stăpân pe sine. Dacă amintirea morţii Josinei îl chinuia, aceasta se petrecea doar într-o dramă interioară, fără să-i compromită echilibrul, zdruncinat poate numai în momente de criză. „Momente ce trebuie să le creez eu - gândi Raoul, dacă vreau să reuşesc".

Beaumagnan reluă:

— Ce doriți? Numele domnişoarei Rousselin v-a servit ca să pătrundeți în casa mea. Cu ce intenții?

— Cu intenția, domnule, de a continua conversația începută ieri seara cu ea, la Teatrul de Varietăți.

— Consider că această conversație nu poate să continue decât cu ea şi numai pe ea o aşteptam.

— Un motiv serios a reținut-o. Da. A fost victima unei tentative de asasinat.

— Of! Ce spuneți? Au încercat s-o omoare? De ce?

— Pentru a-i lua cele şapte pietre, la fel cum dumneavoastră şi aceşti domni i-ați luat inelele.

Godefroy şi Bennetot se agitară în scaunele lor. Beaumagnan se stăpâni, dar observă cu mirare că intervenția inexplicabilă a tânărului căpătă un aspect de sfidare şi aroganță. În orice caz, îşi aprecie adversarul ca neînsemnat şi asta se simți în tonul neglijent al ripostei sale.

— Iată-vă, domnule, este a doua oară când vă amestecați în lucruri care nu vă privesc şi de o manieră care ne obligă, fără îndoială, să vă dăm lecția meritată. Prima dată, la

Gueures, după ce mi-ați atras prietenii într-o capcană, v-ați însuşit un obiect ce ne aparține. În limbaj obişnuit se numeşte furt calificat. Astăzi, agresiunea este mai şocantă, pentru că ați venit să ne insultați ştiind foarte bine că n-am furat acele inele, ci ne-au fost cedate. Puteți să ne spuneți motivele purtării dumneavoastră?

— Ştiți foarte bine - răspunse Raoul - că nu a avut loc nici un furt şi nici o agresiune, ci pur şi simplu strădуința celui care urmăreşte acelaşi scop ca şi dumneavoastră.

— Ah! Urmăriți acelaşi scop ca şi noi? Şi, mă rog, care este acesta, vă rog?

— Descoperirea a zece mii de pietre prețioase ascunse într-o bornă de granit. Deci, cum amândoi căutăm fabuloasa comoară a vechilor mănăstiri, se întâmplă ca drumurile noastre să se încrucişeze şi să ne ciocnim. Asta-i tot!

Comoara mănăstirilor. Borna de granit. Zece mii de pietre prețioase. Fiecare cuvânt îl lovea pe Beaumagnan ca o măciucă. Deci, mai exista un rival.

Cagliostro dispărută, apărea acum un alt competitor în cursa milioanelor. D'Étigues şi Bennetot îi aruncau priviri feroce şi-şi bombau pieptul gata de luptă.

— Legende! spuse Beaumagnan, încercând să-şi recâştige calmul. Trăncăneli de babe. Poveşti de adormit copiii. Vă pierdeți vremea cu asta?

— Nu mai mult decât voi - replică Raoul. Nu mai mult decât voi, care vă agitați în jurul comorii... Nu mai mult decât cardinalul de Bonnechose, a cărui relatare nu este totuşi o trăncăneală de babă. Nu mai mult decât cei doisprezece prieteni, al cărui inspirator şi şef sunteți.

— Doamne, Dumnezeule! - făcu Beaumagnan, afectând ironia. Ce bine sunteți informat!

— Mult mai bine decât o puteți crede.

— Şi de la cine aveți aceste informații?

— De la o femeie.

— O femeie?

— Joséphine Balsamo, contesă de Cagliostro.

— Contesa de Cagliostro? strigă Beaumagnan tulburat. Aţi cunoscut-o, deci.

Planul lui Raoul se-nfiripa pe neaşteptate. A fost de ajuns să arunce în discuţie numele de Cagliostro, pentru a-şi zăpăci adversarul, zăpăceală atât de mare, încât Beaumagnan - imprudenţă inexplicabilă - vorbea de contesă ca de o persoană care nu mai era în viaţă.

— Aţi cunoscut-o? Unde? Când? Ce v-a spus?

— Am cunoscut-o la începutul iernii trecute, ca şi dumneavoastră, domnule - răspunse Raoul, întărindu-şi ofensiva. Şi în toată acea iarnă, până în momentul când am avut bucuria s-o întâlnesc pe fiica baronului d'Étigues, am văzut-o aproape în fiecare zi.

— Minţiţi, domnule! N-a putut să vă vadă în fiecare zi. Ar fi trebuit s-o aud pronunţându-vă numele. Eram destul de buni prieteni, ca să fi păstrat un secret faţă de mâne.

— Şi totuşi l-a păstrat...

— Infamie! Vreţi să insinuaţi că între ea şi dumneavoastră a fost o anumită intimitate. E fals, domnule. Se pot reproşa o mulţime de lucruri Joséphinei Balsamo: cochetăria, viclenia, dar nu un act de desfrâu..

— Dragostea nu este desfrâu - făcu Raoul liniştit.

— Ce vreţi să spuneţi? Dragoste? Joséphine vă iubea?

— Da, domnule.

Beaumagnan îşi ieşi din fire. Îşi învârtea pumnul înaintea obrazului lui Raoul. La rândul său, trebui calmat. Tremura de furie şi broboane de sudoare i se scurgeau pe frunte.

„Îl am la mână - gândi Raoul, vesel. Povestea cu crima nu-l afectează. Dar mai este ros de dragoste şi-l voi duce unde voi dori".

Se scurseră unul sau două minute. Beaumagnan îşi şterse faţa. Bău un pahar cu apă. Se calmă. Îşi dădu seama că inamicul, oricât de slăbănog ar fi, nu era dintre cei de care te debarasezi uşor. Reluă:

— Ne depărtăm, domnule. Sentimentele personale față de contesa de Cagliostro n-au nimic de-a face cu problema noastră. Revin deci la prima întrebare: ce căutați aici?

— Nimic mai simplu. În privința bogățiilor strânse din Evul Mediu, iată care este situația. Acele ofrande venite din toate provinciile au fost trimise la şapte mănăstiri din regiunea Caux şi constituiau o avere comună, gestionată de ceea ce am putea numi şapte administratori delegați, dintre care numai unul cunoştea locul „casei de bani" şi cifrul încuietorii. Fiecare mănăstire poseda un inel episcopal, transmis din generație în generație propriului delegat. Ca simbol al misiunii sale, comitetul celor şapte era reprezentat de un candelabru cu şapte brațe, fiecare braț avea - amintire a liturghiei ebraice şi a templului lui Moise [1] s-o piatră de aceeaşi culoare şi din acelaşi material ca a inelului corespunzător. Astfel, brațul găsit de mine la Gueures avea o piatră roşie, o falsă granata, piatră reprezentativă a unei anumite mănăstiri. Pe de altă parte, ştim că fratele Nicolas, ultimul administrator şef al mănăstirilor din Caux, era un călugăr de la mănăstirea din Fécamp. De acord?

— Da.

— Deci, e de ajuns să cunoaştem numele celor şapte mănăstiri, ca să ştim unde au şansă de reuşită căutările noastre. Or, cele şapte nume sunt înscrise pe inelele cedate ieri, la teatru, de domnişoara Rousselin. Doresc să examinez aceste şapte inele.

— Asta înseamnă - scandă Beaumagnan - că, în timp ce noi am căutat ani şi ani de zile, dumneavoastră vreți să ajungeți de-a gata în acelaşi punct.

— Absolut, exact.

— Şi dacă refuz?

---

[1] Fantezie a autorului. N-a existat nici un templu al lui Moise. Poate se referă la templul lui Solomon din Ierusalim.

— Pardon! Refuzați? Nu răspund decât la un răspuns ferm.

— Evident, refuz. Cererea dumneavoastră este absolut nesăbuită şi, în modul cel mai categoric, refuz.

— Atunci, vă denunț.

Beaumagnan păru uluit, îl privi pe Raoul ca pe un nebun.

— Vă denunț, pe toți trei, ca asasini ai Joséphinei Balsamo, contesă de Cagliostro.

Nici o vorbă de protest, nici un gest de revoltă. Godefroy D'Étigues şi vărul său, Bennetot, se înfundară şi mai mult în scaunele lor. Beaumagnan era livid, rânjetul I se transformă într-o grimasă îngrozitoare.

Se ridică, răsuci cheia în broască şi o strecură în buzunar, ceea ce dădu oarecare energie acoliților săi. Lovitura de forță, anunțată de gestul şefului lor, îi animă.

Raoul avu îndrăzneala să arunce o glumă:

— Domnilor, când un recrut soseşte la regiment, este pus să călărească fără frâu, cât îl țin puterile.

— Ce înseamnă asta?

— Prin aceasta vă transmit ca nu am purtat niciodată revolver şi în toate situațiile am făcut față doar folosindu-mi mintea. Deci vă avertizez: nu am nici frâie şi nici revolver. Voi sunteți trei, toți înarmați iar eu sunt singur. Deci...

— Deci destul cu vorbele - conchise Beaumagnan cu voce amenințătoare. Fapte. Ne acuzați că am fi asasinat-o pe Cagliostro?

— Da.

— Aveți dovezi să susțineți această acuzație aiurită?

— Le am. Iată! Acum câteva săptămâni, hoinăream în apropierea domeniului de la Haie d'Étigues, sperând s-o văd pe domnişoara d'Étigues, când am zărit intrând pe domeniu o trăsură condusă de unul din amicii dumneavoastră. Am intrat şi eu. O femeie, Joséphine Balsamo, a fost dusă în sala din vechiul turn, unde v-ați reunit într-un aşa-zis tribunal. Procesul a fost condus de o manieră neloială şi perfidă. Erați procurorul, domnule şi ați împins viclenia şi vanitatea până acolo încât ați lăsat să se înțeleagă că femeia fusese amanta

dumneavoastră. Cât despre aceşti domni, ei au jucat rolul de călăi.

— Dovada, dovada - scrâşni din dinți Beaumagnan, cu o mină ce-l făcea de nerecunoscut.

— Am fost acolo, culcat în ambrazura unei vechi ferestre, deasupra capului dumneavoastră.

— Imposibil. Dacă ar fi fost aşa, ați fi încercat să interveniți şi s-o salvați.

— S-o salvez? De la ce? întrebă Raoul, nedorind să dezvăluie încă salvarea contesei. Am crezut, ca şi prietenii voştri, că o condamnați să fie internată într-o casă de nebuni din Anglia. Am plecat deci odată cu ceilalți. Am alergat la d'Étretat, am închiriat o barcă şi, seara, am vâslit în întâmpinarea iahtului englez, anunțat de dumneavoastră, cu intenția de a-l speria pe căpitan. Abia mai târziu, am înțeles josnica voastră şiretenie şi am putut reconstitui crima în toată oroarea ei.

Ascultând, cu o teamă vizibilă, cei trei oameni îşi apropiară scaunele, puțin câte puțin. Bennetot îndepărtă masa ce ar fi putut servi de meterez tânărului. Raoul sesiză figura cruntă a baronului şi rictusul ce-i schimonosea gura. Un simplu semn al lui Beaumagnan şi ar fi zburat creierii imprudentului. Or, tocmai această imprudență inexplicabilă întârzie ordinul lui Beaumagnan.

— Mă întreb, domnule, întrucât ați surprins un asemenea secret, cum de ați îndrăznit să veniți aici şi să ne provocați? Este o nebunie!

— De ce, domnule? - făcu Raoul cu candoare.

— Pentru că viața voastră este în mâinile noastre.

— Viața mea este la adăpost de orice pericol.

— Sunteți atât de sigur?

— Da. Pentru că dacă m-ați omorî, o oră mai târziu veți fi arestați toți trei.

— Vreau o dovadă convingătoare, să-mi arate că nu-mi pierd timpul stând la discuții. O dovadă imediată, altfel...

— Altfel, voi muri, nu-i aşa?

— Da.

— Iată răspunsul meu. Dați-mi cele şapte inele, imediat, fără de care...

— Fără de care?

— Un prieten va înmâna poliției scrisoarea trimisă baronului, unde îi arătați modul de a o răpi pe contesă şi unde îl constrângeți să ia parte la asasinat.

Beaumagnan făcu pe surprinsul.

— O scrisoare? Sfaturi de asasinat?

— Da - preciza Raoul. Proba irezistibilă ce mi-o cereți.

— Într-adevăr, într-adevăr, mărturisesc - izbucni în râs Beaumagnan mereu ironic. Numai că nu sunt un licean. Am fost precaut. Scrisoarea mi-a fost înapoiată de baron, la începutul şedinței.

— Copia scrisorii... Iar eu am păstrat originalul găsit într-o despărțitură a biroului. Acest original, prietenul meu îl va da poliției.

Cercul format în jurul lui Raoul se desfăcu. Fețele feroce ale celor doi veri nu mai aveau altă expresie decât spaima. Raoul gândi că duelul se terminase. Şi se terminase fără o luptă adevărată. Câteva încrucişări de spadă, câteva fente, fără o luptă corp la corp.

Discuția a fost atât de bine dirijată prin manevre dibace, atât de bine înfundat Beaumagnan, încât nu mai putea să judece lucrurile la rece şi să discearnă punctele slabe ale adversarului. Pentru că în fond - cine-i garanta că Raoul este, într-adevăr, în posesia originalului scrisorii? Nimeni. Deşi Beaumagnan ceruse o dovadă palpabilă şi de necontestat, sfârşi prin a se mulțumi numai cu afirmația lui Raoul.

Deschise un sertar, luă cele şapte inele şi-i spuse simplu.

— Cine mă asigură că nu vă veți mai folosi de această scrisoare?

— Aveți cuvântul meu, domnule! Şi, de altfel, rolurile se vor schimba. Data viitoare, veți fi în avantaj dumneavoastră...

— Să fiți sigur de asta, domnule - zise Beaumagnan, aproape turbând de mânie.

Raoul primi inelele cu înfrigurare. Fiecare purta în interior numele uneia dintre cele şapte mănăstiri: Le scrise rapid pe o bucăţică de hârtie:

Fécamp,
Saint-Wandrille,
Jumièges,
Valmont,
Cruchet-le-Valasse,
Montvilliers,
Saint-George-de-Boscherville.

— La noroc... O propunere... cunoaşteţi eforturile noastre şi ştiţi că nu suntem departe de a ne atinge ţelul.

— Sunt de aceeaşi părere.

— Ei bine! Aţi fi dispus - vorbesc fără ocolişuri - să veniţi în mijlocul nostru?

— În acelaşi rang cu prietenii dumneavoastră?

— Nu. În acelaşi rang cu mine.

Oferta era loială. În plus, Raoul era măgulit de omagiul ce i se aducea. Poate ar fi acceptat, dacă n-ar fi fost la mijloc Joséphine. Dar, orice înţelegere între ea şi Beaumagnan era imposibilă.

— Vă mulţumesc. Dar, din cauza unor motive absolut personale, trebuie să vă refuz.

— Deci... duşman?

— Nu, domnule, concurent.

— Duşman - insistă Beaumagnan. Şi în acest fel expus la...

— La a fi tratat precum contesa de Cagliostro - îl întrerupse Raoul.

— Dumneata ai spus-o, domnule. Ştiţi că importanţa scopului nostru scuză uneori mijloacele alese.

Chemă servitorul.

— Condu-l, pe domnul.

Raoul se înclină, salutând profund şi se îndreptă spre uşa cu vizor. Ajuns aici, îi spuse bătrânului servitor.

— O secundă, prietene, fii bun şi aşteaptă-mă. Reveni în biroul unde cei trei oameni discutau şi, oprindu-se în prag,

cu mâna pe clanță - având astfel retragerea asigurată - cu voce amabilă, le aruncă:

— În legătură cu faimoasa scrisoare compromițătoare, n-am făcut nici o copie şi ca atare n-am nici un original.

Închise uşa în nasul lui Beaumagnan şi ajunse la ieşire înainte ca acesta să-şi poată avertiza servitorul. A doua bătălie câştigată.

La capătul străzii, Joséphine îl aştepta, aplecată în afara portierei unui cupeu[1].

— Birjar - spuse Raoul, la gara Saint-Lazare. Sări în trăsură şi, încă fremătând de bucurie, îi spuse:

— Uite, draga mea, cele şapte nume necesare. Iată lista. Ia-o! Asta este. A doua victorie în aceeaşi zi. Şi ce victorie! Dumnezeule! Ce uşor este să-i joci pe oameni. Puțină îndrăzneală, claritate în idei, logică, o voință absolută de a zbura ca o săgeată către țel şi obstacolele se spulberă. Beaumagnan este şiret, nu-i aşa? Ei bine, le-a dat din mână, ca şi tine, buna mea Josine. Ei? Elevul tău te onorează? Doi maeştri de prima clasă - fiica lui Cagliostro şi Beaumagnan - zdrobiți, pulverizați de un licean. Ce zici de asta? Se întrerupse:

— Te pomeneşti, iubito, că nu vrei să vorbesc aşa?

— Ba, nu Ba, nu! - Zâmbi ea.

— Nu te mai simți jignită pentru povestea de adineaori?

— Ah! Nu-mi cere prea mult. Vezi, tu! Nu trebuie să mă răneşti în mândria mea. E foarte mare şi eu sunt răzbunătoare. Dar cu tine, nu ține mult. Ai ceva special care mă dezarmează.

Pe străzile înguste de pe malul stâng, trăsura alerga iute. Trecură Sena.

---

[1] În original: „*fiacre*" = de la casa Saint-Fiacre, în care se stabilise primul birou de închiriat trăsuri.

— Voi învinge, Josine! Începând de astăzi, am toate firele în mână. În câteva ore voi coborî la Lillebonne. O voi descoperi pe văduva Rousselin şi - fie că vrea, fie că nu - voi examina lădiţa de lemn, unde este gravată cheia enigmei. Cu acest cuvânt şi cu numele celor şapte mănăstiri, să fiu al dracului dacă nu-mi ating ţinta.

Josine râdea de entuziasmul lui. El chiui. Povesti duelul său verbal cu Beaumagnan, o sărută, dădea cu tifla pietonilor, deschidea ferestruica şi-l ocăra pe birjar că „are un cal care merge ca un melc". Trăsura trecu pe Calea Operei, scurtă drumul prin strada Petits-Champs şi prin ulița Capucinilor. Pe strada Caumartin, calul trecu la galop.

— Perfect! strigă Raoul. Ora cinci fără un sfert. Sosim la timp. Bineînţeles, mă însoţeşti la Lillebonne?

— La ce bun. Unul dintre noi ajunge.

— Cum doreşti. Ai încredere în mine. Ştii bine că nu te voi trăda niciodată şi că suntem legaţi. Victoria unuia este şi victoria celuilalt.

Dar, când intrară pe strada Auber, o poartă pentru trăsuri se deschise brusc pe stânga, cupeul coti fără să încetinească şi pătrunse într-o curte. Fu înconjurat de câte trei indivizi de fiecare parte. Îl înhăţară pe Raoul cu brutalitate şi îl scoaseră afară înainte de a putea schiţa vreun gest de rezistenţă. Mai avu timp să distingă vocea Joséphinei, rămasă în trăsură, dând porunca:

— La gara Saint Lazare, iute!

Oamenii îl duseră în casă, îl aruncară într-o cameră pe jumătate întunecată şi închiseră în urma lui uşa masivă.

Veselia lui Raoul fusese atât de mare încât nu se putu abţine imediat. Continua să râdă şi să glumească, dar o mânie crescândă îi altera vocea.

— La rândul meu. Bravo Joséphine. Ce lovitură de maestru. Direct la ţintă. Este drept, nu mă aşteptam. Nu! Şi cât trebuie să te fi amuzat cântecul meu de triumf. Auzi: „Sunt făcut pentru cuceriri, pentru fapte extraordinare".

Idiotule! Când eşti capabil să înghiți o asemenea găluşcă, mai bine ține-ți pliscul. Ce decădere.

Se aruncă asupra uşii. La ce bun. O uşă de închisoare. Un zgomot uşor îi atrase atenția şi, în penumbră, zări - la unul dintre ziduri, în locul unde se întretăia cu plafonul s-o gaură, prin care țâşnea țeava unei puşti îndreptată spre el, deplasându-se şi oprindu-se, după cum se deplasa şi se oprea el. Toată furia şi-o descărca asupra trăgătorului invizibil, copleşindu-l generos cu diverse invective: „Canalie! Mizerabile". Se opri, trecând de la furie la o resemnare subită.

— În fine, omoară-mă, dacă-ți face plăcere, dar acum lasă-mă să dorm.

Se trânti pe pat, nu ca să doarmă, ci ca să gândească. Să analizeze situația şi să tragă concluziile, oricât de neplăcute ar fi. Lucru uşor, care se rezuma într-o singură frază: „Joséphine va culege în locul lui, fructele victoriei pregătite de el". Ce putea face? La vârsta lui. Singur contra unor astfel de inamici. De o parte, Beaumagnan cu o lume întreagă de acoliți în spatele lui. De altă parte, Joséphine cu toată banda ei, atât de bine organizată.

În timpul acestor reflecții se simți cuprins de o toropeală inexplicabilă, însoțită de o slăbiciune generală. Luptă contra somnului - venit pe neaşteptate, dar foarte rapid - creierul îi fu cuprins de ceață. Îşi scutură slăbiciunea şi reuşi să umble. Pentru puțin timp. Amorțirea creştea. Se aruncă pe saltea, înăbuşit de un gând teribil. Îşi aminti că, în trăsură, Joséphine scosese din poşetă o mică bomboniera de aur, de care se servea de obicei şi, luând două-trei bomboane, îi oferi şi lui una, cu un gest maşinal.

„Ah! - Murmură el, acoperit de sudoare, m-a otrăvit... bomboanele rămase erau otrăvite". Nu avu timp să insiste asupra ideii. Cuprins de ameteală, sfârşi prin a cădea plângând în hohote.

Ideea morții era atât de puternică, încât la trezire nu era sigur că a supraviețuit. Trăia! Zgomotele îndepărtate ale

străzii, ajungeau până la el. Trăia. Cu greu, făcu câteva exerciții de respirație, se ciupi, vorbi cu voce tare. Trăia.

„Desigur, nu sunt mort - îşi spuse. Calm. Şi ce părere am despre femeia pe care o iubesc? Pentru un nenorocit de narcotic, o acuz, imediat, că ar fi o otrăvitoare". Nu putu să precizeze cât timp a dormit. O zi? Două? Mai mult? Capul îi era greu, judecata nesigură şi o înțepeneală îi lega membrele. Lângă zid, găsi un paner cu alimente, coborât prin deschizătura din zid. Nici o puşcă nu se mai vedea acolo sus. Îi era foame. Mâncă şi bău. Oboseala mare îl făcu să nu se mai gândească la posibilele urmări ale acestei mese. Narcotic? Otravă? Un somn trecător, un somn de veci. Totul îi era indiferent. Se culcă şi adormi din nou.

În sfârşit, după un somn adânc, Raoul putu percepe câteva senzații, s-ar zice agreabile. Fără îndoială vise, visele unei legănări dulci, într-un ritm egal şi continuu. Ridică pleoapele şi zări cadrul dreptunghiular al unui tablou cu peisaje mereu schimbate, strălucitoare sau întunecate, inundate de soare sau înotând într-un crepuscul aurit. Acum, nu mai trebui decât să întindă brațul, ca să-şi ia alimentele. Puțin câte puțin, îi reveni energia. Ochii îşi căpătară limpezimea. Rama tabloului se contura într-o fereastră deschisă. Se găsea într-o altă încăpere, foarte mică. O scăriță ducea undeva. Unde? O urcă. Se lovi cu capul de o trapă, o îndepărtă şi țâşni într-un spațiu infinit. Fluviu la dreapta şi la stânga. Era lămurit. Puntea „Nepăsătorului"... Sena... malul de la Deux Amants!

Înainta câțiva paşi. Josine era acolo, aşezată într-un fotoliu de răchită.

Nu simți nici o trecere între sentimentele de revoltă şi de ură împotriva ei, pe de o parte, şi tresărirea de dragoste şi dorința ce-l străfulgera din cap până-n picioare. Şi oare simțise el vreodată vreo urmă de pizmă sau de revoltă? Totul se confundă într-o imensă nevoie de a o strânge în brațe.

Duşmancă? Hoață? Criminală, poate? Nu! Numai femeie. Şi încă ce femeie!

Îmbrăcată simplu, ca de obicei, purta un voal subțire, impalpabil, care-i cernea reflexele părului şi o făcea să semene cu „Fecioara” lui Luini. Gâtul gol, cu o nuanță caldă şi moale, mâinile, alăturate pe genunchi. Nimic nu putea să pară mai dulce şi mai pur decât această față cu surâs misterios.

O atinse exact în momentul în care fu zărit. Contesa roşi puțin, îşi coborî pleoapele, lăsând să filtreze între genele lungi o privire care nu îndrăznea să se fixeze. Nici o adolescentă n-ar arăta mai multă pudoare şi ingenuitate, nici una mai puțină cochetărie, îl emoționa. Joséphine se temea de acest prim contact între ei, după renghiul jucat. Nu cumva o va insulta? Nu se va repezi s-o lovească, să spună vorbe urâte? Sau poate va pleca, cu un dispreț mai dureros decât orice? Raoul tremura ca un copil. Nimic nu mai conta pentru el în momentul de față, momentul eternității pentru îndrăgostiți, sărutul, unirea mâinilor şi sufletelor, nebunia privirilor care se adună şi a buzelor care simt că se sfârşesc de voluptate.

Căzu în genunchi în fața ei.

Capitolul 10 MÂNA MUTILATĂ

Prețul unor asemenea iubiri este tăcerea la care sunt condamnate. Chiar când buzele vorbesc, cuvintele schimbate nu însuflețesc posomorita tăcere a gândurilor singuratice. Fiecare îşi urmăreşte propriul cuget, fără a putea pătrunde în esența vieții celuilalt. Dialogul descurajator îl făcea pe Raoul - oricând gata să-şi deschidă inima - să sufere din ce în ce mai mult. Şi Josine suferea, judecând după clipele de oboseală, când era gata-gata de confidențe, confidențele care apropie îndrăgostiții mai mult decât mângâierile. Odată, începu chiar să plângă în brațele lui Raoul, cu atâta tristețe că acesta se aşteptă să-şi deschidă şi ea sufletul. Dar Josine îşi reveni imediat şi o simți mai străină ca oricând.

Ca o reacție naturală tăcu şi el şi se feri să facă vreo aluzie la aventura în care se angajaseră. Oare a pus ea mâna pe lădiță? Cunoştea literele care să-i deschidă broasca? A pătruns în scorbura bornei legendare? O fi scos miile de pietre prețioase? Tăcere absolută. De altfel, după ce depăşiră Rouen-ul, intimitatea lor slăbi şi mai mult. Evitându-l pe Raoul, reapăru Leonard. Discuțiile secrete între cei doi reîncepură. În fiecare zi. Trăsura cu micii căluți neobosiți o lua pe Joséphine şi o ducea. Unde? Raoul ştia că în apropierea fluviului se găseau trei mănăstiri Saint-George-de-Boscherville, Saint-Wandrille şi Jumièges. Dar dacă ea mai cerceta încă aceste locuri, nu înseamnă că a eşuat?

Această idee îl aruncă din nou în vâltoare. Recuperă bicicleta de la hanul unde o lăsase, lângă Haie D'Étigues, şi goni până la Lillebonne, unde locuia mama Brigittei. Acolo, află că aproximativ cu douăsprezece zile mai devreme - ceea ce corespundea călătoriilor Joséphinei - văduva Rousselin închisese casa pentru a se duce la Paris, la fiica sa. Cu o seară mai înainte, după afirmațiile unei vecine, primise vizita unei doamne. Abia pe la orele zece seara, Raoul reveni la şlep,

care staționa la sud-vest de prima buclă a Senei după Rouen. Cu puțin înainte întâlni trăsura Josinei - micuții cai ai lui Leonard - târându-se din greu, ca nişte animale obosite şi o depăşi. La malul fluviului, Leonard sări de pe capră, deschise portiera, se aplecă înăuntru şi apăru cu corpul inert al Josinei pe umăr. Raoul îl ajută. Cei doi o instalară în cabina ei, unde cuplul de pe şlep o luă în primire.

— Îngrijiți-o! - Mormăi vizitiul cu asprime. Nu este decât leşinată. A fost o „ceartă în familie". Nimeni să nu se mişte de-aici.

Se reîntoarse la trăsură şi plecă. Toată noaptea, Joséphine delira, fără ca Raoul să priceapă ceva din cuvintele incoerent articulate. A doua zi, starea proastă luă sfârşit. Spre seară, Raoul se duse în satul vecin şi-şi luă un jurnal din Rouen. Printre faptele diverse din regiune, citi:

„Ieri după-amiază, jandarmeria din Caudebec, avertizată de un pădurar că auzise țipete de femeie cerând ajutor, pe lângă un fost cuptor de var de la liziera pădurii Maulévrier, trimise acolo un brigadier şi un jandarm. Sosiți la fața locului, zăriră deasupra taluzului doi oameni târând o femeie până la o trăsură închisă, iar lângă ea aştepta în picioare o altă femeie.

Obligați să ocolească taluzul, jandarmii nu ajunseră la locul cu pricina decât după plecarea trăsurii. Imediat, începu urmărirea, urmărire ce ar fi trebuit să se încheie cu o victorie uşoară. Dar trăsura, un atelaj cu doi cai rapizi şi un vizitiu bun cunoscător al regiunii reuşi să scape prin rețeaua de drumuri ce duc spre nord, între Caudebec şi Motteville. De altfel, cădea seara şi nu s-a mai putut stabili pe unde s-a salvat toată această, «frumoasă» lume".

„Şi nici nu se va şti - îşi spuse Raoul cu certitudine. Nimeni altul decât mine n-ar putea reconstitui faptele, pentru că numai eu cunosc punctul de plecare şi punctul de sosire."

Reflectă puțin şi îşi formulă concluziile:

„Un fapt de netăgăduit: în vechiul cuptor de var, văduva Rousselin era supravegheată de un complice. Joséphine şi Leonard o atrăseseră afară din Lillebonne, au închis-o în acel

loc şi veneau în fiecare zi, încercând să-i smulgă informaţia decisivă. Ieri, fără îndoială, interogatoriul fusese mai violent. Văduva ţipă. Sosesc jandarmii. Fugă nebună. Scăparea. Pe drum, au lăsat captiva într-o altă închisoare pregătită dinainte şi astfel se salvară. Dar toate emoţiile i-au provocat Joséphinei una dintre obişnuitele sale crize nervoase şi leşină".

Desfăcu o hartă de stat major. De la pădurea Maulévrier până la locul unde era ancorat „Nepăsătorul", drumul direct măsura cam treizeci de kilometri, în împrejurimile sale, puţin la dreapta sau la stânga trebuia să fie locul unde era închisă văduva Rousselin. Începând de a doua zi, se puse pe treabă, hoinări pe drumurile normande, întrebând şi notând pe hartă toate punctele pe unde trecuse sau se oprise bătrâna berlină trasă de doi căluţi vioi. Logic, fatalmente, ancheta trebuia să ducă la un rezultat. În acele zile, dragostea lor prinse un caracter aspru şi pasionat. Contesa, ştiindu-se căutată de poliţie, nu îndrăzni să părăsească „Nepăsătorul" şi să bată drumurile din Caux. Astfel, Raoul o regăsea la şlep şi, între expediţiile sale, se aruncau unul în braţele celuilalt, cu dorinţa disperată de a gusta bucurii ce, după presimţirile amândurora, aveau să sfârşească în curând. Bucurii dureroase. Bucurii suspecte, otrăvite fără îndoială. Când buzele lor se uneau, fiecare ştia că celălalt, deşi îl iubea, se purta ca şi cum l-ar detesta. Într-o noapte Raoul se trezi cu o senzaţie neplăcută. Josine venită lângă patul lui, îl privea, tremurând. Îi arătă o fotografie.

— Am găsit-o în portofelul tău. De necrezut că păstrezi asupra ta portretul unei alte femei. Cine este?

— Nu ştiu - răspunse ezitând. O recunoscuse pe Clarisse.

— Nu minţi. Este Clarisse d'Étigues. Crezi că n-am mai văzut-o şi că nu cunosc legătura voastră? A fost amanta ta, nu-i aşa?

— Nu, nu! Niciodată - răspunse cu vioiciune, vrând s-o apere pe tânăra fată.

— Destul, Raoul. Te-am prevenit. Nu voi încerca s-o întâlnesc, dar dacă vreodată împrejurările mi-o vor scoate în cale, cu atât mai rău pentru ea.

— Şi cu atât mai rău pentru tine, Josine, dacă te atingi de un singur fir de păr de-al ei - strigă Raoul imprudent.

Contesa păli. Bărbia îi tremura uşor. Punându-şi mâna pe gâtul lui Raoul, bâigui:

— Deci, îndrăzneşti să-i iei parte contra mea... contra mea!...

Mâna i se crispa. Raoul avu impresia că îl va strangula şi se ridică brusc sărind din pat. La rândul ei, contesa se sperie crezând că va fi atacată şi-şi scoase din corsaj un stilet cu lama strălucitoare. Se priviră astfel, unul în faţa celuilalt, într-o postură agresivă. Era o situaţie penibilă. Raoul murmură:

— Oh! Josine, ce tristeţe. Este de crezut că am ajuns aici?

La fel de emoţionată, căzu sfârşită.

— Sărută-mă. Raoul, sărută-mă şi să nu ne mai gândim la nimic.

În dimineaţa zilei, pe la ora opt, Raoul părăsea „Nepăsătorul".

„N-am ce să sper de la ea. De iubit, da, mă iubeşte. Dar se îndoieşte de totul şi de mine în primul rând" - conchise Raoul.

În fond, ea a rămas impenetrabilă pentru el. În ciuda suspiciunilor şi a dovezilor şi deşi spiritul malefic era în ea, el refuza să creadă că era capabilă să omoare. Ideea de crima nu se împăca cu acel dulce chip şi, ura sau furia nu ar putea-o face mai puţin dulce. Nu, mâinile Josinei nu erau pătate de sânge.

Dar gândindu-se la Leonard, nu avea nici un dubiu că acesta era capabil să folosească cu mama Rousselinei cele mai cumplite torturi.

De la Rouen la Duclair, drumul trecea printre livezile dintre malul Senei şi faleza albă de deasupra fluviului, unde numeroasele scorburi săpate în calcar servesc ţăranilor şi muncitorilor să-şi adăpostească uneltele şi uneori chiar de

locuință. Raoul îşi notase că una dintre grote era ocupată de trei bărbați împletitori de panere, ce foloseau papura râurilor vecine. O supraveghere mai atentă şi unele amănunte suspecte i-au permis lui Raoul să bănuiască faptul că moş Corbut şi cei doi fii ai săi - toți trei braconieri, pungaşi, oameni cu o reputație detestabilă - făceau parte din banda Joséphinei, întrebuințați aproape în toate acțiunile. Bănuia că grota lor se înscria printre refugiile - hanuri, hangare, cuptoare de var - cu care Joséphine împânzise ținutul.

Trebuia să transforme prezumțiile în certitudini. Urcând faleza, reveni la Sena pe un drum forestier. Se lăsă să lunece până într-un loc situat la patru-cinci metri deasupra grotei. Petrecu aici două zile şi două nopți, hrănindu-se cu proviziile aduse şi dormind în aer liber. Ascuns printre tufişuri, asistă la viața celor trei oameni. A doua zi trase cu urechea la o conversație şi află ca cei trei Corbut o aveau în pază pe văduva Rousselin şi, după scena de la Maulévrier, o țineau captivă în fundul vizuinei lor.

Cum s-o elibereze? Sau cel puțin cum să ajungă în apropierea ei şi să obțină de la nefericita femeie secretele refuzate Joséphinei Balsamo? Abandonă mai multe planuri. În cea de a treia zi, din punctul său de observație, zări şlepul „Nepăsătorul", coborând pe Sena şi ancorând la un kilometru în amonte de grotă. Seara, pe la orele cinci, două persoane trecură pasarela şi o luară de-a lungul fluviului. După mers, cu toată îmbrăcămintea de femeie din popor, o recunoscu pe Joséphine. O însoțea Leonard. Se opriră în fața grotei lui Corbut şi se întreținură cu ei, ca şi cum s-ar fi întâlnit din întâmplare. Când drumul fu liber, intrară iute în micuța grădină de legume din fața grotei. Joséphine rămase afară pe un vechi scaun, care se clătina, la adăpostul unei cortine de arbuşti. Leonard dispăru în interiorul grotei.

„Reîncepe interogatoriul - gândi Raoul. Ce păcat că nu pot asista". Se întrebă ce ar putea face, când, surprins, alături de el auzi un geamăt în mijlocul tufelor dimprejur - urmat de strigăte înăbuşite. Ce-o fi oare? Căută locul exact unde

zgomotul părea mai clar şi înțelese. Printre tufe, observă o răsuflătoare a unui fost coş, prin care sunetul ajungea până sus. Răzbătură două țipete sfâşietoare. Raoul întoarse capul spre Joséphine Balsamo. Continua să stea aşezată, aplecată, cu bustul nemişcat, smulgând distrată petalele unei flori. Crezu... voi să creadă că nu auzise. Poate nici nu ştia. Totuşi, Raoul tremura de indignare. Că asista sau nu la interogatoriu, nu era oare la fel de criminală? Dubiile, de care se bucurase până acum, nu trebuiau să cedeze în fața realității evidente?

Cu precauții se apropie de răsuflătoare, sfărâmă muşuroiul de pământ ce-o acoperea şi îndepărtă câteva cărămizi. Când termină, vaietele încetaseră, iar cuvintele abia se distingeau ca un şuşotit. Îşi reluă lucrul şi debarasă deschizătura superioară a coşului. Aplecându-se, agățat de încrețiturile peretelui, cu capul în jos, ascultă. Două voci se întretăiau: aceea a lui Leonard şi o voce de femeie, a văduvei Rousselin fără îndoială. Nenorocita părea extenuată, pradă unei spaime de neînchipuit.

— Da, da, voi continua... doar am promis... dar sunt atât de obosită... Şi pe urmă... sunt întâmplări atât de vechi... douăzeci şi doi de ani au trecut de-atunci.

— Destul... vorbeşte.

— Da. Iată. Era pe vremea războiului cu Prusia. Şi cum prusacii se apropiau de Rouen, unde locuiam, sărmanul meu soț, camionagiu, primi vizita a doi domni. Nu-i mai văzusem niciodată. Voiau să fugă undeva la țară cu cuferele lor, asemenea multor altora din epoca aceea. Se-nvoiră de preț şi, fără să întârzie, doar erau grăbiți, soțul meu luă un camion şi plecă cu ei. Din nenorocire, din cauza rechizițiilor, nu avea decât un cal şi nici acela prea grozav. Afară ningea. La vreo zece kilometri de Rouen, calul căzu pentru a nu se mai ridica niciodată. Cei doi domni clănțăneau din dinți de frică, deoarece puteau fi surprinşi de prusieni. Tocmai atunci trecu o trăsură, condusă de domnul Jaubert din Rouen, omul de încredere al cardinalului de Bonnechose. Soțul meu îl

cunoştea. Vorbiră. Cei doi domni doreau să-i cumpere calul, contra unei foarte mari sume de bani. Jaubert refuză. Îl rugară, îl amenințară şi, deodată, se aruncară ca nebunii asupra lui şi-l doborâtă, cu toate rugile fierbinți ale soțului meu. După care, inspectară cabrioleta, găsiră acolo o lădița, o luară cu ei, înhămară la camion calul lui Jaubert şi, lăsându-l pe acesta pe jumătate mort, plecară.

— Şi soțul tău nu i-a denunțat? Bine înțeles - rânji Leonard - fiindcă îi cumpăraseră tăcerea. Lădița deschisă în fața lui conținea bijuterii. I-au dat partea lui.

— Da, da... inele... şapte inele. Dar nu de asta a păstrat el tăcerea. Bietul om era grav bolnav şi, aproape imediat după întoarcere, a şi murit.

— Şi lădița?

— Rămăsese în camionul gol. Soțul meu a adus-o odată cu inelele. Am tăcut. Era deja o poveste trecută, dar mi-era teamă, de scandal. Soțul meu ar fi putut fi acuzat. M-am retras la Lillebonne cu fiica mea şi când Brigitte m-a părăsit pentru teatru a luat cu ea inelele... eu n-am vrut niciodată să mă ating de ele. Asta-i totul.

— Cum totul? sări Leonard. Povestea asta este lipsită de interes. Nu pentru asta ne-am războit, ci pentru altceva... Literele gravate în interiorul lădiței, sub capac...

— Erau pe jumătate şterse şi vă jur că nu m-am gândit niciodată să le citesc.

— Fie, să zicem că te cred. Dar unde este lădița?

— V-am mai spus-o. Mi-a fost luată în ajunul serii când ați venit la Lilleboune, cu doamna cu voaletă!

— Cine ți-a luat-o?

— O persoană.

— O căuta?

— Nu. A văzut-o întâmplător, într-un colț al podului. I-a plăcut ca antichitate.

— Numele acelei persoane, e a suta oară că vi-l cer.

— Nu, nu pot să-l spun. E cineva care mi-a făcut mult bine în viaţă şi ar însemna să-i fac un rău, un mare rău. Nu voi vorbi.

— Ce? Trebuie s-o luăm de la capăt? - Mârâi Leonard nepăsător.

— Nu, nu! Ah! Domnul meu, vă rog. Scoase un strigăt de durere.

— Ah! Banditul. Ce mi-a făcut? Mâna mea...

— Vorbeşte, atunci, la dracu!

— Da, da... vă promit.

Nenorocita era la capătul puterilor, vocea i se stingea. Raoul abia percepu câteva cuvinte bâlbâite cu spaimă.

— Da... iată... trebuie s-o întâlnesc joia viitoare la ora trei, la vechiul far. Şi pe urmă... Nu... n-am dreptul, mai bine mor. Vreau să mor... Fă ce vrei... Doresc să mor.

Tăcu, Leonard grohăi:

— Eh, ce-are această bătrână încăpăţânată? Sper că n-a murit. Oh! Ai să vorbeşti. Îţi las zece minute şi-apoi terminăm.

Uşa se deschise şi se închise la loc. Desigur, se ducea la contesă s-o pună la curent cu cele aflate şi să ceară instrucţiuni asupra modului cum să continue interogatoriul. Raoul îi văzu aşezaţi unul lângă altul. Leonard vorbea cu indignare, Josine asculta.

Mizerabilii. Gemetele văduvei Rousselin îl tulburară pe Raoul şi nimic pe lume nu ar putea să-l împiedice să salveze această femeie.

Aruncă o privire spre adversari. Toţi cinci erau departe de grotă. Cu vioiciune, pătrunse în coş, de astă dată ţinându-se în picioare. Intenţia lui era să lărgească o trecere în mijlocul molozului, dar fu antrenat într-o avalanşă provocată subit de rămăşiţele coşului abia ţinute până atunci în echilibru. Căzu până jos, într-un bubuit de pietre şi cărămizi.

— Drace - făcu el îngrijorat - să nu se fi auzit ceva afară.

Îşi ciuli urechea. Nu venea nimeni. Întunericul era atât de mare că se mai crezu în vatra căminului, întinzând mâna, constată că deschizătura prin care căzuse răspundea direct

în grotă sau, mai bine zis, într-o fundătură a grotei. Mâna sa întâlni o altă mână. Îi păru că arde. Obişnuindu-şi ochii cu întunericul, Raoul văzu pupilele scânteietoare ale unor ochi înfundați şi o figură extrem de palidă, tremurând de frică. Nici legături, nici căluş. La ce bun. Slăbiciunea şi teama captivei făceau imposibilă orice evadare. Se aplecă şi-i zise:

— Nu vă fie teamă. Am salvat-o de la moarte pe fiica dumneavoastră, Brigitte, de asemenea victima celor care vă persecută din cauza acestei lădițe a inelelor. Am să vă salvez, dar cu condiția să nu spuneți niciodată nimic din tot ce s-a petrecut.

Fără să mai întârzie, o luă în brațe şi o ridică pe umeri. Traversând grota, împinse uşor uşa. Aşa cum bănuia nu era închisă. Puțin mai departe îi văzu pe Leonard şi pe Josine continuând să discute. În spatele lor, drumul alb se întindea până la marele târg Duclair şi pe acest drum circulau căruțele țăranilor care veneau sau se depărtau de târg.

Aşteptă momentul prielnic, deschise uşa dintr-o lovitură, coborî în fugă până la şosea şi o depuse pe văduva Rousselin pe marginea taluzului. În spatele lui, țipete prelungite. Cei trei Corbut şi Leonard alergară gata de luptă. Dar ce mai puteau face? O trăsură se apropia dintr-un sens, o alta din sensul invers. Să-l atace pe Raoul față de aceşti martori şi s-o recupereze pe victimă, ar fi însemnat mai mult ca sigur să atragă o anchetă a justiției. Eventualitate prevăzută de Raoul. Cei patru nu mai mişcară. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, tânărul opri două călugărițe - cu largi cornete pe cap, dintre care una conducea un mic brec, tras de un cal bătrân - şi le ceru să ajute o sărmană femeie, găsită pe marginea drumului, leşinată şi cu degetele zdrobite de o trăsură. Călugărițele conduceau la Duclair un azil şi o infirmerie, îşi dădură silința s-o instaleze pe văduva Rousselin în brec şi o înveliră cu şaluri. Încă nu-şi redobândise cunoştința şi delira, agitând mâna mutilată, cu degetul cel mare şi arătătorul zdrobite şi sângerânde. Şi brecul porni în trap mărunt.

Raoul rămase nemişcat, vederea atroce a acelei mâini torturate îl emoționa într-atât că nu observă manevrele lui Leonard şi a celor trei. Corbut care îl înconjurară, gata să se arunce asupra lui. Nici un țăran nu se vedea prin împrejurimi, situația îi era favorabilă lui Leonard, care scoase cuțitul.

— Pune-l la loc şi lasă-ne singuri - zise Josine. Şi voi, Corbut, la fel. Fără prostii.

— Fără prostii? - Protestă Leonard. Prostie ar fi să-l lăsăm în pace, odată ce-am pus mâna pe el.

— Du-te! - Ordonă ea.

— Dar femeia... femeia ne va denunța.

— Nu! Văduva Rousselin n-are nici un interes să vorbească. Dimpotrivă.

Leonard se îndepărtă şi contesa veni lângă Raoul. O privi lung, cu o privire încruntată ce păru s-o jeneze. Pentru a întrerupe tăcerea, ea încercă să glumească.

— Fiecare la rândul său, nu-i aşa, Raoul? Între noi doi, succesul trece când la unul, când la altul. Astăzi, eşti tu deasupra. Mâine... Dar, ce-i cu tine? Ai un aer atât de ciudat şi... ochii atât de duri.

Îi răspunse categoric:

— Adio, Josine. Păli puțin.

— Adio? Vrei să spui „la revedere".

— Nu. Adio!

— Asta înseamnă că nu vrei să mă mai vezi?

— Nu vreau să te mai văd.

Ea lăsă ochii în jos. Un tremur sacadat îi agită pleoapele. Buzele erau surâzătoare, dar zâmbetul infinit dureros. În sfârşit, îi şopti:

— Pentru ce, Raoul?

— Pentru că am văzut ceva ce nu pot... nu, n-aş putea să-ți iert vreodată.

— Ce anume?

— Mâna acelei femei.

— Oh! Înțeleg. Leonard i-o fi făcut ceva rău. Ți-o interzisesem. Am crezut că cedase la nişte simple amenințări.

— Minți, Josine. Ai auzit țipetele acelei femei, aşa cum le-ai auzit şi în pădurea Maulévrier. Leonard este executorul... dar capul răutăților eşti tu, intenția criminală este în tine, Josine. Tu ți-ai îndemnat complicii, la căsuța din Montmartre, cu ordinul de a omorî-o pe Brigitte Rousselin, dacă ar fi rezistat. Tu ai amestecat, mai de mult, otrava în prafurile lui Beaumagnan. Tu ai suprimat, în anii trecuți, pe cei doi prieteni ai lui Beaumagnan, pe Denis Saint-Hébert şi Georges d'Isneauval. Se revoltă:

— Nu, nu-ți permit... nu-i adevărat şi... tu ştii asta, Raoul.

Ridică din umeri.

— Da, legenda cu cealaltă femeie, o legendă creată *pro causa*... O altă femeie, care-ți seamănă şi care a comis toate crimele, în timp ce tu, Joséphine Balsamo, tu te mulțumeşti cu - aventuri mai puțin brutale. Am crezut această legendă. M-am lăsat îmbrobodit, zăpăcit de povestea cu femei identice, fiica, nepoata, strănepoata lui Cagliostro. Dar s-a terminat Josine. Dacă am închis ochii să nu văd ceea ce mă îngrozea, spectacolul mâinii torturate, mi i-a deschis definitiv asupra adevărului.

— Minciuni, Raoul! Interpretări false. Nu i-am cunoscut pe cei doi oameni de care vorbeşti.

— Se prea poate. Nu este chiar imposibil să mă înşel, dar îmi este absolut imposibil să te mai văd, de-aici înainte, aureolată de ceața unui mister. Nu mai eşti misterioasă pentru mine, Josine. Îmi apari acum aşa cum eşti: o criminală.

Şi adăugă cu voce joasă:

— Chiar ca o bolnavă. Dacă există vreo mare minciună, pe undeva, este aceea a frumuseții tale.

— Frumusețea mea nu este o minciună şi vei reveni, Raoul, deoarece pentru tine sunt frumoasă.

— Nu voi reveni.

— Ba da. Tu nu poți trăi fără mine. „Nepăsătorul” este aproape. Te aştept, acolo, mâine.

— Nu voi reveni.

Respinse mâinile Josinei, care se agățase de el şi plecă.

Capitolul 11 VECHIUL FAR

Toată noaptea, Raoul pedală pe unde vedea cu ochii, impunându-şi o oboseală excesivă. Dimineața, extenuat, poposi la hotelul din Lillebonne. Opri să fie trezit şi încuie uşa de două ori. Dormi mai mult de douăzeci şi patru de ore.

Când se trezi de-a binelea şi termină să se îmbrace, nu se mai gândi decât cum să se reîntoarcă pe „Nepăsătorul", începuse lupta împotriva dragostei. Se simțea nenorocit. Niciodată, în viață, nu suferise atâta. Totdeauna dăduse curs celor mai mici capricii. Acum îl irită disperarea, mai ales că putea atât de uşor să-i pună capăt.

„De ce să nu cedeze - îşi spunea. În două ore sunt acolo. Şi-apoi, cine mă va împiedica să plec după câteva zile, când mă voi simți mai bine pregătit pentru o ruptură".

Dar nu putea. Cu adevărat, imaginea acelei mâini mutilate îl obseda şi-i dicta purtarea, obligându-l să-şi amintească de toate celelalte acțiuni barbare şi odioase. Josine a făcut asta. Deci Josine a omorât, deci Josine nu se dădea înapoi de la crimă şi găsea natural să omoare şi iar să omoare, atunci când crima o favoriza. Or, Raoul detesta crima. Cu o repulsie fizică o respingea din instinct. Rămase deci cu prețul unor uriaşe eforturi de voință. Ce suspine şi-a înăbuşit. Prin câte gemete îşi vărsă mânia neputinței. Josine îşi întindea spre el frumoasele ei brațe şi-i oferea sărutul buzelor sale. Cum să rezişti chemării voluptoasei ființe?

Mişcat adânc de egoismul său, pentru prima oară avu conştiința răului nemărginit făcut Clarissei. Îi ghici plânsetul. Îşi imagină tristețea sfâşietoare a ființei decepționate. Cuprins de remuşcări, îi adresă în gând discursuri pline de tandrețe, amintind de orele emoționate ale dragostei lor. Făcu ceva mai mult. Ştiind că fata primea ea însăşi scrisorile, îndrăzni să-i scrie.

„Iartă-mă, scumpă Clarisse.

M-am purtat cu tine ca un mizerabil. Să sperăm într-un viitor mai bun. Gândeşte-te la mine cu toată bunătatea inimii tale generoase. Încă o dată, iertare scumpă Clarisse, iertare.

Raoul."

Numai că mai iubea ochii şi surâsul în doi peri ai Josinei şi, când se gândea la mângâierile ei, puțin îi mai păsa că inima nu-i era nici devotată, nici serioasă.

Între timp, căută vechiul far la care făcuse aluzie văduva Rousselin. Dat fiind că aceasta locuia la Lillebonne, era convins că locul se găsea prin împrejurimi. Nu se înşela. Fu suficient să se informeze ca să afle - întâi - că exista un vechi far dezafectat, în pădurea care înconjura castelul Tancarville şi în al doilea rând - că proprietarul farului încredințase cheile văduvei Rousselin. În fiecare săptămână şi mai ales joile, se ducea acolo să facă puțină ordine. A fost de ajuns o simplă expediție nocturnă ca să-şi procure aceste chei. Numai două zile îl mai despărțeau de data la care necunoscutul posesor al lădiței urma s-o întâlnească pe văduva Rousselin. Şi cum aceasta, prizonieră şi bolnavă, nu putuse contramanda întâlnirea, Raoul va profita de o întrevedere socotită de el atât de importantă.

Ca să nu lase nimic la voia întâmplării, în ajun, vizită în recunoaştere locul întâlnirii. Joia, cu o oră înainte de cea fixată, traversă cu pas vioi pădurea Tancarville, sigur de reuşită şi gustă deja bucuria şi mândria succesului.

Câteva drumuri se întretăiau într-o răspântie centrală, unul dintre ele ducea spre un promontoriu abrupt pe care se ridica, numai pe jumătate vizibil, farul abandonat. Uneori, duminica se abăteau pe aici câțiva amatori de plimbări, dar, în cursul săptămânii, locul era cu desăvârşire pustiu.

În apropiere, Raoul încetini pasul. Avea impresia, justificată de altfel, că se pregătesc evenimente importante, că nu era vorba numai de a întâlni o persoană, ci de cucerirea unei bătălii decisive, în care inamicul va fi definitiv învins. Şi acest inamic nu era un oarecare, era o Cagliostro, o Cagliostro cunoscând şi ea mărturiile smulse văduvei

Rousselin. Incapabilă să se resemneze cu înfrângerea, dispunând de mijloace de informare nelimitate, cu siguranță a găsit vechiul far, locul unde se pare că se va juca ultimul act al dramei.

„Şi, nu numai că mă întreb dacă va asista la întâlnire - îşi spuse cu o voce înceată, râzând în sinea lui - dar şi sper că aşa va fi, că o voi vedea şi că, învingători amândoi, vom cădea unul în brațele celuilalt".

Printr-o barieră înțepenită de bine de rău într-un zid nu prea înalt, dar acoperit cu cioburi de sticlă, Raoul pătrunse în incinta îngrădită a farului. Manevră broasca unei uşi putrezite şi intră. Pe loc avu senzația că cineva se ascunde în preajma uşii. Nu mai avu timp să se întoarcă împotriva agresorului. O frânghie îl strangula, în timp ce un genunchiul i se înfigea brutal în rinichi. Sufocat, frânt în două. Trebui să se supună voinței adversarului, îşi pierdu echilibrul şi fu răsturnat.

— Bine jucat, Leonard - bâlbâi el. Frumoasă revanşă.

Se înşelă. Nu era Leonard. În omul zărit din profil îl recunoscu pe Beaumagnan. În timp ce acesta îi lega mâinile, îşi recunoscu greşeala şi-şi mărturisii surpriza, prin câteva cuvinte simple.

— Ia, uită-te! Călugărul răspopit.

Frânghia era ataşată unui inel țintuit în zidul opus şi exact deasupra unei ferestre. Beaumagnan o împinse şi-i lăsă obloanele întredeschise. Raoul zări, prin deschizătură, golul ce se căsca din înaltul stâncii pe care era cocoțat farul. Beaumagnan se întoarse la Raoul, îl aduse cu spatele la oblon şi-i legă mâinile şi gleznele. Lucrurile se prezentau astfel: în caz că Raoul ar încerca să se aplece în față, nodul frânghiei s-ar fi strâns şi l-ar fi strangulat. Pe de altă parte, dacă lui Beaumagnan i-ar fi venit ideea să se debaraseze de victima sa, i-ar fi fost de ajuns să-l împingă brusc. Obloanele s-ar fi sfărâmat şi Raoul, suspendat deasupra hăului, ar fi rămas spânzurat.

— Un singur gest - îi spuse acesta, un singur bombănit şi, cu o lovitură de pumn, te trimit în vid.

Îl privi preţ de-o secundă, ca unul care se-ntreabă dacă n-ar trebui pe dată să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea. Dar se îndepărtă. Cu un pas greoi şi sinuos traversă încăperea, se chirci pe vine în pragul uşii, în aşa fel ca să poată vedea afară prin deschizătură.

„Asta-i rău - gândi Raoul foarte neliniştit. Cu atât mai rău cu cât nu mai înţeleg nimic. Cum de-a ajuns aici? Să trag concluzia că el este binefăcătorul văduvei Rousselin, cel pe care n-a vrut să-l compromită?" Ipoteza nu-l satisfăcu. „Nu, nu-i asta. Am dat-o-n bară din imprudenţă şi naivitate. Este clar că un tip ca el cunoştea toată povestea cu Rousselin, că ştia de întâlnire şi de ora întâlnirii şi că aflând de răpirea văduvei a supravegheat împrejurimile Lillebonne-ului şi Tancarville-ului. Mi-a remarcat prezenţa, du-te vino-ul meu... şi-atunci... capcana".

Un punct rămânea, însă, nedesluşit. De ce această atitudine de fiară sălbatică, gata să se arunce asupra prăzii? Asta nu se acorda cu întâlnirea, obligatoriu paşnică, dintre el şi necunoscut. N-avea decât să-i iasă în întâmpinare şi să-i spună: „Doamna Rousselin este suferindă şi m-a trimis în locul ei. Ar dori să cunoască inscripţia gravată pe capacul lădiţei.

Afară doar dacă Beaumagnan avea motive să prevadă sosirea unei a treia persoane şi... să-şi pregătească atacul. Odată ce şi-a pus întrebarea, Raoul întrezări şi răspunsul. Presupunând că Beaumagnan i-a întins o cursă lui, asta nu poate fi decât jumătate de adevăr. Capcana avea o dublă ţintă. Pe cine ar putea pândi Beaumagnan cu atâta înfrigurare? Pe cine, dacă nu pe Joséphine Balsamo.

„Asta e! Asta e! întrezări Raoul adevărul. Asta e! A ghicit că este în viaţă. Data trecută, la Paris, a simţit după faţa mea acest lucru teribil pentru el. Făcusem o prostie... oare aş fi vorbit aşa, aş fi procedat aşa, dacă Joséphine Balsamo n-ar fi trăit?

Ce! Ce să-i spun acestui om a cărui scrisoare către baronul Godefroy am citit-o, am participat la reuniunea celebra de la d'Étigues Hale şi nu am putut sa înțeleg ce se întâmplă cu Cagliostro!

Şi un băiat ca mine, care nu a avut ochii înghețați, s-a abandonat această femeie! Prostii! Dacă am fost la întâlnire, am fost, de asemenea, la scara din stâncă şi am fost pe plajă la îmbarcarea Contesei! Şi am salvat-o pe Joséphine Balsamo! Şi ne-am iubit... nu o iubire, datând din iarna trecuta, cum am pretins, ci o dragoste ulterioară presupusei morți a Josinei. Asta este ceea ce Beaumagnan a spus."

Dovezile au fost adăugate la elementele de probă. Evenimente au fost legate între ele ca zalele unui lanț.

Implicat în afacerea Rousselin şi, prin urmare, căutată de Beaumagnan, Josine nu a reuşit, de asemenea, pândind în jurul vechiului far. Imediat a fost avertizat Beaumagnan care a organizat o ambuscadă. Raoul a căzut. Acum este rândul Josinei...

Se părea că soarta confirma şirul de idei care erau în mintea lui Raoul. A doua oara când se gândea, se auzi sunetul unei trasuri care mergea pe drum de-a lungul canalului, sub stânci şi imediat Raoul a recunoscut tropăitul cailor mici ai lui Leonardo.

Beaumagnan, între timp, trebuie să fi ştiut la ce să se aştepte, deoarece deveni atent şi asculta.

Sunetul de copite se opri, apoi continuă, mai lent. Trăsura a urcat o potecă abruptă care ducea la platoul stâncos, unde începea pădurea, care era impracticabilă pentru trăsură şi începeau pantele abrupte care înconjurau bătrânul far.

În cinci minute, cel mult, Joséphine Balsamo apăru.

Fiecare secundă de aşteptare accentua starea de agitație şi delir a lui Beaumagnan. El bâlbâi silabe incoerente. Grimasa lui de actor romantic se distorsionă de urâțenie dând imaginea unei bestii. Instinctul, dorința de a ucide, erau evident îndreptate împotriva lui Raoul, contra amantului Joséphinei Balsamo.

Picioarele se întinseră mecanic lovind podeaua. Mergea inconştient şi ar fi ucis inconştient, ca un om beat. Braţele se încordară. Pumnii strânşi, ca doi berbeci, se îndreptară lent, continuu, irezistibil spre pieptul lui Raoul.

Încă câţiva paşi şi Raoul ar fi fost împins în gol.

Raoul închise ochii. Totuşi, aceasta nu renunţă şi îşi păstră speranţa.

„Coarda se va rupe, gândi şi nu sunt muşchi pe pietrele acelea care să-mi atenueze căderea. Într-adevăr, soarta domnului Arsène Lupin d'Andrésy nu este de a muri spânzurat. Dacă la vârsta mea, nu am şansa de a scăpa din astfel de aventuri, înseamnă că zeii până în prezent favorabili, nu mai intenţionează să aibă grijă de mine! În acest caz, nu regret!"

Se gândi la tatăl său Théophraste Lupin şi la lecţiile de gimnastică şi acrobaţie... murmură numele Clarissei...

Dar şocul nu se produse. Deşi simţea prezenţa lui Beaumagnan, acesta se oprise. Raoul deschise ochii. Beaumagnan, stând drept, îl domina cu înălţimea lui. Dar nu se mişca, braţele lui se strânseră lângă corp şi pe faţa lui, ideea crimei îi imprimase o grimasă oribilă. Totuşi, acesta amână execuţia.

Raoul ascultă şi nu auzi nimic. Dar poate că Beaumagnan, ale cărui simţuri erau excitate, a auzit cum se apropia Joséphine Balsamo? De fapt, el se retrase pas cu pas, şi deodată în grabă, îşi reluă poziţia în adâncitura din partea dreaptă a uşii.

Raoul rămase consternat. Imposibilitatea de a se mişca era un lucru teribil, suferind ca un martir.

Deşi ştia zădărnicia oricărui efort, el se luptă pentru a rupe legăturile. Ah! Dacă ar ar fi putut să strige! Dar căluşul îi înăbuşea strigătele şi legăturile îi tăiau carnea.

Afară, în tăcere, sunet de paşi. Poarta scârţâi. O fusta mototolind frunze. Pietre mutate.

Beaumagnan, lipit de perete, ridică brațele. Mâinile, care tremurau ca brațele unui schelet mişcat de vânt, păreau, deja, să se strângă în jurul unui gât şi să-l țină, viu, pasional.

Raoul țipa în spatele căluşului.

Şi apoi uşa se deschise şi tragedia avu loc.

Aceasta se întâmpla exact cum Beaumagnan o pregătise şi cum şi-a imaginat Raoul că se va întâmpla. Silueta femeii, care era Joséphine Balsamo, a apărut şi s-a prăbuşit imediat sub atacul lui Beaumagnan. Un geamăt scurt acoperit de un fel de lătrat furios din gâtul asasinului.

Raoul era consternat. Niciodată nu o iubise mai mult pe Josine ca în minutul când era pe moarte. Defectele ei, crimele ei? Orice ar fi! Era cea mai frumoasa ființă de pe lume şi toate aceste frumuseți, acest zâmbet adorabil, acest corp fermecător făcute pentru mângâieri, ar fi fost distruse. Nici un ajutor posibil. Nici o forță împotriva forței irezistibile a brutei.

Ce a salvat-o pe Joséphine Balsamo, a fost excesul de iubire pe care numai moartea ar putea-o satisface şi care, în ultima secundă, l-a împiedicat pe Beaumagnan să termine sumbra sarcină. Sfârşit de energie, biruit de disperarea care sufocă nebunia, Beaumagnan se prăbuşi plângând şi dându-se cu capul de podea.

Raoul respiră în cele din urmă. Indiferent de aparențe, şi, deşi Joséphine Balsamo nu se mişca încă, el era sigur că ea trăieşte. Într-adevăr, încet ea îşi revine din coşmarul oribil, cu pauze de suferință şi în cele din urmă se ridică calmă.

Ea era îmbrăcată cu o pelerina şi purta o pălărie de care atârna un voal brodat cu flori mari. Ea scoase haina, arătându-şi umerii în croiala corsetului rupt în luptă. Îşi îndepărtă pălăria şi voalul şi îşi aranjă buclele părului pe ambii obraji. Ochii străluceau năucitor.

Urmă o tăcere lungă. Cei doi bărbați o priveau sălbatic, nu ca şi cum ar fi fost un duşman sau un iubit sau o victimă, ci pur şi simplu ca pe o femeie fermecătoare, erau încântați şi fascinați.

Raoul, încercă să se mişte, în timp ce Beaumagnan stătea nemişcat şi prosternat, admirând-o cu fervoare.

Ea duse la gura un fluier de metal pe care Raoul îl ştia bine, Leonard fiind la distanță ar veni imediat la chemarea lui. Dar ea îşi schimbă planul.

Merse la Raoul, îi scoase căluşul, şi îi spuse.

— Tu nu te-ai întors, Raoul, aşa cum am crezut. Te vei întoarce?

Dacă ar fi fost liber i-ar fi răspuns imediat. Dar de ce nu i-a tăiat legăturile? Ce a împiedicat-o s-o facă?

El spuse:

— Nu... S-a terminat.

Ea se ridică un pic pe vârful picioarelor şi îşi apăsă buzele pe ale lui, şoptind:

— Terminat între noi? Eşti nebun, Raoul!

Beaumagnan tresări şi înaintă, marcat de această mângâiere neaşteptată. Când întinse mâna, ea se întoarse şi brusc, calmul pe care îl avusese până acum făcu loc sentimentelor de dezgust şi resentimentelor feroce împotriva lui Beaumagnan.

Ea a izbucni brusc, cu o vehemență de care Raoul nu o considera capabilă.

— Nu mă atinge, mizerabile. Să nu crezi că mi-e teamă de tine. Acum eşti singur şi am văzut doar că niciodată nu mă vei putea ucide. Eşti un laş. Mâinile tale au tremurat. Mâinile mele nu vor tremura, atunci când va veni momentul, Beaumagnan.

El se retrase la amenințările ei şi Joséphine Balsamo a continuat, într-un acces de ură:

— Dar timpul nu a venit. Nu ai suferit destul... Tu nu ai suferit chiar când ai crezut că am fost moartă. Pedeapsa ta acum, va fi că ştii că trăiesc şi că iubesc.

„Da, ați înțeles, îl iubesc pe Raoul. Îl iubesc pentru a mă răzbuna pe tine şi să vă spun mai târziu şi-mi place azi, fără motiv, pentru că este el şi eu nu pot uita. Greu, dacă ştie, eu abia am aflat. Dar în ultimele zile, când mă ascundeam, am

simțit că el este toată viața mea. Nu ştiam ce este dragostea, iar dragostea este ceea ce este această frenezie care ma excita."

Ea era prada unui delir, ca şi cel care era torturat. Accesul ei de iubire îi făceau un imens rău lui Beaumagnan. Raoul simțea mai degrabă distanțarea de ea decât bucurie. Flacăra de dorință, admirație şi dragoste, care apăruse în momentele de pericol, se stinseră. Frumusețea şi farmecul Josinei dispăru ca un miraj şi, pe fața sa, care încă nu se schimbase, el nu putea citi decât un suflet crud şi bolnav.

Ea a continuat atacul împotriva lui Beaumagnan, care trepida de furia geloziei. Şi chiar era ceva ciudat să vezi aceste două ființe, care, chiar şi când circumstanțele ar oferi ultima şansă de a lămuri o mare enigmă, au uitat totul în furia şi pasiunea lor. Marele secret din secolele precedente, descoperirea de pietre prețioase, caseta şi inscripția, văduva Rousselin, persoana care a mers spre ei şi le-a oferit adevărul... tot atâtea prostii de care le păsa atât de puțin... Dragostea a transformat totul într-un torent furios.

Încă o dată, degetele lui Beaumagnan sunt îndoite ca nişte gheare şi mâinile tremurând se pregăteau să sugrume. Ea, oarbă şi dezordonată, îi aruncă în față insulta iubirii sale!

— Îl iubesc, Beaumagnan. Focul care mă arde şi mă mistuie pe mine, e asemenea iubirii tale unde se amestecă ideea de crimă şi moarte. Da, aş ucide, mai degrabă decât să îl ştiu a alteia, sau dacă el nu mă mai iubeşte. Dar el mă iubeşte, Beaumagnan, el mă iubeşte, ai înțeles că mă iubeşte!

Un râs neaşteptat ieşi din gura convulsionată a lui Beaumagnan. Mânia lui se sfârşi cu un acces de râs sardonic.

— El te iubeşte, Joséphine Balsamo? Ai dreptate, el te iubeşte! El te iubeşte ca pe toate femeile. Eşti frumoasă şi el te vrea. O alta trece şi el o vrea şi pe aceasta. Şi tu, de asemenea, Joséphine Balsamo, vei suferi în iad. Recunoaşte!

— La naiba, da! a spus ea, în iad dacă cred în trădare lui. Dar nu este şi încercați stupid...

Făcu o pauză. Beaumagnan rânji cu mare bucurie şi răutatea de teama ei. Într-un ton grav, de chin, ea a continuat:

— Dovada... Dă-mi o singură dovadă... Chiar un indiciu de... ceva care să mă facă să mă îndoiesc... Şi îl voi trata ca pe un câine.

Ea scoase de la sânul ei o mică cutie. Privirea ei deveni tăioasă.

Beaumagnan răspunse:

— Nu ştiu ce aştepți, dar ceva este cu siguranță.

— Vorbeşte... un nume.

— Claire d'Étigues, spuse el.

Ea ridică din umeri.

— Stiu... o poveste de dragoste fără nici o importanță.

— Destul de important pentru el, deoarece a cerut-o în căsătorie de la tatăl ei.

— El a cerut-o! Nu, nu asta e imposibil... am verificat... S-au întâlnit de două sau trei ori la castel, nimic mai mult.

— Mai mult decât, s-au întâlnit în camera micuței...

— Minți! Minți! Strigă ea.

— Spune mai degrabă că tatăl ei minte deoarece acestea mi-au fost dezvăluite ieri seara de Godefroy d' d'Étigues.

— Şi el, de unde ştia?

— De la Clarisse însăşi.

— Dar asta e absurd! O fată nu face astfel de confidențe.

Beaumagnan glumi:

— Există cazuri în care aceasta este obligată să facă acest lucru.

— Cum? Ce? Ce vrei să spui?

— Eu spun că această confesiune... Această confesiune nu este făcută de iubită, ci de mamă... mamă care doreşte sa ofere un nume copilului ei nenăscut, mamă care doreşte căsătoria.

Joséphine Balsamo părea sufocată, neajutorată.

— Căsătoria! Căsătoria cu Raoul! Baronul d'Étigues a acceptat?...

— Doamnă...!

— Minciuni! Exclamă ea. Bârfă sau, mai degrabă, o invenție a ta. Nu este un cuvânt de adevăr în ea. Ei nu s-au văzut din nou.

— Ei şi-au scris.

— Dovada Beaumagnan! Imediat dovada!

— O scrisoare este suficientă?

— O scrisoare?

— Scrisă de el Clarissei.

— Scrisă cu patru luni în urmă?

— Cu patru zile.

— O ai?

— Aici este.

Raoul, care a ascultat cu nerăbdare tresări. El recunoscu plicul şi hârtia din scrisoarea pe care i-a trimis-o la Lillebonne Clarei d'Étigues.

Josine luă documentul şi citi încet, articulând fiecare silabă:

„Iartă-mă, scumpă Clarisse.

M-am purtat cu tine ca un mizerabil. Să sperăm într-un viitor mai bun. Gândeşte-te la mine cu toată bunătatea inimii tale generoase. Încă o dată, iertare scumpă Clarisse, iertare.

Raoul."

Ea abia a avut puterea de a termina de citit această scrisoare, care a rănit-o în orgoliul ei sensibil. Se clătină. Ochii ei căutau ochii lui Raoul. El a înțeles că Clarisse a fost condamnată la moarte şi în inima lui, el ştia că o urăşte din ce în ce mai mult pe Joséphine Balsamo.

Beaumagnan explică:

— Godefroy este cel care a interceptat scrisoarea şi mi-a dat-o, cerându-mi sfaturi. Plicul era ştampilat la Lillebonne, aşa ca v-am găsit pe amândoi.

Cagliostro tăcu. Fața ei era marcată de o durere atât de adâncă şi de lacrimi pe obraji, dar şi de o dorință cumplită de răzbunare. Ea combină planurile. Ea pregăti capcanele.

Clătinând din cap, îi spuse lui Raoul:

— Te-am avertizat, Raoul.

— Un om prevenit face cât doi, spuse el pe un ton batjocoritor.

— Nu glumesc! Strigă ea nerăbdătoare. Ştii ce ți-am spus şi era mai bine să nu ajungă niciodată în calea iubirii noastre.

— Şi ştii, de asemenea, ce ți-am spus, răspunse Raoul, cu un aer foarte enervat. Dacă vreodată vă atingeți de un fir din părul ei...

Ea se cutremură.

— Ah! Cum poți râde de suferința mea şi să iei partea unei alte femei împotriva mea... Împotriva mea?! Ah! Raoul, e de rău pentru ea!

— Nu-ți fie frică, spuse el. Este în siguranță, pentru că am protejat-o.

Beaumagnan privindu-i, se bucură de discordia şi ura care clocotea în ei. Joséphine Balsamo consideră că a pierdut timpul cu vorba, în loc să se răzbune. Pentru moment avea alte preocupări şi murmurând ca pentru ea, îşi mărturisi gândurile cele mai intime:

— A fost un fluierat, nu-i aşa, Beaumagnan? Unul dintre oamenii mei care stau de pază mă avertizează... persoana pe care o aşteptăm să vină... Pentru că presupun, de asemenea, că sunteți aici pentru ea?

De fapt, prezența lui Beaumagnan şi planurile sale secrete nu erau foarte clare. Cum ar putea el şti data şi ora întâlnirii? Ce legătură avea cu problema Rousselin?

Ea aruncă o privire lui Raoul. Aceasta, bine legat, nu ar putea interveni şi nu va participa la bătălia finală. Dar pentru Beaumagnan părea să-şi facă griji şi se duse spre uşă ca şi cum ea ar fi vrut să meargă pentru a întâmpina persoana aşteptată, atunci când, paşii se auziră. Deci, ea veni înapoi cu un gest care îl blocă pe Beaumagnan şi îi făcu loc lui Leonard.

Arăta spre cei doi bărbați, apoi ieşiră afară şi îi şopti câteva cuvinte la ureche Josinei.

Ea păru uimită şi murmură:

— Ce zici... Ce zici...?

Ea întoarse capul, astfel încât nimeni nu putea şti ce reacţie are, dar Raoul avu impresia unei mari bucurii.

— Nu mişca, spuse ea... Noi doar... Leonard, ia revolverul.

Ea îl dojeni pe Beaumagnan care încerca să deschidă uşa.

— Eşti nebun? Ce ai? Stai acolo.

Când Beaumagnan insistă, ea se supără.

— De ce vrei afară? De ce? Deci, ştiţi această persoană, şi doriţi să o opriţi... sau ce-i cu tine?... Ce?... Răspunde-mi...?

Beaumagnan nu eliberă mânerul, în timp ce Josine încerca să-l tempereze. Văzând că ea nu poate, se întoarse la Leonard şi cu mâna liberă, arătă spre umărul stâng, cu un gest care ordona lovirea lui Beaumagnan. Ea se retrase făcându-i loc lui Leonard care scoase un stilet şi-l înjunghie pe Beaumagnan în umăr.

Acesta mormăi: „Ah! Porcule...” şi se prăbuşi pe podea.

Ea îi spuse încet lui Leonard:

— Ajută-mă, şi repede.

Între timp, tăie din sfoara cu care era legat Raoul şi legară mâinile şi picioarele lui Beaumagnan. Apoi, după aceasta ea examină rana, o acoperi cu o batistă şi spuse:

— Nu-i nimic... doar două sau trei ore de amorţeală... Să aşteptăm.

Toate acestea ea le făcu fără grabă, cu figura liniştită, măsurată în gesturi şi cum ar fi fost gândite dinainte. Câteva silabe simple pentru a da ordine. Dar vocea ei, chiar scăzută, avea un ton de triumf pe care Raoul a perceput-o cu îngrijorare crescândă şi fu pe punctul de a striga pentru a avertiza persoana care la rândul ei urma să cadă în capcana.

La ce bun? Nimic nu putea sta în faţa convingerii formidabile a Josinei. În plus, el nu mai ştia ce să facă.

Creierul lui s-a pierdut în idei absurde. Şi apoi... şi apoi... era prea târziu. Un geamăt îi scăpă: Claire d’Étigues a intrat.

Capitolul 12 DEMENȚĂ ŞI GENIALITATE

Raoul nu simțise teamă până acum, mai degrabă era o teamă psihică, pericolul îi amenința pe el şi Cagliostro; pentru el, era încrezător în priceperea şi norocul lui, pentru Cagliostro, aceasta avea ac împotriva lui Beaumagnan.

Dar Clarisse! În prezența Joséphinei Balsamo, Clarissa era aruncată pradă şiretlicurile şi răutății duşmanului. Şi, prin urmare, frica lui Raoul a fost complicată de un fel de groază fizică, făcându-i părul măciucă şi pielea găină. Figura implacabilă a lui Leonardo amplifică această teamă. El şi-a adus aminte de văduva Rousselin şi de degetele zdrobite.

Într-adevăr, el a avut dreptate atunci când, o oră mai devreme de întâlnire, el a ghicit că va fi o mare bătălie şi se va lupta cu Joséphine Balsamo. Până acum, au fost simple ciocniri, lupte de tatonare. Acum va fi luptă cu moartea între toate forțele care s-au implicat iar Raoul are mâinile legate, frânghie în jurul gâtului lui şi cu aceste handicapuri suplimentare a sosit şi Clarisse de d'Étigues.

„Deci", îşi spuse el, „mai am multe de învățat. Pentru această situație îngrozitoare, eu sunt responsabil şi draga mea Clarissa este din nou victima mea."

Fata fu oprită de revolverul din mâna lui Leonard. Ea venise repejor, ca într-o zi de vacanță, să întâlnească pe cineva cu care a fost fericită şi a căzut în mijlocul acestei scene de violență şi crimă, în timp ce iubitul ei se afla aici, nemişcat şi captiv.

Ea bâlbâi:

— Ce este asta, Raoul? De ce eşti legat?

Ea întinse mâinile spre el, pentru a-i cere ajutorul şi în acelaşi timp pentru a-l oferi pe al său. Dar ce-ar putea face unul sau celălalt!

El a observat pe fața ei oboseală extremă a întregii sale ființe şi a trebuit să se abțină din plâns, gândindu-se la

mărturisirea dureroasă făcută tatălui său şi consecinţele abaterii. Totuşi, spuse el, cu o siguranţă imperturbabilă:

— Nu am nimic de care să mă tem, Clarisse şi nici tu. Îmi asum toată responsabilitatea.

Ea se uită în jur, rămase uimită să-l recunoască pe Beaumagnan legat, îl întrebă timid pe Leonard:

— Ce vrei? Ce se întâmplă aici este înfricoşător... Cine m-a adus aici?

— Eu domnişoară, a spus Joséphine Balsamo.

Frumuseţea Josinei fusese deja remarcată de Clarisse. O mică speranţă îi înmuguri în suflet, speranţă care ar putea veni de la această femeie minunată.

— Cine sunteţi, doamnă? Nu vă cunosc...

— Eu vă cunosc, spuse Joséphine Balsamo, pe care harul şi dulceaţa de fata părea să o irite, dar care domina mânia ei. Eşti fiica lui baronului d'Étigues... şi ştiu că îl iubeşti pe Raoul Andrésy.

Clarissa roşi şi nu protestă. Joséphine Balsamo îi spuse lui Leonard:

— Închide poarta cu lanţuri şi lacăte. Pune şi anunţul acela „Proprietatea privată."

— Ar trebui să mă îndepărtez? întrebă Leonard.

— Da, nu am nevoie de tine acum, a declarat Josine cu un aer care l-a îngrozit pe Raoul. Stai afară. Nu trebuie să fim deranjaţi... Cu orice preţ, nu este aşa?

Leonard o forţă pe Clarissa să stea pe unul din cele două scaune, îi aduse braţele înapoi şi încercă să o lege de încheieturi.

— Inutil, spuse Joséphine Balsamo, lasă-ne.

El se supuse.

La rândul său, ea se uită la cele trei victime, toate cele trei dezarmat şi reduse la neputinţă. Ea a fost maestra din câmpul de luptă şi sub semnul morţii, poate impune hotărârile sale inflexibile.

Raoul nu-şi lua ochii de la Josine, încercând să ghicească planul şi intenţiile ei. Calmul Josinei îl impresionă mai mult

decât orice. Ea nu avea nici nerăbdarea şi nici agitaţie, aşa cum ar avea orice altă femeie în locul său. Nici o atitudine de triumf. Era plictisitoare, ca şi cum ea ar fi acţionat sub influenţa unor forţe interne pe care ea nu le putea controla.

Pentru prima dată simţea în ea acest tip de fatalism leneş, ascuns de frumuseţea ei zâmbitoare, cel mai probabil mod de explicare a naturii ei enigmatice.

Se aşeză lângă Clarissa, pe celălalt scaun şi cu ochii ficşi, cu voce lentă, cu monotonie în voce, ea începu:

— Sunt trei luni, domnişoară, când, o tânără femeie a fost răpită la coborârea din tren şi dusă la Castelul de La Haie d'Étigues, unde, într-o cameră mare, erau o duzină de domni din Caux printre care şi Beaumagnan, pe care îl vedeţi aici şi tatăl vostru. Eu nu voi spune tot ceea ce să spus la această reuniune şi toate ticăloşie pe care această femeie a trebuit să le îndure de la oamenii care pretindeau a fi judecători ei. Faptul este că, după un simulacru de proces, oaspeţii au plecat, iar tatăl tău şi pe vărul său Bennetot au dus-o pe femeie la baza falezei, au urcat-o într-o barcă găurită pe care au dus-o în larg şi au abandonat-o.

Clarisse, sufocată, spuse bâlbâindu-se:

— Nu e adevărat! Acest lucru nu este adevărat... niciodată tatăl meu nu ar face aşa ceva... nu este adevărat!

Fără a lua în seama protestul Clarissei, Joséphine Balsamo continuă:

— Cineva a participat, fără ca nici unul dintre conspiratori să ştie, la întâlnirea de la castel, cineva care i-a urmărit pe cei doi ucigaşi - nu există nici un alt termen, nu este? S-a agăţat de barcă şi a salvat victima atunci când aceştia s-au îndepărtat. De unde venea acest personaj? Există bănuiala că şi-a petrecut noaptea precedentă şi dimineaţa în camera dvs., găzduit de tine, nu ca un logodnic, deoarece tatăl tău l-a refuzat, ci ca un amant.

Acuzaţiile şi insultele cu care se confrunta Clarisse erau ca loviturile de bâtă. Din primul moment ea a fost scoasă din luptă, pusă în imposibilitatea de a rezista sau a se apăra.

Palidă, aproape leşinată, ea se aplecă peste scaun, spunând:

— Oh! Doamnă, ce spui?

— Ce i-ai spus dumneata tatăl tău, a replicat Cagliostro, consecinţele abaterii dumneavoastră necesită o recunoaştere a faptului că ai petrecut cu el o noapte înainte. Este nevoie să spun mai mult şi să vă spun ce s-a întâmplat cu iubitul tău? În aceeaşi zi în care a-ţi căzut în dizgraţie, Raoul Andrésy v-a abandonat, urmând-o pe femeie pe care el a salvat-o de la o moarte îngrozitoare. S-a dedicat corpul şi sufletul ei, a fost dragostea ei, a trăit viaţa şi a jurat să nu te mai vadă din nou. Jurământul a fost făcut în cel mai categoric mod: nu o mai iubesc, a spus el. A fost o aventură de dragoste. S-a terminat.

— Cu toate acestea, în urma unei neînţelegeri trecătoare... care a apărut între el şi amanta lui, această a descoperit că Raoul coresponda cu tine şi ţi-a scris o scrisoare aceasta, unde şi-a cerut scuze şi ţi-a dat încredere în viitor. Ai înţeles acum că am dreptul să vă trateze ca pe un inamic... şi chiar ca pe duşmanul de moarte? Adăugă încet Cagliostro.

Clarisse tăcu. Frica crescu în ea şi se uită cu teamă la acea faţă dulce şi terifiantă a celei care i l-a răpit pe Raoul şi s-a autoproclamat inamicul ei.

Tremurând de mila ei şi fără teama de furia lui Joséphinei Balsamo, Raoul repetă solemn:

— Dacă a fost un jurământ solemn, pe care mi-l voi ţine împotriva tuturor, acesta este că am jurat că nimeni nu se va atinge nici măcar de un fir din părul tău. Nu avea nici o teamă. În zece minute, veţi pleca de aici. Zece minute, Clarissa, nu mai mult.

Joséphine Balsamo nu luă în seamă întreruperea. Ea spuse calm:

— Deci am stabilit foarte bine situaţia noastră reciprocă. Trecând la fapte, voi fi foarte succintă. Tatăl dumneavoastră, domnişoară, prietenul său Beaumagnan şi ceilalţi complici s-au raliat la o activitate în comun, similară cu ceea ce fac eu şi la care s-a raliat şi Raoul. Prin urmare, între noi este o

stare de război neîncetat. Şi unii şi ceilalți am stabilit o relație cu o doamnă Rousselin, care a avut o cutie veche de care avem nevoie pentru a reuşi şi care a dat-o unei alte persoane.

Am încercat în maniera cea mai directă şi rapidă să obținem numele acelei persoane fără a o pune în situația de a comite o indiscreție. Este o poveste veche pe care ți-o voi spune pe scurt, pentru a putea vedea care este interesul nostru... şi al tău, domnişoară.

Raoul a început să vadă strategia urmată de Cagliostro, precum şi scopul ei. Era atât de teribil încât el spuse cu furie:

— Nu, nu asta, de ce? Nu asta! Sunt lucruri care ar trebui să rămână necunoscute...

Ea nu păru să nu audă şi continuă, inexorabil:

— Deci. Cu douăzeci şi patru ani în timpul războiului dintre Franța şi Prusia, doi bărbați fugind din calea invadatorilor, conduşi de dl Rousselin, ucişi în împrejurimile Rouen-ului pentru calul său de către un slujitor pe nume Jaubert.

„Cu calul, acestea putea scăpa, cărând în plus şi un mic cufăr furat de la victime, conținând bijuterii prețioase.

Mai târziu, dl. Rousselin care fusese forțat şi căruia i se dăduse partea sa, câteva inele fără valoare a revenit la Rouen cu soția sa şi a murit aproape imediat, astfel că vina sa la crima neintenționată şi complicitatea s-au consumat. Cu toate acestea, ucigaşii au păstrat legătura cu văduva, deoarece se temeau că aceasta ar putea vorbi despre crimă... Dar cred că deja ştiți exact despre cine vorbim, nu-i aşa?

Clarissa ascultă cu o spaimă dureroasă, încât Raoul strigă:

— Taci Josine, nici un cuvânt în plus! Este o cale dintre cele mai josnice şi cele mai absurde. La ce bun?

Ea îl reduse la tăcere.

— La ce bun? Spuse ea. Deoarece tot adevărul trebuie să fie spus. Tu ne-ai pus, ea şi eu, una împotriva celeilalte. Prin urmare să există un egal de suferință între noi.

— Ah! Sălbatico, murmură el disperat.

Joséphine Balsamo se întoarse spre Clarisse şi spuse:

— Tatăl tău şi vărul Bennetot o urmăriră îndeaproape pe văduvă şi evident şi baronul d'Étigues căruia i se datorează mutarea la Lillebonne, unde era mai uşor de supravegheat. În plus, peste ani, el a găsit pe cineva să facă mai mult sau mai puțin conştient această activitate: tu ai fost, domnişoară. Văduva Rousselin s-a ataşat de dumneavoastră.

Pentru nimic în lume, ea nu ar fi trădat tatăl fetei care, din timp în timp, venea să se joace doar cu ea. Vizite clandestine desigur, astfel încât nu s-ar fi făcut o legătură între trecut şi prezent.

„În timpul unei vizite, din întâmplare ați văzut cufărul pe care noi îl căutăm şi l-ați dus la Haie d'Étigues. De asemenea, Raoul şi eu am aflat de la văduvă că cufărul este la o persoană a cărui nume nu vrea să-l spună, dar cu care se întâlneşte din când în când la vechiul far. Astfel amândoi am ajuns la concluzia că pur şi simplu trebuie să venim la farul vechi, în locul văduvei Rousselin, pentru a descoperi o parte a adevărului.

Şi când ați apărut, am avut certitudinea că cei doi asasini nu erau altcineva decât Bennetot şi baronul d'Étigues, adică cei doi bărbați care m-au aruncat în mare.

Clarisse plângea în hohote şi umerii i se zguduiau.

Lui Raoul nu-i erau străine crimele comise de baronul d'Étigues, dar i se păru sadic să aducă dovezi astfel ca Clarisse să se gândească la tatăl său ca la un asasin. Ce durere pentru ea! Şi ce crunt a lovit Joséphine Balsamo! Cu ce rafinament şi-a torturat victima. De mii de ori mai crud decât chinurile fizice provocate de Leonard văduvei Rousselin. Joséphine Balsamo s-a răzbunat pe inocenta Clarisse.

— Da, spuse ea încetişor, un criminal... averea lui, palatul său, caii lui, tot ce are a venit de la crimă. Nu este aşa Beaumagnan? Ai putea aduce, de asemenea, mărturia ta, tu care ai fost influențat de crimă. Stăpânul unui secret pe care l-ai furat, indiferent cum, ai profitat de prima crimă şi de dovezile avute pentru a-i obliga să vă servească şi să ucidă

din nou pe cei care te deranjează, Beaumagnan... ştii ceva! Ah! Ce bandiți sunteți!

Ochii ei îi căutau pe ai lui. El avea impresia că ea a încercat să-şi scuze propriile crime prin cele făcute de Beaumagnan şi complicii săi. Dar el spuse aspru:

— Şi apoi? S-a terminat? Vrei încă s-o mai sfâşii pe copila asta? Ce vrei mai mult?

— Să vorbească, spuse Josine.

— Dacă ea vorbeşte, o laşi liberă?

— Da.

— Deci, întrebarea. Ce vrei să întrebi? Caseta? Înscrisul din interiorul capacului? Asta e?

Chiar dacă Clarissa ar fi dorit să răspundă sau nu, dacă ştia adevărul sau nu, ea era incapabilă de a rosti un cuvânt şi să înțeleagă chiar întrebarea.

Raoul a insistat.

— Să trecem peste durere, Clarisse. Acesta este ultimul eveniment şi totul se va termina. Te rog să răspunzi... Nu este nimic acolo, în acest răspuns care să îți mustre conştiința. Nu ai nici un jurământ de păstrare a secretului. Tu nu trădezi pe nimeni... În acest caz...

Vocea insinuantă a lui Raoul o relaxă pe fată. El a simțit şi a întrebat:

— Ce sa întâmplat cu acest cufăr? L-ai dus la Haie d'Étigues?

— Da, şopti ea, epuizată.

— De ce?

— Mi-a plăcut... un capriciu...

— Tatăl tău l-a văzut?

— Da.

— În aceeaşi zi?

— Nu, el l-a văzut doar câteva zile mai târziu.

— El l-a luat?

— Da.

— Cu ce motiv?

— Nici unul.

— Dar ai avut timp să îl examinezi?
— Da.
— Şi ai văzut o inscripție în interiorul capacului, nu-i aşa?
— Da.
— Caractere vechi, nu-i aşa? Grosolan gravate?
— Da.
— Ai putut să le descifrezi?
— Da.
— Cu uşurință?
— Nu, dar am făcut-o.
— Şi îți aminteşti ce scria?
— Poate... nu stiu... erau fost cuvinte în latină...
— Cuvinte în latină? Gândeşte-te bine...
— Am dreptul?... Daca e un secret atât de mare, ar trebui să-l dezvălui...?
Clarisse ezită.
— Puteți, Clarisse, vă asigur... puteți deoarece acest secret nu aparține nimănui. Nimeni din lume nu are cum să ştie, cu excepția tatălui tău, prietenilor lui, sau a mea. El este cel care a descoperit prima trecere, de care vom beneficia.
Ea a cedat. Raoul a spus ceea ce trebuia ca să fie echitabil.
— Da... da... nici o îndoială, ai dreptate... Dar nu-i aşa? Am acordat o importanță atât de mică la această inscripție, trebuie să caut în amintirile mele... şi cumva să traduc ceea ce am citit... Era vorba, aproximativ, de o stâncă... şi o regină...
— Trebuie să vă amintiți, Clarissa, trebuie, Raoul imploră îngrijorat de atitudinea întunecată a lui Cagliostro.
Încet, cu figura chinuită de efortul de memorie pe care îl făcea, fata a reuşit sa spună:
— Iată... îmi amintesc că... iată, aceasta este exact fraza pe care am descifrat-o... cinci cuvinte latine, în această ordine...
Ad lapidem currebat olim regina...
Ea nu a avut timp să articuleze ultima silabă. Joséphine Balsamo, care părea mai agresivă se apropie de fata şi strigă:

— Minciună! Această formulă o ştim de mult timp, o poate spune şi Beaumagnan. Nu este aşa Beaumagnan o ştim şi noi... Minte, Raoul, minte. La aceste cinci cuvinte Cardinalul Bonnechose face referire în scrisoarea sa, însă le dă atenție atât de puțin şi le neagă orice semnificație, atât de clar că nu e nimic de spus... Spre piatra a fugit regina. Dar unde se găseşte această piatră şi de care regină e vorba? De douăzeci de ani o căutăm. Nu, nu, este altceva.

Din nou ea a fost cuprinsă de această furie teribilă, care nu se manifestata prin strigăte sau prin mişcări dezordonate, ci prin agitație interioară, se vedeau unele semne, mai ales cruzimea neobişnuită şi cuvinte anormale.

Aşezată în fața fetei, familiar, ea strigă:

— Minți!... Minți!... Există un singur cuvânt care rezumă aceste cinci... Care dintre ele? Există o formulă... una singură... care? Răspunde.

Îngrozită, Clarisse tăcu. Raoul o imploră:

— Gândiți-vă, Clarisse... Amintiți-vă... În plus față de aceste cinci cuvinte, nu ați văzut...?

— Nu ştiu... eu nu cred... gemu fata.

— Amintiți-vă... Trebuie să vă amintiți... mântuirea ta este în joc...

Dar tonul tremurând al lui Raoul şi afecțiunea lui pentru Clarissa o exasperă pe Joséphine Balsamo.

Ea luă brațul fetei şi ordonă:

— Vorbeşte, dacă nu...

Clarisse murmură, dar fără a răspunde. Cagliostro a dat un fluierat strident.

Aproape imediat Leonard apare în uşă.

Ea a ordonă printre dinții, cu o voce surdă:

— Ia-o, Leonard... şi începe să o interoghezi.

Raoul se zbătu în legături.

— Ah! Laş! Mizerabil! Strigă el. Ce-i va face? Dar tu eşti ultima dintre femei? Leonard, dacă o atingi îți jur pe Dumnezeu că într-o zi sau alta...

— Ce ți-e teamă pentru ea! Joséphine Balsamo chicoti. Eh! Ideea că ea ar putea suferi te supără! Pe legea mea! Sunteți făcuți unul pentru celălalt. Fiica de ucigaş şi hoț!

„Ah, da, un hoț, spuse ea, revenind la Clarisse. Un hoț, un amant, nimic altceva! El a trăit doar din jaf. Pentru a vă oferi flori, pentru a vă oferi inelul mic de logodna pe care-l purtați pe deget, a furat. Este un hoț, un escroc. Uite, numele său de Andrésy, e doar o înşelătorie. Raoul Andrésy? Prostii! Arsène Lupin, este numele lui real. Reținești-l, Clarissa, va fi celebru.

„Ah! Eu l-am văzut la locul de muncă, iubitul tau! Un maestru! O minunăție! Ce cuplu minunat ați face dacă nu aş face eu ordine şi ce copil predestinat ați avea, fiul lui Arsène Lupin şi nepotul baronului Godefroy.

Această idee a copilului a dat un nou impuls furiei Joséphine i. Răul nebuniei s-a dezlănțuit.

— Leonard...

— Ah! Nebună, îi aruncă Raoul. Ce ruşine! Te-ai demascat Joséphine Balsamo? Prea dureroasă comedia, nu-i aşa? Aşa eşti tu, ucigaşă?...

Dar ea era de neînduplecat, obsedată de dorința de a face rău şi torturarea fetei. O împinse pe Clarissa spre uşă.

— Laşitate! Monstruos! Țipă Raoul. Un fir din părul ei, mă auzi... unul singur! Şi este moartea pentru amândoi. Ah! Monştrii! Dar las-o în pace!

El s-a încordat atât de violent încât rupse câteva legături şi căzu pe spate.

A fost un moment de îngrijorare în tabăra adversă. Dar sforile, parțial desfăcute au fost suficient de puternice şi l-au împiedicat pe prizonier să se elibereze. Leonardo scoase revolverul şi îl puse la tâmpla Clarissei.

— Daca face un pas mai mult, o mişcare, trage, a poruncit Cagliostro.

Raoul nu se clinti. El nu avea nici o îndoială că Leonard ar fi făcut-o şi că cel mai mic gest ar fi fost o condamnare imediată a Clarissei. Deci?... Să renunțe? Nu era nici o cale de scăpare?

Joséphine Balsamo nu-l pierdea din vedere.

— Ei bine, spune ea, ai înțeles situația, văd că eşti mai înțelept.

— Nu, răspunse, foarte stăpân pe sine... nu, dar mă gândesc.

— La ce?

— I-am promis că va fi liberă şi să nu-I fie frică. Vreau să-mi țin promisiunea.

— Un pic mai târziu, poate, spuse ea.

— Nu, Josine, îi dai drumul.

Ea se întoarse la complicele său.

— Eşti gata, Leonard? Du-te şi să fie rapid.

— Stop, a cerut Raoul, pe un ton care cerea ascultare.

„Stop", repetă el, dă-i drumul... auzi, Josine, vreau să-i dai drumul... El nu încerca să amâne acest lucru josnic, ci de a o elibera pe Clarisse d'Étigues.

El trebuia să fie foarte sigur pe el, voința lui a fost susținută de motive foarte extraordinare pe care el le-a formulat imperativ şi cu solemnitate.

Impresionat, Leonardo rămase indecis; Clarisse, care nu înțelesese ce ar fi urmat, părea liniştită.

Cagliostro, murmură:

— Cuvinte, nu-i aşa? Un nou truc...

— Fapte, a spus el... sau, mai degrabă, un fapt care domină totul şi înainte căruia te vei înclina.

— Ce înseamnă asta? întrebă Cagliostro, din ce în ce mai tulburată. Ce vrei?

— Nu vreau... E necesar.

— Ce?

— Eliberarea imediată a Clarissei, libertatea de a pleca de aici fără ca Leonardo să facă vreun pas.

Ea râse şi îl întrebă:

— Asta e tot?

— Nimic mai mult.

— Şi în schimb, ce oferi...?

— Răspunsul la ghicitoare.

Ea se cutremură.

— Îl cunoşti?

— Da.

Tragedia îşi schimbă brusc cursul. Orice cuvinte îşi aruncaseră în ură, dragoste şi gelozie se topiră la idea că marea enigmă va fi dezlegată. Obsesia răzbunării a lui Cagliostro trecu pe planul doi. Miile de pietre prețioase ale călugărilor sclipeau în ochii ei, doar la dorința lui Raoul.

Beaumagnan, semi-instruit, asculta cu nerăbdare.

Lăsând-o pe Clarisse în custodia complicelui ei, Josine înaintă şi spuse:

— Este suficient să cunoşti răspunsul la ghicitoare?

— Nu, spuse Raoul. Mai avem de interpretat. Sensul principal al formulei este ascuns sub un văl care trebuie să fie desluşit.

— Şi ai putea, tu...?

— Da, am avut deja câteva idei despre acest lucru. Dintr-o data adevărul m-a luminat.

Ea ştia că Raoul nu era un om de glumă în astfel de situații.

— Explică-te, spuse ea şi Clarissa va pleca de aici.

— Asta în primul rând, răspunse el şi voi explica. Voi explica, desigur, nu cu frânghia în jurul gâtului şi mâinile legate, ci liber, fără nici un impediment.

— E absurd. Tu întorci situația. Sunt stăpâna absolută a evenimentelor.

— Nu mai eşti, a declarat el. Tu depinzi de mine. Eu dictez termenii.

Ea ridică din umeri şi nu se abținu să spună:

— Jură ca vei spune adevărul exact. Jură pe mormântul mamei tale.

El vorbi calm:

— Pe mormântul mamei mele, Jur că la douăzeci de minute după ce Clarissa trece acest prag, eu vă voi arăta exact locul unde se află borna care spune unde sunt ascunse bogățiile acumulate de călugării de la mănăstirile din Franța.

Ea vru să scape de fascinația exercitată incredibil de Raoul cu ofertele sale fabuloase şi protestă:

— Nu, nu, este o capcana... nu ştii nimic...

— Nu numai eu ştiu, a spus el, dar sunt singur că ştiu şi alții.

— Cine altcineva?

— Beaumagnan şi baronul.

— Imposibil!

— Gândeşte-te. Beaumagnan a fost alaltăieri la Haie d'Étigues. De ce? Deoarece baronul a recuperat caseta şi studiază inscripția. Deci nu este vorba doar de cinci cuvinte dezvăluite de către cardinal; în cazul în care există cuvântul, cuvântul magic care rezumă şi dă cheia acestui mister, l-au văzut, ei îl ştiu.

— Ce-mi pasă! Spuse ea, cu ochii la Beaumagnan, îl am pe el.

— Dar tu nu îl ai şi pe Godefroy d'Étigues, probabil, acum el este acolo, cu vărul său, trimişi înainte de Beaumagnan să exploreze şi să pregătească retragerea în condiții de siguranță. Ai înțeles pericolul? Ai înțeles, un minut pierdut înseamnă totul pierdut?

Ea insistă furioasă.

— Am câştigă dacă Clarissa vorbeşte.

— Ea nu va vorbi pentru că nu cunoaşte mai mult.

— Poate, dar de ce ai fi atât de prost pentru a-mi face o astfel de destăinuire. Cât timp Clarissa este în mâinile lui Leonardo, vei face ceea ce trebuie.

El dădu din cap.

— Nu, spuse el, pericolul este departe. Poate că, într-adevăr, ai fi dorit să deții controlul, dar nu se poate. Nu mai ai puterea.

Şi era adevărat, Raoul, a fost convingător. Dură, crudă, diabolică, aşa cum a spus Beaumagnan, dar cu toate astea totuşi femeie, predispusă la căderi nervoase, lui Cagliostro i se făcu rău - criză de demență, urmată de isterie şi încheiată

cu oboseală şi prăbuşire psihică şi fizică. Raoul nu avea nici o îndoială că ea nu a fost acolo, în aceste momente.

— Vino, Joséphine Balsamo, spuse el, fii logică cu tine însuți. Ai jucat viața ta pe această carte - cucerirea bogăției nelimitate. Vei renunța la toate eforturile acum când ți le ofer?

Rezistența slăbi. Joséphine Balsamo obiectă:

— Eu nu am încredere în tine.

— Acest lucru nu este adevărat. Ştii foarte bine că îmi voi ține promisiunile. Dacă eziți... Dar tu nu eziți. În sinea ta ai luat decizia cea bună.

Ea rămase gânditoare un moment sau două, apoi făcu un gest care însemna: „La urma urmei, o să o regăsesc pe fată şi răzbunarea va fi aceeaşi.

— În memoria mamei tale, nu-i aşa? Spuse ea.

— În memoria mamei mele, voi face pentru tine lumină.

— S-a făcut, acceptă ea. Dar Clarisse şi cu tine, nu schimbați nici un singur cuvânt.

— Nici un cuvânt. În plus, am să-i spun nici un secret. Când va fi liberă, nu mai am alt scop.

Ea ordonă:

— Leonard, dă-i drumul. Dezleag-o.

Leonard avu un aer de dezaprobare. Dar el era prea mic pentru a comenta. O eliberă pe Clarissa, apoi tăie legăturile lui Raoul.

Atitudinea lui Raoul nu a fost deloc la înălțimea situației. Îşi dezmorți picioarele, câteva mişcări de brațe şi respiră adânc.

— Phuu! Aşa e mai bine! Nu am nici un talent pentru roluri de captivi. Livrarea bunurilor şi pedepsirea vinovaților, asta e ceea ce mă interesează. Tremură, Leonard.

Se apropie de Clarisse şi îi spuse:

— Îmi cer iertare pentru tot ce sa întâmplat. Acest lucru nu se va repeta, puteți fi sigură. Acum sunteți sub protecția mea. Îți e suficient de bine să pleci?

— Da... da..., a spus ea. Dar tu?

— Oh! Eu nu am nici un risc. Esențial, asta e scăparea ta. Mă tem că nu vei ajunge prea departe.

— Nu voi merge departe. Ieri tatăl meu m-a adus la unul dintre prietenii mei de unde o să mă ia înapoi mâine.

— Aproape?

— Da.

— Nu mai spune nimic, Clarisse. Orice spui se va întoarce împotriva ta.

A luă spre uşă şi îi făcu semn lui Leonard să deschidă. Leonardo se supuse, iar Raoul spuse:

— Fiți prudentă şi nu aveți de ce vă teme, absolut nimic, nici pentru tine, nici pentru mine. Ne vom întâlni din nou, indiferent de obstacolele care ne despart.

El închise uşa în urma ei. Clarisse era salvată. Apoi, el spuse:

— Ce creatură adorabilă!

Ulterior, când Arsène Lupin povestea acest episod din marea sa aventură cu Joséphine Balsamo, el nu mai putea de râs:

— Hei! Da. Râd cum am râs în acel moment, îmi amintesc că era pentru prima dată când am folosit acest tip de dialog, care mi-a servit foarte des, deoarece le-am folosit frecvent pentru a ilustra victoriile mele, victorii care nu au fost uşoare deloc...

„Într-adevăr, mă bucuram. Clarisse liberă, totul părea terminat. Am aprins o țigară şi cum Joséphine Balsamo stătea în fața mea să-mi amintească de înțelegerea noastră, am avut indecența de a suflare fumul direct în fața ei. „Haimana!" Mormăi ea.

„Epitetul era ca o lovitură. Scuza mea este că am făcut glume mult mai grosolane. Şi apoi... şi apoi... am nevoie de o scuză? Am nevoie să analizez sentimentele contradictorii pe care le inspiră această femeie? Eu nu-mi propun să fac psihologie despre asta, sau să mă comport ca un gentleman cu ea. Am iubit-o cu înverşunare şi am urât-o la fel. Dar din

moment ce ea a atacat-o pe Clarisse, dezgustul şi dispreţul meu nu mai are nici o limită. Am putut vedea masca admirabilă a frumuseţii ei, dar şi ceea ce era dedesubt, o fiară carnivoră.

Arsene Lupin râse. Momentul fusese tragic, dar era sigur că Cagliostro şi Leonard nu s-ar fi abătut nici un crâmpei de la acest comportament.

Ea spuse printre dinţi:

— Ah! Ce te urăsc!

— Nu mai mult decât mine, rânji el.

— Ştii că nu s-a terminat jocul între Clarissa şi Joséphine Balsamo?

— Nu mai mult ca cel între Clarissa şi Raoul d'Andrésy, a spus el, neînfricat.

— Canalie! Murmură ea... meriţi...

— Un glonţ de revolver... Imposibil, draga mea!

— Nu mă provoca, Raoul!

— Imposibil, îţi spun! Acum sunt sacru pentru tine. Eu sunt omul care valorează un miliard. Lichidează-mă şi miliardul va trece pe sub nasul tău drăguţ! Trebuie să mă respecţi! Fiecare celula din creierul meu este un giuvaer...

Un glonţ mic acolo... şi vei cere mila tatălui tău! Nimic pentru Josette! Mă repet micuţă Joséphine, eu sunt un „tabu", cum spunem noi în Polinezia. Tabu din cap până-n picioare! Pune-te în genunchi şi sărută-mi mâna, nu ai nimic mai bun de făcut...

El a deschis o fereastră şi oftă:

— E sufocant aici. Insişti mult Joséphine, ca călăul tău să ţină mâna în buzunar pe revolver?

Ea bătu din picior.

— Destul cu prostiile! Spuse ea. Tu ai pus condiţiile tale, eu pe ale mele.

— Banii sau viaţa.

— Vorbeşte Raoul, acum.

— Cât de nervoasă eşti! În primul rând, am stabilit o limită de timp de douăzeci de minute pentru a fi siguri că Clarisse scapă din ghearele tale, iar aceste minute nu au trecut. În plus...

— Ce altceva?

— De asemenea, cum vrei să descifrez în cinci secunde o problemă pe care unii se străduiesc în zadar să o rezolve de ani şi ani?

Ea rămase şocată.

— Ce vrei să spui?

— Ceva foarte simplu. Am nevoie un răgaz mic.

— Un răgaz? Pentru ce?

— Pentru a descifra...

— Cum? Tu nu ştii...?

— Răspunsul la ghicitoare? Crede-mă, nu.

— Ah! Ai mințit!

— Fără vorbe mari, Joséphine.

— Ai mințit, tu ai jurat...

— Pe mormântul sărmanei mame, nu-mi iau cuvântul înapoi. Dar nu trebuie confundat în jurul cu înconjurător. Nu m-am jurat că ştiu adevărul. Am jurat că spun adevărul.

— Pentru a-l spune, ar trebui să-l ştii.

— Pentru a-l şti, trebuie să gândesc şi nu mi-ai dat timp! La naiba! Un pic de linişte... şi în plus, Leonard să lase revolverul, mă deranjează.

Chiar mai mult decât glumele lui, tonul de bătaie de joc şi obrăznicie cu care el vorbea o înnebunea pe Cagliostro.

Exasperată, simțind inutilitatea oricărei amenințări, ea zise:

— Stilul tău! Te cunosc, te vei ține de cuvânt.

El exclamă:

— Ah! Dacă mă iei cu binişorul... niciodată nu am putut rezista la dulceață... Băiete, ceva de scris! Hârtie subțire de paie, o pană de colibri, sângele unui dud negru şi ca birou o coaja de lămâie, după cum spunea poetul.

El scoase din buzunar un creion şi o carte de vizită pe care erau deja scrise câteva cuvinte, aranjate într-un mod special. El trase câteva linii pentru a lega cuvintele între ele. Apoi, pe spate, el a scris formula în latină:

Ad lapidem currebat olim regina.

— Ce latină de bucătărie! A spus el încet. Mi se pare că în loc de aceşti buni călugări, m-aş fi descurcat mai bine, obținând aceleaşi rezultate. În cele din urmă, asta este. Deci, regina porni în galop spre bornă... Uită-te la ceas, Joséphine.

El se opri din râs. Pentru câteva minute fața sa emană gravitate, iar ochii, privind fix în gol, trădau efortul de gândire. El, observând totuşi că Josine îl privea cu admirație şi încredere nelimitată, zâmbi absent, fără a-şi întrerupe şirul gândurilor.

— Tu vezi adevărul, nu-i aşa? Spuse ea.

Nemişcat, cu fața tensionată de anxietate, Beaumagnan asculta. Este adevărat că marele secret va fi descoperit?

El păstră o tăcere adâncă un minut sau două.

Joséphine Balsamo întrebă:

— Ce este Raoul? Pari foarte emoționat.

— Da, da, foarte încântat, spuse el. Toate această istorie, aceste comori ascunse într-un bolovan în câmp deschis, suficient pentru a-mi aprinde curiozitatea. Dar nu e nimic, Josine, aceasta nu este nimic în comparație cu însăşi ideea care domină această poveste. Nu vă puteți imagina cât de ciudat este... şi cât e de frumoasă! Ce poezie şi... câtă naivitate!

Făcu o pauză şi apoi, după o clipă, a el spuse sentențios:

— Josine, călugării din Evul Mediu au fost nişte capete seci.

Şi apoi cu voce crescândă:

— Dumnezeule! Da, oameni evlavioşi, dar, cum am spus cu riscul de a tei răni în convingerile tale, capete seci! Să vedem, de ce! În cazul în care un mare bogătaş s-ar fi aventurat în condiții precare de siguranță pentru a-şi proteja

averea ar fi scris pe ea „a nu se deschide” l-am fi considerat cap sec, nu-i aşa? Ei bine, metoda pe care au ales-o să protejeze bogăția lor este aproape la fel de naivă.

Ea şopti:

— Nu... nu... asta este incredibil... Nu nu ai ghicit... tu te înşeli!...

— Proştii, de asemenea, toți cei care au căutat şi nu au găsit nimic. Oamenii orbi! Mințile înguste! Ce! Tu, Leonard, Godefroy d'Étigues, Beaumagnan, prietenii lui, întreaga societate a lui Isus, Arhiepiscopul de Rouen, ați avut în fața ochilor aceste cinci cuvinte şi nu a fost de ajuns! Doamne! Un copil de şcoală primară ar rezolva probleme mai dificile.

Ea a obiectă:

— Mai întâi a fost un cuvânt, nu cinci.

— Dar există cuvântul, la naiba! Când ți-am spus mai devreme că posesia cutiei este esențială pentru a descoperi cuvântul cheie, a fost ca să te sperii şi să te prind în joc! Pentru că aceşti domni au văzut doar focul. Dar cuvântul crucial există! El este aici, amestecat în cinci cuvinte latineşti! În loc de decriptare aşa cum ați făcut toți pe această formulă vagă, era mult mai simplu, să citiți, să combinați primele cinci litere din cuvinte şi să vă ocupați de cuvântul compus de aceste cinci inițiale.

Ea şopti:

— Ne-am gândit la cuvânt... Alcor, este?

— Da, cuvântul Alcor.

— Ei bine! Ce e?

— Cum ce e? Dar cuvântul conține totul! Ştii ce înseamnă asta?

— Este un cuvânt arab care înseamnă „test”.

— Şi că arabii şi că toți oamenii folosesc pentru a descrie ce?

— O stea.

— Ce stea?

— O stea care face parte din constelația Ursa Mare. Dar nu a contat. Ce poate fi acolo?...

Raoul zâmbi cu milă.

— Evident, nu? Numele unei stele nu poate avea nici o legătură cu amplasarea unei borne. Păstrăm acest argument stupid şi căutarea se opreşte în această direcţie. Nefericiţilor! Dar exact asta este ceea ce m-a intrigat, când am extras cuvântul Alcor din cele cinci iniţialele din inscripţie latină! Stăpânul cuvântului talisman, cuvântul magic, în al doilea rând, am observat că toată povestea se învârte în jurul numărului şapte (şapte mănăstiri, şapte călugări, şapte braţe ale candelabrului, şapte pietre colorate încorporate în şapte inele) în curând, auzi, imediat, printr-un fel de reflex în mintea mea, am observat că steaua Alcor este în constelaţia Ursa Mare. Şi problema a fost rezolvată.

— Rezolvat... Cum?!

— Dar, la naiba! Deoarece constelaţia Ursa Mare este formată în mod corespunzător de şapte stele principale! Şapte! Întotdeauna numărul şapte! Vezi acum legătura? Şi ar trebui să reamintesc că, ceea ce şi arabii au observat, iar astronomii au acceptat această denumirea de Alcor, această stea micuţă este abia vizibilă, ea fiind folosită ca un test, ai auzit? Ca dovadă, ca să se precizeze că o persoană are o vedere buna, deoarece o poate distinge cu ochiul liber. Alcor este ceea ce căutăm, comoara ascunsă, bolovanul folosit ca bornă unde sunt ascunse giuvaerurile, asta este sigur.

Josine murmură, tremurând de emoţia apropierii de marea revelaţie.

— Nu înţeleg.

Raoul mută scaunul său, astfel încât să stea între Leonard şi fereastra deschisă cu intenţia foarte clară de a fugi în timp ce vorbea, el urmărind cu atenţie pe Leonard care a păstrat cu încăpăţânare mâna ascunsă în buzunar.

— Vei înţelege, a spus el. E atât de clar. Ca cristalul. Uită-te.

El a arătă cartea de vizită pe care o avea între degete.

— Uită-te. O ţin de săptămâni. De la începutul cercetării noastre, am găsit într-un atlas poziţia exactă a celor şapte

mănăstiri a căror şapte nume le-am scris aici. Aici sunt, toate cele şapte, cu şapte locaţii pe care le ocupă în raport cu celelalte. Şi mi-a fost suficient acum, când ştiam cuvântul, pentru a uni cele şapte puncte cu linii pentru a realiza această constelaţie inedită, Josine colosal, miraculos, totuşi foarte natural, imaginea formată este exact Ursa Mare. Vezi uimitoarea realitate? Cele şapte mănăstiri din Caux, cele şapte mănăstiri primordiale în care se strângeau bogăţiile creştinilor din Franţa, au fost aranjate ca cele şapte stele principale din Ursa Mare! Nici o greşeală aici. Să ne uităm într-un atlas şi să facem un desen cabalistic al Carului Mare.

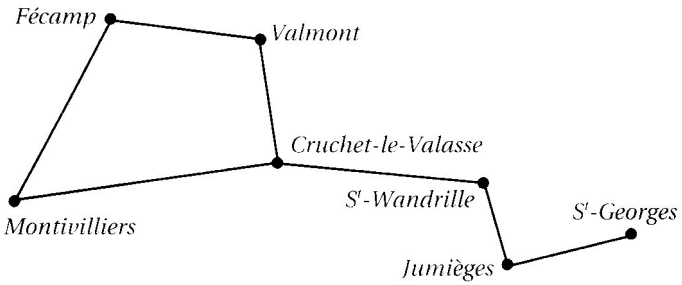

„Imediat adevărul se dezvălui. În poziţia în care Alcor era pe figura celestă, borna bogăţiei era pe figura terestră. Şi din moment ce Alcor este situat pe cer, un pic la dreapta şi mai jos de stele din mijlocul cozii a Ursei Mari, borna trebuie să fie în mod inevitabil un pic la dreapta şi mai jos de abaţia care corespunde acelei stele, adică un pic la dreapta şi mai jos de Jumièges, cândva ce mai puternică şi mai bogată mănăstire din Normandia. Este inevitabil, matematic. Borna este acolo şi nu în altă parte".

„Şi imediat, să luăm în considerare: 1. că doar un pic la sud şi un pic la est de Jumièges la mică distanţă este cătunul de Mesnil-sous-Jumièges în apropiere de Sena, ruinele conacului lui Agnes Sorel, amanta regelui Charles VII, 2. Mănăstirea comunica cu conacul printr-un tunel, la care poate fi văzută încă intrarea? Concluzie: Borna legendară

este situată în apropiere de conacul lui Agnes Sorel, lângă Sena şi legenda spune fără îndoială că amanta a regelui, regina lui de iubire, a trecut pe lângă bornă, fără a şti ce conținut valoros există, ca să stea în barca regală pe bătrânul fluviu normand".

Ad lapidem currebat olim regina.

O mare tăcere îi uni pe Raoul Andrésy şi Joséphine Balsamo. Voalul a fost ridicat. Lumina a alungat întunericul. Între ei, se părea că ura a fost potolită.

Stând lângă Josine, cu ochii ațintiți pe figura desenată, Raoul continuă încet, dar cu exaltare:

— Da, foarte imprudenți acei călugări care au încredințat custodia secretului unui cuvânt atât de transparent! Dar ce poeți, ingenioşi şi fermecători! Ce idee minunată de a asocia secretul pământesc cu! Mari spectatori, mari astronomi ca şi strămoşii lor din Caldeea şi-au luat inspirația de acolo; cursul astrelor au marcat existența lor, iar astrele au fost cele care le-au păzit comoara. Cine ştie dacă locul celor şapte mănăstiri nu a fost ales anterior de a reproduce pe teren desenul gigantic din Carul Mare?... Cine ştie...

Revărsarea lirica a lui Raoul a fost în mod evident justificată, dar el nu a putut-o duce până la capăt. Dacă îl supraveghea pe Leonard, el a uitat de Joséphine Balsamo. Brusc, aceasta l-a lovit în cap.

Acesta era ultimul lucru pe care îl aşteptat, deşi Cagliostro avea obiceiul de a folosi atacuri viclene. Uluit, el a căzut de pe scaun în genunchi, apoi se întinse pe podea cât era de lung.

Ci o voce incoerentă, bâlbâi:

— Da... desigur!... Nu mai sunt „tabu"...

El spuse din nou, cu ironie băiețească, asemănătoare probabil cu a tatălui său Théophraste Lupin:

— Canalie!... Nu ai respect chiar şi pentru geniul!... Ah! Sălbatico, ai o inimă de piatră... Păcat de tine, Joséphine, am fi împărțit comoara. Aşa o s-o păstrez întreagă.

Şi îşi pierdu cunoştința.

Capitolul 13 SEIFUL CĂLUGĂRILOR

O simplă amorțeală, ca a unui boxer atins într-un loc sensibil. Dar când Raoul ieşi, l-a găsit în aceeaşi situație pe Beaumagnan captiv ca şi el, rezemat de partea de jos a peretelui.

Şi el a fost mai mult decât surprins pentru a vedea în față uşii stând pe două scaune, pe Joséphine Balsamo, pradă unei crize nervoase care a fost provocată de emoțiile ei prea violente şi prea lungi. Lovitură dată lui Raoul au declanşat criza. Complicele său, Leonard avea grijă de ea şi îi dădu să miroasă sărurile ei.

El chemase pe unul dintre complicii săi, căci Raoul văzu intrând un adolescent pe numele de Dominic, care păzea trăsura în fața casei lui Brigitte Rousselin.

— Drace! Spuse noul venit, văzând pe cei doi captivi, au fost probleme. Beaumagnan! D'Andrésy! Şefa n-a stat degeaba... Rezultat, un leşin, nu-i aşa?

— Da. Dar îşi revine.

— Ce facem?

— La trăsură şi mergem la „Nonşalantul".

— Şi eu?

— Vei vedea cei doi, a declarat Leonard, arătând spre captivi.

— Hmm! Clienți incomozi. Nu-mi place.

Ei se mirară când o văzură pe Cagliostro revenindu-şi. Dar deschizând ochii, ea spuse cu voce pierdută şi joasă încât doar urechea fină a lui Raoul putea auzi un fragment:

— Nu. Voi merge singură. Tu stai aici, Leonard. Este de preferat ca tu să-l păzeşti pe Raoul.

— Lasă-mă să termin cu el! Îi ceru Leonard pe un ton familiar lui Cagliostro. Ne aduce ghinion individual ăsta.

— Îl iubesc.

— El nu te mi iubeşte.

— Ba da, va reveni. Şi oricum, eu nu-i dau drumul.

— După cum facem?

— Nonşalantul trebuie să fie la Caudebec. Am de gând să mă odihnesc până la primele ore ale zilei. Am nevoie de odihnă.

— Şi comoara? Avem nevoie de oameni, pentru a muta un bolovan de dimensiunile astea.

— Îi voi anunța în seara asta pe frații Corbut să vină mâine dimineață la Jumièges. Atunci mă voi ocupa de Raoul, cu excepția cazului în care... Oh! Nu mă întrebați de acum... sunt epuizată...

— Şi Beaumagnan?

— Îi dăm drumul când vom avea comoara.

— Nu ți-e teamă că Clarisse ne denunță? Poliția ar veni direct aici, la vechiul far.

— Prostii! Crezi că va pune poliția pe urmele tatălui său şi a lui Raoul?

Ea s-a ridicat de pe scaunul ei dar căzu imediat, gemând. Trecură câteva minute. În cele din urmă, cu eforturi care păreau s-o epuizeze, ea a reuşit să se ridice şi sprijinită pe Dominic, se apropie de Raoul.

— Pare cam amețit, murmură ea. Păzeşte-i bine, Leonard şi pe celălalt de asemenea. Dacă unul dintre ei fuge, totul este compromis.

Ea a mers încet. Leonard o însoți la trăsura veche, iar ceva mai târziu, înainte de a ridica bariera, se întoarse cu un pachet de provizii. Apoi se auziră copitele cailor pe drumul de piatră.

Raoul verifică starea legăturilor, în timp ce gândea...:

— Cam slabă şefa! 1 vorbeşte față de alții despre ce intenționează să facă, 2 Încredințează supravegherea mea şi a lui Beaumagnan unui singur om... acestea sunt greşeli care arată o condiție psihică slabă.

Este adevărat că experiența lui Leonard în astfel de chestiuni făcea dificilă orice încercare de a scăpa.

— Lasă legăturile, spuse Leonard intrând. Altfel, ți-o iei...

Temnicerul formidabil înmulți măsurile de precauție. El a înnodat capetele a două corzi care legau captivii şi le-a înfăşurat de spătarul unui scaun pus în echilibru instabil, pe care apoi puse pumnalul dat de Joséphine Balsamo. Dacă unul dintre prizonieri se mişca, scaunul ar fi căzut.

— Eşti prost de nu ai aer, îi spuse Raoul.

Leonard mormăi:

— Încă un cuvânt şi îşi sparg fața.

Leonard se apucă să mănânce şi să bea iar Raoul se riscă:

— Poftă bună! Dacă rămâne, nu mă uita.

Leonard se ridică în picioare, cu pumnii strânşi.

— Destul, bătrâne prieten, promise Raoul. Am o vacă sub limbă. Este mai hrănitoare decât carnea ta, dar eu mă limitez la ce am.

Trecură ore. Întunericul se lăsă.

Beaumagnan părea adormit. Leonard fuma conducte. Raoul monologa şi se certa pentru a fi atât de imprudent cu Josine.

— Aş fi vrut să fiu mai precaut cu ea... Ca o modalitate de a avansa împreună! Valoarea ei Cagliostro este departe de mine, dar cât de decisă e! Ce viziune clară a realității şi ce lipsa de scrupule! Un singur defect care împiedică monstrul să fie complet: sistemul nervos degenerat. Şi sunt norocos, deoarece îmi va permite să ajungă înaintea ei la Mesnil-sous-Jumièges.

Încă nu se ivise ocazia de a evada de sub ochii lui Leonard. El însă a observat că legăturile de glezne s-au relaxat sub influența unor anumite mişcări şi deoarece reuşi să-şi elibereze piciorul drept, îşi imagină cu satisfacție efectul unei lovituri bune cu piciorul în bărbia lui Leonard. După aceea, pornea cursa frenetică spre comoară.

Umbrele se strânseră în camera întunecată. Leonard a aprins o lumânare, fumă o ultimă pipă, bau un ultimo pahar de vin. Ulterior, ațipi, clătinându-se când pe o parte când pe cealaltă. Ca măsură de precauție, ținea lumânarea în mână, astfel că ceara fierbinte care se scurge îl trezea din timp în

timp. O privire la prizonieri, una la frânghiile înnodate şi a adormit din nou.

Raoul a continuat treptat şi nu fără rezultat, munca sa de salvare. Se făcuse aproximativ ora nouă seara.

„Dacă plec pe la unsprezece, se gândi el, spre miezul nopții ajung la Lillebonne unde iau masa; la ora trei dimineața mă duc la locul sacru, iar la la prima lumina a zorilor, iau averea călugărilor în mâinile mele. Da, în buzunarul meu! Nu am nevoie de frații Corbut sau oricine altcineva."

Dar la zece şi jumătate, el a fost în acelaşi punct. Oricât lărgise nodurile ele nu cedară şi Raoul au începuse să dispere, când deodată a auzit un sunet slab, care se deosebea de toate aceste fremătări care alcătuiesc marea tăcere de noapte, păsări fluturându-şi aripile, frunze, care se mişcă pe ramuri, capricii vântului.

Acest lucru se repetă de două ori şi a avut certitudinea că a venit prin fereastra laterală care fusese deschisă şi pe care Leonard a împins-o neglijent.

De fapt, una din margini părea să alunece înainte.

Raoul îl observă pe Beaumagnan. Şi el a auzit şi văzut de asemenea.

În fața lor, Leonard se trezi cu degetele arse, continuând micul joc de supraveghere, cu o nouă tură de somn. Deşi zgomotul încetase, reîncepu, dovedind că mişcările temnicerului au fost atent monitorizate.

Ce se întâmplă, atunci? Uşa era închisă, pe lângă perete erau sticle sparte, iar escaladarea ar fi fost posibilă pentru cineva care cunoştea locurile şi ar fi evitat şi cioburile. Cine? Un țăran? Un braconier? A fost doar relieful? Un prieten de-al lui Beaumagnan? Un derbedeu?

Un cap apare, pierdut în întuneric. Pervazul mic a fost uşor de trecut.

Imediat, Raoul distinge figura unei femei şi imediat, chiar înainte ca el dă o vadă, a ştiut că această femeie este nimeni alta decât Clarissa.

Ce emoție! Joséphine Balsamo a făcut, prin urmare, o eroare în presupunând că Clarissa nu ar putea reacționa! Îngrijorată, reținută de frica pericolelor care o amenințau, a oboselii şi a temei, fata s-a ascuns lângă vechiul far şi a aşteptat întunericul.

Iar acum ea a încerca imposibilul pentru a salva pe omul care a trădat-o atât de crud.

Ea făcu trei paşi. Din nou se trezeşte Leonardo, care din fericire se întoarce cu spatele. Ea se opri, apoi se mişcă când readormi. Ajunse lângă el.

Pumnalul Joséphinei Balsamo era pe scaun. Ea l-a luat. Va lovi ea?

Raoul se sperie. Fața fetei era schimonosită de o determinare feroce. Dar, când ochii lor se întâlniră, ea urmă în linişte comenzile. Raoul se aplecă un pic ca frânghia să se întindă. Beaumagnan îl imită.

Apoi, încet, fără tremur, luă frânghia cu o mână şi cu cealaltă folosi lama cuțitului.

Norocul a fost că inamicul nu se trezi. Clarissa ar fi ucis în mod inevitabil. Fără a-şi lua ochii, obsedată de amenințarea cu moartea, ea se aplecă la Raoul şi pe dibuite tăie legăturile. Mâinile erau libere.

El a şoptit:

— Dă-mi cuțitul.

Ea a ascultat. Dar o mână a fost mai rapidă decât cea a Raoul. Beaumagnan care, de asemenea, cu răbdare, ore în şir, frecase şi rupsese frânghiile care-l legau, confiscă arma.

Înfuriat, Raoul îi apucă brațul. Dacă Beaumagnan termina să se dezlege şi fugea, Raoul pierdea orice speranță de a câştiga comoara. Lupta a fost acerbă, fără mişcări şi fiecare s-a folosit de toată forța, evitând cel mai mic zgomot care l-ar trezi pe Leonard.

Clarissa, care tremura de frică, îngenunchease, sperând ca niciunul să nu cadă.

Dar rana lui Beaumagnan, oricât de mică ar fi fost, nu i-a permis să reziste mult timp. El îi dădu drumul.

În acest timp, Leonard clătinând din cap, deschise un ochi şi se uită la tabloul din faţa lui, doi bărbaţi, aproape unul de altul luptând şi Clarissa d'Étigues în genunchi.

Acest lucru a durat câteva secunde, secunde teribile pentru că nu era nici o îndoială că Leonardo văzând această scenă şi-ar fi folosit revolverul. Dar el nu văzu. Privirea fixă pe ei, părea să nu-i poată vedea. Pleoapele s-au închis.

Raoul tăiat apoi ultimul nod. În picioare, cu pumnalul ei era liber. În timp ce Clarissa se ridică el îi şopti:

— Du-te... Fugi...

— Nu, a spus ea, făcând un semn cu capul.

Şi ea îl arătă pe Beaumagnan, ca şi cum ea nu ar fi consimţit să îl lase în urmă, expus la răzbunarea lui Leonardo.

Raoul a insistat. Ea a fost neclintit.

Obosit de conflict, el îi dădu cuţitul adversarului său.

— Are dreptate, şopti... Să fiu corect. Ţine, dezleagă-te... Şi acum, fiecare cu jocul lui, nu-i aşa?

O urmă pe Clarisse. Unul după altul au păşit peste pervaz. Odată ajunşi, ea îl luă de mână şi îl conduse la zid, care fiind demolat într-o parte, avea o gaură.

Ajutat de el, Clarissa trecu.

Dar când el a trecut de perete, el nu a văzut pe nimeni.

— Clarissa, unde eşti?

O noapte fără stele se lăsă deasupra pădurii. După ce a ascultat, o luă la pas uşor printre tufişuri. El s-a dus printre ramuri şi mărăcini care-i stăteau în drum şi se întoarse la potecă.

„Ea mă evită", s-a gândit el. „Prizonier, ea riscă totul să mă salveze. Liber, ea nu mă mai vrea. Trădare mea, monstruoasa Joséphine Balsamo, aventura teribilă, toate o îngrozesc."

Dar, imediat cum el îşi regăsise drumul, un zgomot lângă perete îi atrase atenţia. Beaumagnan fugea la rândul său. Şi imediat s-au auzit focuri de armă provenind din aceeaşi direcţie. Raoul abia a avut timp să scape. Leonard, cocoţat pe margine, trăgea în întuneric.

Astfel, la ora unsprezece seara, cei trei adversari porniră în acelaşi timp spre bolovanul de la Reine, aflat la unsprezece mile distanță. Ce să facă? Totul depinde de asta.

Pe o parte erau Beaumagnan şi Leonard, ambii având complici şi organizații puternice. Beaumagnan care era aşteptat de prietenii săi, Leonardo care putea ajunge la Cagliostro şi prada era a celui mai rapid. Dar Raoul era mai tânăr şi mai plin de viață. Dacă el nu ar fi făcut greşeala de a lăsa bicicleta la Lillebonne, toate şansele ar fi fost ale lui.

El renunță imediat să o caute pe Clarisse dat iar găsirea comorii deveni principala preocupare. Într-o oră, el a mers cele şase mile care-l separau de Lillebonne. La miezul nopții el l-a trezit pe băiatul de la han, mâncă în grabă, şi, după ce băgă într-o valiză mică două bastoane de dinamita cumpărate cu câteva zile în urmă, el s-a suit pe bicicletă. Pe ghidon, el a înfăşurat un sac de pânză pentru a lua nestematele.

Calculele lui erau aşa:

„Din Lillebonne la Mesnil-sous-Jumièges, opt mile şi jumătate... voi ajunge înainte de răsăritul soarelui. La prima lumină găsesc bolovanul şi îl arunc în aer. Este posibil ca Cagliostro sau Beaumagnan să mă surprindă în timpul operațiunii. În acest caz împărțim. Mai puțin în trei...”

Trecând de Caudebec-en-Caux, el urmă pe jos poteca, printre trestii şi păşuni, care ducea la Sena. La fel ca în seara când i-a declarat dragostea Joséphinei Balsamo, <Nonşalantul> era acolo, o silueta masivă în întuneric.

El a văzut o lumină în fereastra cabinei în care stătea tânăra.

„Ea trebuie sa se schimbe”, a spus el. „Trăsura va veni... Probabil Leonard se va grăbi... Prea târziu, Doamnă! „

El a revenit la viteza maximă. Dar o jumătate de oră mai târziu, când el cobora un deal foarte greu, a avut impresia că roata de bicicleta s-a lovit de un obstacol şi el a fost aruncat violent într-o grămadă de pietre.

Imediat au apărut doi bărbați cu un felinar care lumina pe versantul în spatele căruia stătea chircit şi o voce strigă:

— E el! Doar el poate fi... Şi spuse aşa: O frânghie întinsă şi vom şti când trece."

Acesta era Godefroy d'Étigues şi, imediat, Bennetot îl corectă:

— Toți am... dacă el este tâlharul!

Ca o fiară vânată, Raoul îşi rupse şi îşi murdări hainele în tufişuri şi deveni greu de observat. Ceilalți îl căutau... În zadar...

— L-am căutat destul, a spus o voce slabă, venind din trăsură, care era a lui Beaumagnan. Esențial e să-I stricăm bicicleta. Godefroy, ocupă-te tu şi să mergem. Calul s-a odihnit destul.

— Dar tu Beaumagnan, eşti bine...?

— Bine sau nu, trebuie să mergem... Dar, Dumnezeule! Am pierdut tot sângele prin rana asta blestemată... Pansamentul nu mai ține.

Raoul auzi cum au rupt roțile bicicletei cu câteva şuturi de picior.

Bennetot folosind cele două felinare, plesni calul, ți porni într-un trap nebun.

Raoul era în spatele trăsurii.

Era furios. Pentru nimic în lume, nu abandona lupta. Nu se lupta doar pentru multe milioane, însă acest lucru îi dăduse vieții sale un sens magnific. Fiind primul care a descifrat enigma, trebuia să fie şi primul la final. Daca nu ar fi acolo, după ce în ultimele zile a fost prins şi a evadat, ar fi o umilință intolerabilă.

Fără să țină cont de oboseală, el alergă o sută de metri în spatele maşinii, încurajat de ideea că problema nu a fost rezolvată, că adversarii săi ar fi, la fel ca şi el, forțați să caute locația bolovanului şi că, în acest caz este în avantaj.

În plus, norocul l-a favorizat. Apropiindu-se de Jumièges, el a văzut un felinar legănându-se în fața lui şi a auzit

sunetul greu al unui clopot. În timp ce ceilalți au plecat înainte, el se opri.

Era preotul de la Jumièges, însoțit de un copil, care se întorcea. Raoul a mers cu el, a întrebat de un han şi în timpul conversației, dându-se drept amator de arheologie, a vorbit despre o piatră ciudată folosită ca bornă.

— Borna Reginei... ceva de genul asta... mi s-a spus. Este imposibil să nu ştiți de această curiozitate, domnule?

— Ei bine, domnule, a fost răspunsul, pare a fi ceea ce noi numim aici piatra de Agnès Sorel.

— La Mesnil-sous-Jumièges nu-I aşa?

— Exact, destul de aproape de aici. Dar aceasta nu este o curiozitate... este o grămadă de pietre mici înfipte în pământ, cea mai mare fiind cu un metru sau doi deasupra Senei.

— Un teren public, dacă nu mă înşel?

— Acum câțiva ani, da, dar a fost vândut unuia dintre enoriaşii mei, domnul Simon Thuilard, care a vrut să-şi extindă păşunea.

Îl luă cu frisoane cu bucurie, compania preotului îl făcu mai curajos. El a obținut informații detaliate, despre cum ar fi putut evita un sat mare ca Jumièges mergând pe cărările care duc la Mesnil. În acest fel, el îşi devansă adversarii.

Dacă nu şi-au luat un ghid vor merge pe un drum greşit. E imposibil să mergi cu trăsura pe drumurile astea noapte. Şi unde să meargă? Unde să găsească bolovanul? Beaumagnan este epuizat şi Godefroy nu este capabil să rezolve problema. Deci, am câştigat jocul.

De fapt, cu puțin timp înainte de ora trei, a trecut pe lângă un indicator al proprietății domnului Simon Thuilard.

La lumina câtorva chibrituri văzu câmpul pe care-l traversă în grabă. Un dig ce părea recent construit flanca fluvial. Îl parcurse de la dreapta la stânga. Dar, nedorind să consume toate chibriturile, nu mai văzu nimic.

O linie albă brăzdă cerul în depărtare.

A aşteptat, plin de emoție răsăritul. Bolovanul era lângă el, la câțiva paşi. Timp de secole, la acest timp din noapte,

călugării au venit pe furiş spre acest loc să-şi îngroape bogăția. Unul câte unul, călugării şi trezorierii au urmat tunelul care duce de la conac la mănăstire. Alții, fără îndoială, au ajuns cu bărcile, pe bătrânul fluviu normand care trece prin Paris, prin Rouen şi ale cărui ape scaldă trei sau patru dintre cele şapte mănăstiri sacre.

Şi iată că el, Raoul d'Andrésy, participă la marele secret! El a moştenit de la miile de călugări de altădată care au plantat şi recoltat fără încetare în toată Franța! Ce miracol! Realiza la vârsta lui un astfel de vis! Să fie egal cu cei mai puternici dintre conducători!

Cerul se decoloră şi Ursa Mare se stinse. Am văzut, mai degrabă am ghicit punctul luminos, Alcor, steaua care se potriveşte fatidic în imensitatea spațiului cu micul bloc de granit pe care Raoul d'Andrésy vrea să pună mâna lui de învingător. Apă râului ieşi din întuneric şi străluci.

Urcă digul. Începuse să se vadă conturul şi culorile.

A început să discerne conturul şi culoarea lucrurilor. Moment solemn! Inima îi bătea violent. Şi deodată, treizeci de paşi de el, a văzut un cocoaşa unor bolovani gri, care ieşeau din iarbă.

— Asta e... murmură el, tulburat... Asta e... îmi ating scopul...

Mâinile lui palpară cele două bastoane de dinamita, iar ochii lui căutau frenetic piatra cea mai mare despre care îi vorbise preotul de la Jumièges. Este asta de aici? Sau asta? Câteva secunde au fost suficiente pentru a introduce cartuşele în fisuri. Trei minute mai târziu, el vedea diamantele şi rubinele în sacul pe care îl avusese pe ghidon. Dacă au mai rămas firimituri, cu atât mai bine pentru inamicii lui!

Însă cu fiecare moment care trecea, el vedea că realitatea nu era aşa cum o gândea el. Nici unul din bolovani nu era mai înalt... Nici o piatră care să fi fost sprijin pentru cea numită Doamna Frumuseții, cea care venea cu barca regală... Nici un indiciu... Ce s-a întâmplat? Ce inundații sau furtuni

au schimbat aspectul peisajului care rezistase intemperiilor seculare? Sau...

De două ori, Raoul a traversat cei trei metri care-l separau de movila.

Îi scăpă o înjurătură. Adevărul îngrozitor se prezentă ochilor săi. Partea centrală a movilei fusese evisceratã. Bolovanul legendar fusese acolo, dar acum era zdrobit. Nu era nici o piatră prețioasă acolo. Nici aur sau argint. Inamicul ajunsese înaintea lui...

În fața teribilului spectacol, Raoul a rămas uimit un minut. Totuşi, fără un cuvânt, el a observat absent şi a ridicat mecanic toate urmele şi toate dovezile de munca făcută câteva ore în urmă, a văzut urme de tocuri de femei, dar a refuzat să tragă o concluzie logică. El s-a retras câțiva metri, a aprins o țigară şi se aşează pe partea din spate a digului.

Nu mai dorea să gândească. Înfrângerea, mai ales modul în care a simțit-o a fost prea dureros pentru el, îl făcu să nu studie efectele şi cauzelor. În aceste cazuri, trebuie să fii indiferent şi cu sânge rece.

Revedea evenimentele de ieri şi de azi-noapte. Şi dacă a vrut sau nu, Joséphine Balsamo şi-a făcut jocul. Raoul luptase împotriva răului şi acum îşi pierduse toată energia. Să se dea bătut când ceasul destinului a sunat? Prostii? Are el timp de odihnă? Şi Beaumagnan i-ar da un răgaz? Nu, Joséphine Balsamo nu ar putea comite o asemenea greşeală. Înainte de venirea nopții a ajuns în aceeaşi luncă cu acoliții săi şi în plină zi, nu la lumina de felinare, ea a coordonat munca.

Şi atunci când el, Raoul, a văzut lumină în spatele ferestrelor din cabina ei, ea nu se pregătea să plece, ea se întorsese, din nou victorioasă, pentru că niciodată nu şi-a permis nici o mică ezitare, sau scrupule inutile, puse între ea şi realizarea imediată a scopurilor ei.

Mai mult de douăzeci de minute, s-a odihnit în soarele care răsărise de după coline. Raoul examina realitatea dură care înecase visele sale de dominație şi era foarte absorbit căci nu

auzi zgomotul trăsurii care venise pe drum şi nu-i văzuse pe cei trei oameni care coborâseră, traversaseră lunca şi se apropiau. Îşi reveni când unul din ei, ajuns la movilă, dădu un semnal de alarmă.

Era Beaumagnan. Cei doi prieteni, d'Étigues şi Bennetot, îl susțineau.

Dacă Raoul era dezamăgit profund, mult mai adâncă era disperarea celui care îşi jucase toată viața pe această comoară misterioasă! Livid, cu ochii holbați, cu sânge pe bandaj, el privi stupid locul pustiu, unde borna miraculoasă fusese violată.

I se părea că lumea se prăbuşea în fața lui şi privea o groapă plină de teroare şi de groază.

Raoul făcu un pas înainte şi şopti:

— Asta e.

Beaumagnan nu a răspuns. Putea cineva să aibă vreo îndoială că ea a fost? Nu imaginea acestei femei se confunda cu toate cataclismele, revoltele, dezastrele, suferințele, iadul? A fost necesar să se arunce pe jos să cotrobăie prin haos pentru a descoperi o bucată uitată de comoara? Nu! Nu! După trecerea vrăjitoarei a rămas doar praf şi cenuşă! Ea a fost marea ciumă care devastează şi ucide. Ea a fost întruparea lui Satan. Ea era nimicnicia şi moartea!

S-a ridicat, cu atitudine naturală teatrală şi romantică, îşi plimbă ochii în jurul lui, apoi a făcut brusc semnul crucii şi s-e lovi în piept cu o lovitură de pumnal, cu pumnalul care îi aparținuse Joséphinei Balsamo.

Gestul a fost atât de brusc şi neaşteptat, că nimic nu l-ar fi putut împiedica. Chiar înainte ca prietenii săi şi Raoul să fi înțeles, Beaumagnan se prăbuşi în groapă, printre resturile a ceea ce fusese seiful călugărilor. Prietenii săi se grăbiră spre el. El încă respira şi mormăi:

— Un preot, un preot...

Bennetot plecă în grabă. Nişte țărani treceau pe drum. El îi întrebă şi sări în trăsură.

În genunchi lângă groapă, Godefroy d'Étigues se ruga şi se bătea pe piept... Fără îndoială Beaumagnan îi spusese că Joséphine Balsamo era încă în viaţă şi ştia toate crimele. Acestea şi sinuciderea lui Beaumagnan l-au înnebunit. Teroarea îi schimonosea faţa.

Raoul se aplecă peste Beaumagnan şi îi spuse:

— Jur că o voi găsi. Jur că îi voi lua bogăţiile.

Ura şi iubire se amestecau în inima muribundului. Numai vorbind se putea prelungi viaţa câteva minute. În ceasul morţii când toate visele sale s-au prăbuşit, el se agăţa cu disperare de orice lucru care însemna răzbunare.

Ochii lui îl căutară pe Raoul care se aplecă şi auzi:

— Clarisse... Clarisse d'Étigues... trebuie să se căsătorească... Asculta... Clarissa nu este fiica lui baronului... el mi-a mărturisit... este fiica unui alt iubit al ei...

Raoul vorbi grav:

— Jur să mă căsătoresc cu ea... Jur...

— Godefroy... spuse Beaumagnan.

Baronul a continuat să se roage. Raoul se aplecă peste Beaumagnan care şoptea:

— Clarissa se va căsătorit cu d'Andrésy... vreau...

— Da... da.., a spus baronul, incapabil de a contrazice.

— Jură.

— Jur.

— Pe mântuirea veşnică?

— Pe mântuirea mea veşnică.

— Tu îi dai banii ca să ne răzbunăm... toate averile pe care le-ai furat... Juri?

— Pe mântuirea mea veşnică.

— El ştie toate crimele. El are dovezi. Dacă nu îl asculţi, te va denunţa.

— Voi asculta.

— Te blestem, dacă minţi.

Vocea lui Beaumagnan era răguşită şi cuvintele devin tot mai neclare. Stând lângă el, Raoul asculta fiecare silabă.

— Raoul, tu trebuie s-o urmăreşti... trebuie să-i smulgi bijuteriile... este diavolul... Asculta... În Le Havre este o corabie... <Le Ver-Luisant>[1] ... Asculta... El nu mai avea puterea de a vorbi. Cu toate acestea, Raoul auzi încă:

— Du-te... chiar acum... caută acolo... azi...

Ochii se închiseră.

Un horcăit de moarte a început.

Pieptul lui Godefroy d'Étigues încetă să mai tresalte.

Raoul plecă.

Seara, un ziar din Paris, publica la ultima oră:

Dl. Beaumagnan avocat bine cunoscut în cercurile activiste regaliste şi a cărui moarte în Spania am anunţat-o din greşeală, a murit în această dimineaţă în satul normand Mesnil-sous-jumièges pe malurile Senei.

Motivele sinuciderii sunt absolut misterioase. Doi dintre prietenii lui, MM. Godfrey d'Étigues şi Oscar Bennetot, care îl însoţeau, spun că în această noapte au dormit în castelul Tancarville, unde au fost invitaţi pentru câteva zile, când domnul Beaumagnan i-a trezit. El era rănit şi într-o stare de agitaţie extremă. El le-a cerut prietenilor să-l ducă la Jumièges şi de acolo la Mesnil-sous-Jumièges. De ce? De ce această expediţie într-o zonă izolată? De ce sinucidere? Atât de multe întrebări că este imposibil să se înţeleagă ceva.

Două zile mai târziu, ziarul din Le Havre a introdus în seria ştirilor acest articol al cărui rezumat fidel este acesta:

Noaptea trecută, Prinţul Lavorneff, venit la Le Havre pentru a testa un iaht recent achiziţionat, a asistat la o tragedie îngrozitoare. El se întorcea la ţărmul francez, când au apărut flăcări şi a avut loc o explozie auzită până la o jumătate de milă depărtare. De altfel, această explozie a fost auzită în mai multe locuri de-a lungul coastei.

---

[1] Viermele strălucitor.

Imediat prinţul şi-a dus iahtul la locul catastrofei, unde a descoperit câteva resturi de epavă care pluteau. Pe una din ele se afla un marinar. Dar abia a avut timp să răspundă la întrebări şi să spună că corabia se numea <Le Ver-Luisant> şi a aparţinut Contesei de Cagliostro. Imediat el s-a scufundat din nou, strigând: „Este ea... Este ea."

De fapt, în strălucirea felinarelor, am văzut un alt rest de epavă, de care era agăţată o femeie a cărei cap plutea deasupra apei.

Un om a reuşit să ajungă şi s-o prindă, dar ea se agăţa cu disperare paralizându-i mişcările şi am văzut cum au dispărut. Toate căutările au fost zadarnice.

La revenirea în Le Havre, Prince Lavorneff a dat o declaraţie confirmată de patru bărbaţi din echipajul său...

Ziarul a adăugat:

Cele mai recente informaţii sugerează că Contesa de Cagliostro a fost o aventurieră bine cunoscut sub numele de Pellegrini, care a purtat de asemenea şi numele de Balsamo. Căutată de politie care a ratat de două sau trei ori să o captureze în comunele din Caux unde aceasta stătea în ultima vreme, ea a hotărât să plece în străinătate şi astfel ea pieri cu toţi complicii săi în scufundarea iahtul sau, <Le Ver-Luisant>.

Amintim printre altele, cu unele rezerve, un zvon care spune că există o legătură între unele activităţi ale contesei Cagliostro şi drama misterioasă de la Mesnil-sous-Jumièges. Ar fi vorba de comori dezgropate şi furate, conspiraţie, documente vechi.

Dar aici intrăm pe tărâmul fabulaţiilor. Să lăsăm justiţia să clarifice această chestiune.

După-amiaza zilei în care acest articol apăru, adică exact şaizeci oră după drama de Mesnil-sous-Jumièges, Raoul a intrat în biroul de baronului Godefroy, la Haie d'Étigues în acelaşi birou în care, cu patru luni în urmă, într-o noapte, el a pătruns. Ce drum lung de atunci şi cât de mulţi ani s-au pus pe adolescentul de atunci, acum maturizat!

La o masă, cei doi veri fumat ţi beau din pahare mari de brandy.

Fără introducere, Raoul spuse:

— Am venit să cer mâna domnişoarei d'Étigues şi cred că...

Era îmbrăcat pentru orice altceva, mai puțin o cerere în căsătorie. Nici pălărie nici şapcă. Purta un tricou vechi de marinar. Pantalonii prea scurți lăsau să se vadă picioarele goale încălțate în sandale fără şireturi.

Dar ținuta lui Raoul nu era subiect de interes pentru Godefroy d'Étigues. Cu ochii înecați, fața turmentată, el întinse spre Raoul un pachet de ziare, gemând:

— Ai citit? Cagliostro?

— Da, ştiu..., spuse Raoul.

Îl ura pe acest om şi nu se putu abține:

— Bine pentru tine, nu-i aşa? Moartea finală a Joséphine Balsamo este un lucru care trebuie să valoreze mult!

— Dar urmarea... Consecințele? Bâlbâi baronul.

— Care sunt consecințele?

— Justiția? Ea va încerca să dezlege acest caz. Deja, la sinuciderea lui Beaumagnan, au vorbit despre Cagliostro. În cazul în care instanța reînnoieşte toate filele acestui caz, aceasta va merge mai departe, până la capăt.

— Da, Raoul glumind, până la văduva Rousselin, până la asasinarea domnului Jaubert, până la tine şi vărul Bennetot.

Cei doi bărbați se cutremurară. Raoul îi potoli:

— Fiți liniştiți, amândoi. Justiția nu se clarifica toate aceste poveşti întunecate, pentru pentru simplul motiv că din contră, le va încurca. Beaumagnan a fost protejat de către forțe care nu vor nici scandal, nici ziua cea mare. Cazul va fi înăbuşit. Ceea ce mă îngrijorează mult mai mult, acest lucru nu este opera justiției...

— Dar ce? întrebă baronul.

— Răzbunarea Joséphinei Balsamo.

— Din moment ce este moartă...

— Chiar şi moartă, ea este de temut. Şi de aceea am venit. Acolo, la partea de jos a livezii este o casa de paza nelocuită. Mă instalez eu... până la căsătorie. Anunțați-o pe Clarisse de prezența mea şi spuneți-i să nu primească pe nimeni... nici

chiar pe mine. Cu toate acestea, ar putea dori să accepte acest dar de logodnă pe care am să vă rog să îl oferiți din partea mea.

Şi îi dădu baronului uimit, un safir imens de puritate incomparabilă şi prelucrat cum numai pietrele foarte prețioase sunt şlefuite...

Capitolul 14 «INFERNALA CREATURĂ»

— Am ancorat, şopti Joséphine Balsamo şi vom lăsa barca aici.

O ceaţă grea se întinse pe mare, care, combinată cu întunericul nopţii împiedica distingerea chiar şi a luminilor de la d'Étretat. Norii de nepătruns nu erau străpunşi nici de lumina farului astfel că iahtul prinţului Lavorneff naviga pe dibuite.

— Ce dovadă ai că suntem supravegheaţi de pe înălţimi? întrebă Leonard.

— E dorinţa mea de a fi aşa, a spus Cagliostro.

El se înfurie.

— Această expediţie este o nebunie... nebunie curată! De ce! Sunt cincisprezece zile de când, datorită ţie, trebuie să recunosc, am câştigat victoria cea mai extraordinară. Toate pietrele preţioase sunt depozitate într-o cutie la Londra. Pericolul a dispărut. Cagliostro, Pellegrini, Balsamo, Marchiza de Belmonte, toate s-au scufundat în acel naufragiu al lui < Ver-Luisant> pe care ai avut geniala idee de a-l organiza şi pe care l-aţi condus cu atâta energie. Douăzeci de martori au văzut explozia de pe coasta. Pentru toată lumea eşti moartă, de sute de ori moartă, şi eu, şi toţi complicii. În cazul în care cineva ar lua povestea cu comoara călugărilor de la început, ar constata ca aceasta s-a scufundat în naufragiu şi pietrele preţioase s-au împrăştiat în mare. Şi naufragiul şi moartea convin foarte mult justiţiei care nu mai trebuie să cerceteze, nici chiar de gura presei, putând astfel să închidă afacerea Beaumagnan-Cagliostro.

„Deci, totul este bine. Sunteţi stăpâna evenimentelor şi victorioasă asupra tuturor vrăjmaşilor. Şi când cea mai elementară prudenţă ne spune că e cazul să părăsim Franţa, chiar să ne îndepărtăm de Europa, chiar acum decideţi să ne întoarcem pentru a-l înfrunta pe singurul adversar care te-a

depăşit. Şi ce adversar, Josine! Un geniu excepțional fără de care nu ai fi descoperit niciodată comoara. Asta e nebunie curată!”

Ea murmură:

— Iubirea este o nebunie.

— Atunci renunță.

— Nu pot, nu pot. Îl iubesc.

Ea se sprijini cu coatele de balustrada şi cu capul între palme, ea şopti disperată:

— Iubesc... pentru prima dată... Ceilalți bărbați, nu au contat... În timp ce Raoul... Ah! Nu vreau să vorbesc de el... Prin el am cunoscut singura bucurie a vieții mele... şi de asemenea şi cea mai mare durere... Înainte de el ignoram fericirea dar şi nefericirea... şi totuşi... când fericirea s-a terminat... nu a mai rămas decât suferință... Este groaznic, Leonard... Ideea că se va însura... cu o alta va face parte din viața lui... şi că un copil se va naşte din dragostea lor... nu, e mai presus de puterea mea. Orice, dar asta nu!... Prefer să risc totul, Leonard. Prefer să mor.

El şopti:

— Josine. Biata mea Josine...

Ei tăcură destul de mult, ea îndoită şi slăbită.

Apoi, când barca se apropie, ea se ridică brusc, imperios şi dur:

— Dar eu nu risc nimic, Leonardo... prefer să mor decât să eşuez.

— În sfârşit...! Ce vrei să faci?

— Să-l răpesc.

— Oh! Oh! Tu speri...

— Totul este pregătit. Cele mai mici detalii sunt stabilite.

— Cum?

— Prin intermediul lui Dominique.

— Dominique?

— Da, din prima zi, chiar înainte ca Raoul să fi ajuns la Haie d’Étigues, Dominique a fost angajat ca mine.

— Dar Raoul îl cunoaşte...

— Se poate ca Raoul să îl fi văzut de câteva ori, dar ştii cum se deghizează Dominique. Este absolut imposibil să îl recunoască printre personalul castelului. Deci, Dominique m-a ținut la curent zilnic şi a respectat instrucțiunile mele. Ştiu când Raoul se trezeşte şi se culcă, cum trăieşte şi tot ce face. Ştiu că nu a văzut-o pe Clarisse, dar adună actele necesare pentru căsătorie.

— E o provocare acolo?

— Nu de la mine. Dominique auzit frânturi de conversație între Raoul şi Godefroy d'Étigues în ziua în care a ajuns la castel. Moartea mea nu prezintă nici un dubiu pentru ei. Dar Raoul a luat toate măsurile de precauție posibile. Deci, el observă, măsoară, organizează gărzi în jurul castelului, îi întreabă pe țărani.

— Şi Dominique te va anunța când va fi momentul?

— Da, dar totul va dura doar o oră. O lovitură îndrăzneață, rapidă, pe timp de noapte, şi plecat imediat.

— În seara asta?

— În seara asta între zece şi unsprezece. Raoul stă într-un pavilion de pază, izolat, în apropierea vechiului turn unde Beaumagnan m-a dus. Acest pavilion are doar o fereastră la parter şi nici o uşă. Pentru a intra, în cazul în care fereastra este închisă, trebuie să treci poarta mare din livadă şi să intri în curtea interioară. Ambele chei vor fi În seara asta, sub o piatră mare lângă poarta. Când Raoul va adormi, îl înfăşurăm în saltea şi pături, care sunt largi şi îl vom aduce aici. Şi apoi plecăm.

— Asta e tot?

Joséphine Balsamo ezită, apoi a spus brusc:

— Asta e tot.

— Dar Dominique?

— El va pleca cu noi.

— Nu i-ai dat vreun ordin special?

— Despre ce?

— Despre Clarisse? O urăşti pe aceasta fetiță. Deci, mă tem că i-ai dat şi alte dispoziții lui Dominique...

Josine a ezitat din nou înainte de a răspunde:

— Asta nu te priveşte pe tine.

— Cu toate acestea...

Barca aluneca pe laterala corăbiei. Josine spuse pe un ton de glumă:

— Ascultă, Leonard, din moment ce am creat din tine pe prinţul Lavorneff şi ţi-am dat un iaht splendid amenajat, devii destul de indiscret. Nu depăşi înţelegerea noastră, bine? Eu dau ordine şi tu te supui. În plus ai dreptul la câteva explicaţii pe care ţi le-am dat. Fă cum am spus şi este suficient.

— E de ajuns pentru mine, a declarat Leonard şi sunt de acord ca te descurci foarte bine.

— Bine. Coborâm.

Ea coborâ prima şi se aşeză în barcă.

Leonard şi patru dintre complicii lor o însoţeau. Doi dintre ei erau la vâsle, ea s-a pus în spate şi a dat ordinele cu voce scăzută.

— Suntem în dreptul porţii din amonte, a spus ea după un sfert de oră, în timp ce acoliţii ei aveau impresia că se mişcă ca orbii.

Ea a observat la timp stâncile din apă şi a restabilit direcţia după repere invizibile pentru ceilalţi. Zgomotul bolovanilor sub barcă îi avertiză că au ajuns.

Ei au luat-o în braţe şi au dus-o la mal apoi au tras şi barca.

— Eşti sigură, şopti Leonard, că nu ne întâlnim cu vameşii?

— Desigur. Ultimul mesaj al lui Dominique este categoric.

— El nu vine înaintea noastră?

— Nu, i-am spus să stea la castel, printre oamenii baronului. La ora unsprezece, el ni se va alătura.

— Unde?

— Aproape pavilionul unde stă Raoul. Gata cu vorba!

Toţi se grăbiră spre Scara Preotului şi înaintară în tăcere.

Deşi erau şase, nici un zgomot, din primul minut până în ultima clipă, ascensiunea lor nu atrăgea atenția nici celei mai fine şi atente urechi.

Sus ceața plutea mai uşoară, lăsând goluri prin care se putea vedea pâlpâirea câtorva stele. Aşa Cagliostro putu vedea castelul d'Étigues, ale cărui ferestre luminau fațada. La biserica Bénouville clopotele băteau de ora zece.

Josine tremura.

— Oh! Bătăi de clopot!... le recunosc... zece lovituri ca ultima data... Zece lovituri! Unul câte unul, le-am numărat când mergeam la moartea.

— Te-ai răzbunat frumos, a spus Leonard.

— Pe Beaumagnan, da, dar ceilalți...?

— Şi pe ceilalți. Cei doi veri sunt pe jumătate nebuni.

— E adevărat, a spus ea. Dar ma voi simți perfect răzbunată într-o oră. Atunci mă voi odihni.

Ei au aşteptat să revină ceața, astfel încât nici una dintre siluetele lor să nu se vadă pe câmpia goală pe care o traversează. Joséphine Balsamo merse pe drumul pe care o duseseră şi Godefroy şi prietenii săi, iar ceilalți au urmat-o într-un singur şir, fără să rostească un singur cuvânt.

În apropierea domeniului, poteca s-a îngustat, flancată de tufişuri cu spini printre care ei mergeau în linişte şi cu grije.

Se vedeau siluetele zidurilor înalte. Încă câțiva paşi şi pavilionul de gardă încastrat în zid apăru în partea dreaptă.

Cu un gest Cagliostro blocă calea.

— Aşteptați-mă.

— Te urmăm? A întrebat Leonard.

— Nu. Mă întorc să vă iau şi vom intra prin livada pe poarta care este în partea cealaltă, la stânga.

Ea merse singură, mişcând fiecare dintre picioarele sale atât de lent încât nici o piatră nu scârțâia sub încălțările ei, nici o frunză nu se freca de rochia ei. Pavilionul apăru. Ea se apropie.

Ea a atins cu mâna obloanelor închise. Închizătorile nu au rezistat, fiind deschise de Dominique. Joséphine Balsamo deschise încet obloanele, până apăru o urmă de lumină.

Ea îşi apropie fruntea şi văzu interiorul unei camere cu un singur pat-alcov.

Raoul era culcat. O lampă de cristal, acoperită cu o foaie de carton, lumina cu un disc strălucitor faţa sa, umerii, cartea pe care el o citea şi hainele lui puse pe un scaun din apropiere. Avea un aer extrem de tânăr, un aer de copil care învăţa conştiincios, dar lupta împotriva somnului. De mai multe ori îşi aplecă capul. Se trezea, se forţa pentru a citi şi, din nou, adormi.

În final, îşi închise cartea şi stinse lampa.

A văzut ceea ce vroia să vadă. Joséphine Balsamo a părăsit postul şi s-a dus înapoi la complicii săi. Ea dădu instrucţiunile şi cu prudenţă, după zece minute, insistă:

— Cel mai important, fără brutalitate inutilă. Ai auzit Leonard...? El nu are nimic la îndemână pentru a se apăra, nu veţi avea nevoie de arme. Sunteţi cinci, e de ajuns.

— Dacă se opune? întrebă Leonard.

— Depinde de tine să acţionezi astfel încât el să nu se opună.

Ea ştia atât de bine locurile din schiţele primate de la Dominique încât a mers fără ezitare la intrarea principală a livezii. Cheile erau la locul convenit. Ea a deschis şi a mers spre faţada interioara a pavilionului.

Uşa se deschise cu uşurinţă. Ea a intrat, urmată de complicii săi. Un hol cu gresie i-a dus la dormitor, ea deschizând uşa cu lentoare infinită.

Acesta a fost momentul decisiv. În cazul în care atenţia lui Raoul nu era alertată, dacă el ar fi dormit, planul Joséphinei Balsamo s-ar fi realizat. Ea a ascultat. Nimic nu se mişca.

Apoi, ea s-a dat la o parte pentru a face loc celor cinci bărbaţi şi, deodată, lumină spre pat cu o lanternă de buzunar.

Atacul a fost atât de rapid încât cel adormit nu se trezi decât atunci când rezistența era inutilă.

Bărbați l-au înfăşurat în pături apoi legară şi cele două laturi ale saltelei, formând un pachet lung într-o clipită. Scena cu siguranță nu a durat un minut. Nu a fost nici un strigăt. Nici o mobilă nu a fost deranjată.

Încă o dată Cagliostro triumfa.

— Ei bine, a spus ea, cu emoția de care era cuprinsă pentru această victorie... Ei bine... L-am luat... şi de data aceasta am luat toate măsurile de precauție.

— Ce trebuie să facem? A întrebat Leonard.

— Îl ducem la barca.

— În cazul în care el strigă după ajutor?

— Un căluş. Dar va fi tăcut... Du-te.

Leonard se apropie de ea în timp ce complicii săi îl cărau pe captiv.

— Tu nu vii cu noi?

— Nu.

— De ce?

— Ți-am spus, îl aştept pe Dominique.

Ea a aprins lampa şi ridică abajurul.

— Eşti aşa de palidă! Spuse încet Leonard.

— Poate, a spus ea.

— Din cauza micuței, nu-I aşa?

— Da.

— Dominique ce face acum? Cine ştie! Poate este încă timp pentru a preveni...

— Chiar dacă ar fi încă timp, a spus ea, decizia mea nu se va schimba. Ce trebuie să fie va fi. În plus, este gata. Du-te.

— De ce nu mergem înaintea ta?

— Pericolul vine doar de la Raoul. O dată pus Raoul în condiții de siguranță în barcă, nici o teamă. Du-te şi lasă-mă.

Ea a deschis fereastra, prin care l-au trecut pe prizonier.

Ea a tras jaluzelele, apoi închise fereastra.

După un moment, la biserică bătură clopotele. Ea a numărat unsprezece bătăi. La a unsprezecea, ascultă în

livadă. Un şuierat uşor, la care ea a răspuns bătând cu piciorul pe podeaua camerei.

Dominique apăru. Ei au intrat în cameră şi imediat, chiar înainte ca ea să pună întrebarea de temut, el murmură:

— S-a făcut.

— Ah! A spus ea slab, cu respiraţia tulburată şi se aşează.

Ei au fost tăcut pentru o lungă perioadă de timp. Dominique a spus:

— Nu a suferit.

— Ea nu a suferit? repetă ea.

— Nu, ea adormea.

— Şi sunteţi sigur…?

— Că e moartă? Pe legea mea! Am lovit în inima, de trei ori. Apoi am avut curajul să rămân… pentru a vedea… Dar nu a fost durere… ea nu mai respira… mâinile au devenit reci.

— Şi dacă se va observa?

— Imposibil. Nu se intra în camera ei dimineaţă. Numai atunci… vor vedea.

Ei nu îndrăzneau să se privească. Dominique întinse mâna. Din corsajul rochiei, ea ăi dădu zece bilete de bancă.

— Vă mulţumesc, a spus el. Ce fac acum?

— Pleacă. Îi prinzi din urmă pe ceilalţi înainte de a ajunge la barcă.

— Ei sunt cu Raoul d'Andrésy?

— Da.

— Deci, mult mai bine, mi-a dat dureri de cap, două săptămâni a fost suspicios. Ah!… Încă o vorbă… pietrele preţioase?

— Le avem.

— Mai e pericol?

— Sunt într-un seif de bancă la Londra.

— Sunt multe?

— O valiză plină.

— Ohhh! Peste o sută de mii de franci pentru mine, nu?

— Mai mult. Dar grăbeşte-te… dor nu vrei să mai aştepţi…

— Nu, nu, a spus el repede. Aştept cu nerăbdare să fiu departe... cât mai departe... Dar tu...?

— Caut pe aici daca nu sunt documente periculoase pentru noi şi vin şi eu.

Acesta plecă. Imediat ea scotoci în sertarele masei şi în biroul mic şi nu găsi nimic. A explorat buzunarele hainelor puse pe marginea patului.

Portofelul îi atrase în special atenția. Acesta conținea bani, cărți de vizită şi o fotografie.

Fotografia lui Clarisse d'Étigues.

Joséphine Balsamo se uită lung, cu o expresie fără ură, dar greu şi neiertătoare.

Apoi, ea rămase nemişcată, absorbită într-una dintre acele atitudini, cu ochii fixați la un spectacol dureros, în timp ce buzele păstrează zâmbetul lor dulce.

Nu avea o oglinda în fața ei în care să-şi vadă imaginea reflectată. Ea îşi puse coatele pe şemineul din marmura. Zâmbetul ei se adânci, conştientă de frumusețea ei.

Ea se aranjă pentru câteva minute. Apoi, căzu din nou în reveria ei. Şi un sfert după ora unsprezece sună. Ea nu se mişcă. Se părea că ea a adormit, că dormea cu ochii larg deschişi şi nemişcați.

Care era acea imagine care o tulbura? Era cea a patului sau a perdelelor care-l înconjurau? Cu toate acestea, în spatele acestor perdele, ar trebui să existe un spațiu liber, un coridor de trecere şi a avut într-adevăr dreptate. O mâna se vedea mişcându-se.

Şi mâna lua o formă mai reală. A urmat brațul şi după braț, un cap apăru în curând.

Joséphine Balsamo, obişnuită cu şedințe de spiritism unde umbrele desenau fantome a dat un nume pentru ceea ce imaginația ei a văzut îngrozită în întuneric. Acest om era îmbrăcat în alb şi ea nu ştia dacă contracția gurii lui era un zâmbet afectuos sau o grimasă de furie.

Ea bâlbâi:

— Raoul Raoul... Cum ai venit?

Fantoma trecu de perdele şi se aşeză în pat.

Josine îşi coborâ ochii, clipi şi gemu, apoi ridică privirea. Halucinaţia continua şi se apropia deranjând lucrurile şi făcând zgomot. Ea a încercă să fugă. Dar imediat a simţit pe umăr o mână care cu siguranţă nu a era a unei fantome. Şi un glas vesel exclamă:

— Deci, buna mea Joséphine, dacă am vreun sfat pentru a vă oferi este de a îl pune pe prinţul Lavorneff să vă ofere o croazieră de odihnă. Aveţi nevoie de ea, buna mea Joséphine. Ce! Crezi că eu sunt o fantoma, eu, Raoul d'Andrésy! Sunt într-o cămaşă de noapte albă şi lenjerie de corp, deci eu nu sunt un străin pentru tine.

În timp ce el îşi punea costumul lui şi îşi înnoda cravata, ea repeta:

— Tu! Tu!...

— Dumnezeul meu, da, eu!

Se aşeză alături de el, spunându-i repede:

— Mai presus de toate, dragă, nu-l certa pe prinţul Lavorneff, şi nu cred că m-ar lăsa singură din nou. Dar nu, nu, ce cară el şi prietenii lui, este doar o saltea şi un manechin învelit în pături. Iar eu nu am părăsit colţul unde am stat, deci cum te-ai ascuns în spatele patului?

Joséphine Balsamo a rămas inertă şi incapabilă de a face vreun gest de parcă ar fi fost bătută.

— La naiba! spuse el, nu eşti în toane bune. Vrei un pahar de lichior să-ţi revii? Mărturisesc Joséphine că înţeleg situaţia ta şi nu mi-aş dori să fiu în locul tău. Toţi acoliţii tăi plecaţi, nici un ajutor posibil mai devreme de o oră... şi în faţa dumneavoastră, într-o cameră închisă, aşa numitul Raoul. Ai de ce să vezi situaţia în negru! Joséphine... Ce răsturnare de situaţie!

Se aplecă şi luă fotografia Clarissei.

— Ce frumoasă e logodnica mea, nu-i aşa? Am observat cu placere ca aţi admirat-o mai devreme. Ştii ne vom căsători în câteva zile?

Cagliostro murmură:

— A murit.

— Într-adevăr, spune el, am auzit despre asta. Tânărul scund a înjunghiat-o în pat, nu-I aşa?

— Da.

— O înjunghiere?

— Trei lovituri de pumnal, în inimă, a spus ea.

— Oh! Una ar fi fost de ajuns, a observat Raoul.

Ea repetă încet, ca pentru sine.

— Ea a murit, a murit.

El a chicotit.

— Ce vrei? Se întâmplă în fiecare zi. Şi asta nu înseamnă că îmi voi schimba planurile. Moartă sau vie, am soție. Putem aranja... Este deja stabilit.

— Ce vrei sa spui? a întrebat Joséphine Balsamo, care a început să îşi facă griji despre această bătaie de joc.

— Da, nu este? Baron te-a înecat prima dată. A doua oara te-ai scufundat cu nava ta. Ei bine! Acest lucru nu vă împiedică să fiți aici. În mod similar, nu este corect pentru Clarisse care a primit trei lovituri de cuțit în inima să nu se căsătorească cu mine. În primul rând, eşti destul de sigură de ceea ce spui?

— Este unul dintre oamenii mei care a lovit-o.

— Sau cel putin ți-a spus că a lovit-o.

Ea privi.

— De ce ar minți?

— Femeie! Pentru a ajunge la zece bilete de o mie pe care i le-ai dat.

— Dominique nu mă poate trăda. Pentru o sută de mii de franci, el nu mă va înşela. În plus, el ştie ca o să-l găsesc. El mă aşteaptă cu ceilalți.

— Eşti sigură că te aşteaptă, Josine?

Ea tresări. Avea impresia că se luptă într-un loc din ce în ce mai mic.

Raoul clătină din cap.

— E amuzant cum am făcut, tu şi cu mine, glumițe unul față de celălalt. Deci tu, buna mea Joséphine, eşti atât de

naivă să presupui că aş fi crezut vreun moment în naufragiul lui <Ver-Luisant> şi în poveştile prinţului Lavorneff! Cum de nu ai ghicit că un băiat care nu este un prost, pe care l-ai format la şcoala ta - şi ce şcoală, fecioară Maria! - Vedea jocul tău ca pe o Biblie deschisă.

Prea uşor, într-adevăr, naufragiul! Eşti acuzată de crime, ai mâinile roşii de sânge, poliţia te urmăreşte. Apoi ai scufundat o barca veche, toate crimele din trecut, furtul comorii, toate bogăţiile, totul a dispărut. Este trecut totul în contul morţilor. Ea îşi schimbă imaginea. Şi reîncepe un pic mai târziu, sub un alt nume, să ucidă, să tortureze şi să-şi spele mâinile în sânge. Povestea asta-i pentru alţii, vechea mea prietenă! Pentru mine, când am citit despre naufragiul tău, m-am gândit: „Să deschidem ochii şi bun!" Şi am venit aici!

După o pauză, Raoul reluă:

— Vezi, Joséphine, vizita ta era inevitabilă! Şi inevitabil trebuia să pregăteşti totul cu ajutorul unor complici. Şi inevitabil yachtul prinţului Lavorneff a navigat o noapte pe aici! În mod fatal ai urcat pe scara pe unde ai fost coborâtă pe targă! Deci, ce se întâmplă! Am luat măsuri de precauţie şi prima mea grija mea a fost să mă uit în jurul meu, să văd dacă nu este vreo figură familiară. A fost o copilărie...

Şi de prima dată, l-am recunoscut pe Dominique pe care-l văzusem, ceea ce tu ai ignorat, la trăsura ta, în faţa porţii lui Brigitte Rousselin. Dominique este un servitor loial, dar că frica de jandarmi şi o ploaie de lovituri administrate de mine, l-au adus la punctul în care toate loialitate este acum în serviciul meu şi el a dovedit-o prin trimiterea de rapoarte false şi chei false şi organizarea împreună cu mine, a capcana în care ai căzut. Beneficiu pentru el: zece bilete în buzunar şi nu-l vei mai vedea niciodată, pentru că robul tău loial s-a întors la castel, sub protecţia mea.

Vezi situaţia în care suntem, draga mea Joséphine. Eu cu siguranţă puteam lipsi de la aceasta comedie dar te-am aşteptat aici de dragul de aţi strânge mâna. Şi am vrut să văd

cum vei proceda, rămânând în acelaşi timp în spatele scenei şi am vrut deasemenea să văd cum vei reacționa când ai afla de presupusa ucidere a Clarissei d'Étigues.

Josine se înfioră. Raoul nu mai glumea. Sprijinindu-se pe ea, îi spuse cu glas aspru:

— Un pic de emoție... puțin... asta e tot ce ai simțit. Te-ai gândit că acest copil era mort, mort la comanda ta şi nu te-a afectat cu nimic! Moartea altora nu contează pentru tine. La douăzeci de ani viața abia începe... prospețime, frumusețe... Tu ai suprimat toate acestea, ca şi cum ai zdrobi o nucă! Nici o convulsie a conştiinței. Tu nu ai râs... dar cu siguranță nici nu ai plâns. În realitate, nici nu te-ai gândit. Îmi amintesc că Beaumagnan te-a numit infernala creatură, termen care m-a revoltat. Cu toate acestea, cuvântul este corect. E un iad în sufletul tău. Eşti un monstru la care eu nu mă pot gândi fără groază. Dar tu te, Joséphine Balsamo, nu eşti speriată de tine câteodată?

Ea îşi ținu capul plecat, cu cele două mâini lipite la tâmplele sale, cum făcea de multe ori. Cuvintele nemiloase spuse de Raoul nu i-au provocat izbucnirea de furie şi de indignare pe care acesta o aşteaptă. Raoul a simțit ca a fost unul dintre acele momente din viață în care putea vedea în adâncimea sufletului ei, când cuvintele de mărturisire sunt dincolo de voință.

Nu a fost surprins. Deşi astfel de momente nu sunt frecvente nu sunt nici foarte rare, deoarece natura impasibilă la suprafață, o aruncă în crize nervoase. Evenimentele au fost privite de ea într-o manieră atât de contrar aşteptărilor sale, iar apariția lui Raoul a fost atât de derutantă că nu putea să-şi revină în fața inamicului care o lovise atât de crud.

El profită, insinuând:

— Nu-i aşa, Josine, şi tu eşti speriată, uneori? Oare nu se întâmplă să te urăşti?

Depresia Josinei era atât de profundă încât ea murmură:

— Da... da... uneori... dar nu-mi spune... nu vreau să ştiu... Taci... taci...

— Dar, dimpotrivă, spuse Raoul, trebuie să ştii... Dacă îți este groază de astfel de acte, de ce le faci?

— Eu nu pot face altfel, a spus ea cu oboseală extremă.

— Ai încercat?

— Da, am încercat, am luptat, dar întotdeauna am pierdut. Mi se face rău... când le fac rău altora mă simt bine... eu fac rău ca şi cum respir... Am vrut...

— Ce?

Auzi confuz aceste două cuvinte:

„Mama mea", şi spuse imediat:

— Mama ta? Spioana? Cea care a combinat toată această poveste Cagliostro?...

— Da... Dar nu o acuza... Ea m-a iubit... Doar ea nu... ea a ajuns săracă, nefericită şi ea a vrut ca eu să reuşesc... şi să fiu bogată...

— Dar eşti frumoasă, totuşi. Frumusețea unei femei este cea mai mare bogăție. Frumusețea este suficient.

— Mama mea a fost şi ea frumoasă, Raoul şi totuşi frumusețea ei nu i-a servit la nimic.

— Îi semeni?

— Bine-nțeles. Şi asta m-a dus la pierzanie. Ea a dorit ca eu să continui ceea ce era marea ei idee... moştenirea Cagliostro.

— A avut documente?

— O bucată de hârtie... hârtie cu cele patru ghicitori pe care unul din prietenii ei a găsit-o într-o carte veche... şi care părea scrisă într-adevăr de Cagliostro... Asta i-a dat aripi... şi succesul ei cu Împărăteasa Eugenie. Deci, eu am continuat. De copil, ea mi-a băgat în cap. Creierului i-a fost inoculată această singură idee. Aşa trebuia să fie viața mea... destinul meu... am fost fiica lui Cagliostro... am continuat viața ei şi a lui... o viață strălucitoare ca cele din romane... viața de aventurier adorat de toți, dominând lumea. Fără mustrări de conştiință... nu... eu a trebuit să răzbun toate suferințele ei. Când a murit, mi-a spus doar atât: „ Răzbună-mă."

Raoul se gândi şi spuse:

— Mda. Dar crimele... Această nevoie de a ucide?...

El nu a putut înțelege răspunsul ei şi îi spuse:

— Mama ta nu te-a crescut singură, Josine, ca să te învețe numai de rău. Cine a fost tatăl tău?

El a crezut că a auzit de numele Leonard. Dar a spus ea că Leonard a fost tatăl său, că Leonard a fost omul care a fost expulzat din Franța, împreună cu spioana? (Şi aceasta părea suficient de plauzibil) sau că Leonard a învățat-o să ucidă?

Raoul nu mai era în avantaj şi nu a putut pătrunde aceste regiuni întunecate unde sunt elaborate instinctele răului şi unde fermentează dezechilibrul, totul o ia razna şi se sparge, toate viciile, vanitate, toate poftele sângeroase, toate pasiunile inexorabile şi crude care sunt dincolo de controlul nostru.

El nu întrebă mai mult.

Ea plângea în tăcere şi el a simțit lacrimile şi sărutările pe mâinile lui, pe care ea le strângea cu disperare şi pe care el ar fi dorit să le retragă. Un sentiment viclean de nesiguranță îl cuprinse. Creatură slabă a devenit o ființă umană, o femeie cu instincte bolnave, care s-a supus unor forțe irezistibile şi pe care ar trebui să o judece cu un pic de indulgență.

— Nu mă respinge, a spus ea. Tu eşti singura persoană din lume care m-ar putea salva de la rău. Am simțit-o imediat. Există ceva în tine, sănătos şi puternic... Ah! Iubirea... iubirea... numai tu mă poți calma... şi eşti singurul pe care l-am iubit... Deci, dacă mă respingi...

Săruturile dulci îi provocară lui Raoul o stare de moleşeală. Voluptatea şi plăcerea înfrumusețau această compasiune periculoasă, care-i înmuia voința lui Raoul.

Şi poate, daca Cagliostro ar fi fost mulțumită de această grijă umilă, el ar fi cedat tentației de a se gândi şi a gusta din nou aroma buzelor din fața lui. Dar ea a ridicat capul, i-a pus brațele pe umeri, i-a încercuit gâtul, s-a uitat la el şi această privire a fost suficientă pentru ca Raoul să nu vadă o femeie care imploră, ci o femeie care vrea să seducă şi care se foloseşte de tandrețea ochilor şi de harul buzelor sale.

Privirile îi leagă pe amanți. Dar Raoul ştia ce este în spatele acestei expresii fermecătoare, ingenuă şi îndurerate! Puritatea oglinzii nu a şters urâțenia şi ticăloşiile pe care le vedea cu luciditate.

El îşi reveni treptat. Se eliberă de ispită, şi, respingând sirena care îl sufoca, el spuse:

— Îți aminteşti... într-o zi... pe şlep... ne temeam ca şi cum am fi încercat să ne sugrumăm. Este la fel şi astăzi. Dacă eu cad în brațele tale am pierdut. Mâine, zilele ce vor veni, este moartea...

Ea redeveni ostilă şi urâtă. Mândria îi revenea şi furtuna apăru brusc între ei; schimbarea se petrecu fără tranziția prin stări de amintiri de dragoste, apoi de ură amară şi nevoia de provocare.

— Da, spuse Raoul, din prima zi, am fost duşmani feroce. Şi unul şi celălalt nu ne-am gândit decât cum să-l înfrângem pe celălalt. Tu mai ales! Am fost rivalul, intrusul... În creierul tău, imaginea mea este amestecată cu ideea morții. În mod intenționat sau nu, m-ai condamnat.

Ea clătină din cap şi cu un ton agresiv:

— Până în prezent, nu.

— Dar acum, da, nu-i aşa? De la sine, ceva nou se contura. Din cauză că acum mă joc cu tine, Joséphine. Elevul a devenit maestru şi asta e ceea ce am vrut să-ți arăt permițându-ți să vii aici şi să accept lupta. M-am expus singur la loviturile tale şi ale acoliților tăi. Şi iată că ne aflăm față în față şi nu poți face nimic împotriva mea. Derutată pe toată linia, nu-i aşa? Clarisse în viață. Eu liber. Deci draga mea, dispari din viața mea, eşti învinsă şi eu te disprețuiesc.

El îi aruncă în fața cuvinte injurioase care o loviră ca un bici. Era lividă. Fața ei se descompuse şi, pentru prima dată, frumusețea ei nealterabilă arăta unele semne de degradare şi de ofilire.

Ea amenință:

— Mă voi răzbuna.

— Imposibil, chicoti Raoul, ți-am tăiat ghiarele. Ți-e frică de mine. Iată ce este minunat şi care a fost munca mea de astăzi: ți-e frică de mine.

— Îmi voi petrece toată viața pentru răzbunare... murmură ea.

— Nimic de făcut. Toate trucurile sunt cunoscute. Ai dat-o-n bară. S-a terminat.

Ea clătină din cap.

— Am şi alte mijloace.

— Care?

— Această avere imensă... aceste bogății pe care le-am câştigat.

— Cu ajutorul cui? Raoul întrebă bucurându-se. Dacă a existat un dram de geniu în această aventură, nu sunt eu cel care l-a dat?

— Poate. Dar eu am fost care ştia cum să acționeze şi cum să ia. Şi totul este acolo. Promisiunea mea este că nu vei avea niciodată liniște. Dar a fost un scop, cu acest prilej şi acest scop l-am atins. Deoarece Clarissa este vie, eşti liber să-ți strigi victoria. Dar viața Clarissei şi libertatea ta, Raoul, acestea sunt lucruri mici comparând cu scopul pentru care ne-am angajat în duel, adică mii şi mii de pietre prețioase. Bătălia reală a fost acolo, Raoul şi am câştigat, deoarece comoara îmi aparține.

— Nu ştii niciodată! A spus el pe un ton batjocoritor.

— Da, este a mea. Chiar eu am pus nenumăratele pietre într-o valiză care a fost legată şi sigilată în fața mea, pe care am dus-o la Le Havre şi pe care am pus-o în cală lui <Le Ver-Luisant> şi am scos-o înainte de a arunca în aer nava. Ea este acum în Londra, într-un seif bancar, legată şi sigilată ca prima dată...

— Da, da, aprobă Raoul cu un aer informat, frânghia este noua, încă rigidă şi curată... sigiliile sunt cinci la număr, ceară purpurie, cu inițialele J. B... Balsamo Joséphine. În ceea ce priveşte valiza, e din răchită, echipată cu curele din piele şi mânere... ceva simplu care nu atrage atenția...

Cagliostro se uită la el cu ochii speriați.

— Ştii... De unde ştii?...

— Ne-am odihnit împreună, ea şi eu, pentru câteva ore, a spus el, râzând.

Ea a rostit:

— Minciuni! Vorbeşti la întâmplare... geanta nu m-a părăsit nici o secundă de la Mesnil-sous-Jumièges până la seif.

— Ba da, pentru că ai lăsat-o în cala lui < Ver-Luisant>.

— Am închis cu lacăt de fier uşa de acces în cală şi unul din oamenii mei a supravegheat tot timpul fereastra pe care s-ar fi putut intra şi asta în tot timpul cât am stat în rada portului Le Havre.

— Ştiu.

— Cum ştii?

— Am fost în cală.

Înfricoşătoare afirmație! El a repetat şi la uimirea Joséphinei Balsamo se amuza el însuşi de povestea lui:

— Raționamentul meu la Mesnil-sous-Jumièges în fața bolovanului zdrobit a fost aceasta: Dacă o caut pe Joséphine, nu ol pot găsi. Ceea ce este de făcut, este de a ghici unde acesta va fi sfârşitul zilei, de a ajunge acolo înainte ei, să fiu acolo când ea soseşte şi să profit de prima ocazie pentru a lua pietrele. Acum, vânată de către poliție, urmărită de mine, dornică să pună deoparte comoara, ar fi inevitabil să fugă, adică să plece în străinătate. Cum? Cu nava ta, < Le Ver-Luisant>.

La prânz am fost la Le Havre. Într-o oră, cei trei bărbați din echipaj au fost la cafea într-un bar; am escaladat puntea, am intrat în cală, în spatele unui morman de cutii, butoaie şi saci de provizii. La ora şase, ați ajuns şi ați mers jos cu valiza legată cu frânghie şi ați pus-o sub protecția mea...

— Minți... tu minți... bâlbâi Cagliostro, cu voce furioasă.

El continuă:

— La ora zece, Leonard vi s-a alăturat. El citise ziarele de seară şi ştia de sinuciderea lui Beaumagnan. La ora

unsprezece, ai ridicat ancora. La miezul nopții, pe mare, este abordată de către o altă navă. Leonard, care a devenit Prințul Lavorneff, conduce activitățile. Toți mateloții, toate pachetele de valoare, totul trece de pe o punte pe alta şi, în special, desigur, valiza pe care o lăsasei în cală. Iar apoi, la dracu cu <Le Ver-Luisant>!

Mărturisesc că au fost acolo pentru mine, câteva minute în care am fost singur. Fără echipaj. Fără direcție. <Le Ver-Luisant> părea condusă de un om beat, care se agață de cârmă. A fost ca jucărie unui copil, care a fost reasamblate şi merge, merge... Şi apoi am ghicit planul tău, o bombă undeva, mecanismul este declanşat, explozie...

M-au trecut transpirațiile. Să mă arunc în apă? Luasem decizia, când, în momentul în care mă descălțam, am realizat, cu o bucurie care m-a făcut aproape să leşin, că în urma vasului, legată de o parâmă era o barcă. A fost mântuirea. Zece minute mai târziu, stând liniştit, am văzut o flacără aprinsă în întuneric, la câteva sute de metri, apoi am auzit o bubuitură şi ecourile care se rostogoleau pe suprafața apei ca ecourile de tunet. <Le Ver-Luisant> a sărit...

În noaptea următoare, după ce am fost destul de zguduit de valuri, am fost împins spre mal, aproape de Cap Antifer. Am sărit în apă şi în aceeaşi zi am ajuns aici... pentru a ma pregăti pentru vizita ta, draga mea Joséphine.

Cagliostro a ascultat, fără a întrerupe, cu un aer de siguranță. Prea multă vorbăraie, părea ea să spună. Principalul lucru a fost valiza. Că Raoul a fost ascuns în barcă şi atunci a evitat naufragiul, aceasta nu a avut nici o importanță.

Dar ea a ezitat să pună întrebarea finală, ştiind bine, oricum, că Raoul nu era un om care să rişte atât de mult pentru a nu obține alt rezultat decât cel de a se salva. Era foarte palidă.

— Ei bine! Spuse Raoul, nu mă întrebi nimic?

— Ce pot să te întreb? Ai spus-o chiar tu. Am luat geanta. De atunci, am pus-o într-un loc sigur.

— Şi nu ai verificat?

— Ei bine, nu. De ce să-l deschid, la ce bun? Frânghiile şi sigiliile sunt intacte.

— Tu nu ai observat urmele unei găuri pe lateral, o fisură între crăpăturile firelor de răchită?

— O fisură?

— Femeile! Crezi că am petrecut două ore în faţa obiectului fără activitate? Vezi, Joséphine, eu nu sunt încă atât de prost.

— Deci? A spus ea, cu voce scăzută.

— Deci, săraca mea prietenă, încet, cu răbdare, am extras tot conţinutul sacului, aşa ca...

— Deci...?

— Deci, atunci când îl vei deschide, vei găsi o greutate echivalentă de marfa nu foarte valoroasă... ceea ce am avut la îndemână... am pus nişte alimente... câteva kilograme de fasole şi linte... bunuri a căror valoare nu poate nici măcar să plătească chiria unui seif la o bancă din Londra.

Ea a încercat să protesteze şi şopti:

— Acest lucru nu este adevărat... este imposibil să fi putut...

Din partea de sus a unui dulap, el a venit cu un castron mic de lemn din care a turnat în palma sa doua sau trei duzini de diamante, rubine şi safire şi cu un aer lipsit de griji, le-a făcut să danseze, să strălucească şi să se ciocnească.

— Şi acolo mai sunt şi altele, a spus el. Desigur, explozia iminenta m-a împiedicat să iau totul şi averea călugărilor s-a împrăştiat în mare. Dar, oricum, nu-I aşa, pentru un tânăr, este ceva distractiv şi sa aştepte... Ce zici, Josine? Nu răspunzi... Dar? La naiba! Ce ai păţit? Eh! Sper că nu leşini. Ah! Femeile, nu pot pierde un miliard fără să dea ochii peste cap. Ce păcăleli!

Joséphine Balsamo nu dăduse ochii peste cap, cum spusese Raoul. Ea se ridică, palidă şi cu braţul întins. Ea a vrut să-l lovească. Dar se sufocă. Mâinile ei se zbătură în aer precum mâinile unui naufragiat şi căzu pe pat cu un geamăt răguşit.

Raoul, fără emoție, aşteptă sfârşitul crizei. Dar el mai avea ceva de spus:

— Ei bine! Te-am devansat zdravăn? Te-am lovit suficient de tare? Eşti knock-out? Dezastrul peste linia de plutire, nu-i aşa? Asta e ceea ce am vrut sa te fac sa simți, Joséphine. Vei pleca de aici convinsă că nu poți face nimic împotriva mea şi că cel mai bine este să renunți la toate maşinațiunile tale. Voi fi fericit, în ciuda ta, şi Clarissa, de asemenea, şi vom avea o mulțime de copii. Multe adevăruri pe care va trebui să le accepți.

El a început să meargă şi a continuat cu şi mai multă bucurie:

— De asemenea, ce vrei, în cazul tău e ghinion. Ai început un război împotriva unui coleg, care este de o mie de ori mai puternic şi mai deştept decât tine. Sunt uimit de tăria şi răutatea mea. La naiba! Ce abilitate, viclenie, intuiție, energie, viziune! Un adevărat geniu! Nimic nu mi scapă. Am citit ca într-o carte deschisă în creierul duşmanilor mei. Am cunoscut fiecare gând al lor. De asta te-ai întors cu spatele, nu-I aşa? Te-ai întins pe pat, iar eu nu mai vad fata ta frumoasa? Ei bine! Sunt perfect conştient că încerci să-ți bagi mâna între sânii tăi şi să scoți un revolver şi că tu vei...

Sentința nu a fost finalizată. Cagliostro s-a întors brusc cu un pistol în mână.

Glonțul plecă. Dar Raoul, care era pregătit, a avut timp să îi prindă brațul şi să-l răsucească spre Joséphine Balsamo. Ea a căzut, lovită în piept.

Scena a fost atât de bruscă şi neaşteptată, încât el rămase blocat în fața corpului neînsuflețit, cu fața alba.

Totuşi el nu era îngrijorat. El nu s-a gândit că ea ar fi murit şi, de fapt, atingând-o, a văzut că inima îi bate regulat. Cu foarfecele, el tăie corsetul. Glonțul ricoşase, sfârtecând puțin carnea deasupra semnului negru de pe sânul drept.

— Rana nu este serioasă, a spus el, gândindu-se că moartea unei astfel de creaturi ar fi fost adecvată şi de dorit.

El ținea foarfecele în mână, cu vârful înainte şi se întrebă dacă nu ar fi fost datoria lui să strice aceasta frumusețe prea perfectă şi să pună această sirena în starea de a nu putea face rău. O tăietură adâncă pe fața în cruce, o cicatrice de neşters, ce pedeapsă corectă şi ce precauție utilă! Câte nenorociri şi crime evitate!

El nu a avut curajul şi nu putea să-şi asume nici un drept. Şi apoi, el a iubit-o aşa mult...

A stat mult timp să se gândească, fără a face vreo mişcare şi cu o infinită tristețe. Lupta îl epuiză. El s-a simțit plin de amărăciune şi dezgust. A fost prima lui dragoste şi acel sentiment, în care inima ingenuă aduce prospețime atât de mult şi încă mai păstrează o memorie atât de dulce, l-ar lăsa, cu resentimente şi ură. Toată viața lui el ar avea o dezamăgire în suflet şi un sentiment de ofilire.

Ea respira greu şi îşi ridică pleoapele.

Apoi, el a simțit nevoia imperioasă de a face mai mult pentru nu o vedea şi de a face chiar mai mult să nu se mai gândească la ea.

Deschise fereastra şi asculta. Paşi, se pare că veneau de pe faleza. Leonard, ajungând la mal, constată că expediția a fost limitată la capturarea unui manechin şi probabil îngrijorat pentru Joséphine Balsamo, venea să o salveze.

„Dacă o găseşte aici, ce contează!" îşi spuse Raoul. „Ea trăieşte sau ea moare! Că ea va fi fericită sau nefericită! Nu-mi pasă... nu vreau să mai am de a face cu ea. Destul! Destul de acest iad!"

Şi fără un cuvânt, fără o privire la femeia care îl ținea de mâini şi-l ruga, el plecă...

În dimineața următoare, Raoul a fost să o vadă pe Clarissa d'Étigues.

Pentru a nu-i zgândări prea curând rănile sensibile, el nu a văzut-o pe fata. Dar ea ştia că era acolo şi imediat Raoul şi-a dat seama că timpul făcuse deja munca lui. Obrajii erau îmbujorați. Ochii străluceau cu speranță.

— Clarissa, a spus el, din prima zi când ai promis să îmi ierți totul...

— Nu am nimic să iert, Raoul, a spus fata, gândindu-se la tatăl său.

— Da, Clarissa, ți-am făcut mult rău. Am făcut prea mult rău şi pentru mine şi nu doar dragostea ta o cer, ci şi îngrijire şi protecție. Am nevoie de tine, Clarissa, pentru a uita amintiri oribile, să-mi recapăt încrederea în viață şi să lupt cu trăsăturile mele oribile care mă domină... şi cărora nu vreau să le cedez. Daca ma ajuți, eu sunt sigur că voi fi un om cinstit şi eu promit că vei fi fericită. Vrei sa fii sotia mea, Clarissa?

Ea îi dădu mâna ei.

Epilog

Cum bine presupusese Raoul, întregul măreț sistem de intrigi pentru captura comorii fabuloase, a rămas în umbră. Sinuciderea lui Beaumagnan, aventurile lui Pellegrini, personalitate misterioasă a Contesei de Cagliostro, fuga sa, scufundarea lui <Ver-Luisant>, ca şi alte multe ştiri, cărora justiția nu a putut sau nu a vrut să le dea un sens. Memoriile cardinalului au fost distruse sau au dispărut. Asociații lui Beaumagnan s-au despărțit şi nu vorbesc. Nimic nu a răsuflat.

Şi mai mult, cel mai puternic motiv, rolul lui Raoul în această întreaga afacere nu a fost suspectat şi mariajul său a trecut neobservat. Prin ce miracol a reuşit să se căsătorească sub numele de viconte d'Andrésy? Fără îndoială ar trebui să atribuim acest tur de forță la mijloacele de acțiune care l-au făcut formidabil două mâini de pietre luate din comoară. Cu acestea... a cumpărat multe complicități.

Şi evident numele de Lupin dispăru într-o zi. Pe orice registrul de stare civilă, pe orice document autentic, nu s-a mai vorbit de Arsene Lupin, nici de tatăl său Théophraste Lupin. Din punct de vedere legal, nu era decât Vicontele Raoul d'Andrésy care vicontele a plecat în călătorie prin Europa cu vicontesa, născut Clarisse d'Étigues.

Două evenimente au fost importante în aceasta perioada. Clarissa a dat naştere la o fată care nu a trăit. Şi câteva săptămâni mai târziu, ea a aflat de moartea tatălui său.

Godfrey d'Étigues şi vărul său Bennetot au pierit în timpul unei călătorii cu barca. Accident? Suicid? Cei doi veri în ultimele zile ale vieții lor, au fost considerați nebuni şi toată lumea a presupus că s-au sinucis. A existat de asemenea şi versiunea de crimă şi s-a vorbit un iaht care s-a scufundat. Dar nici o dovadă.

În orice caz, Clarissa nu a dorit să se atingă de averea tatălui ei. Acesta a fost donată unor instituții caritabile.

Anii au trecut, ani fermecători şi lipsiți de griji.

Raoul şi-a ținut una dintre promisiunile făcute Clarissei: ea a fost profund fericită.

Cealaltă promisiunea însă... el niciodată nu a fost cinstit.

El nu a putut să facă acest lucru. El avea sânge în necesitatea de a lua, combina, mistifica, pentru a păcăli sau să se distreze în detrimentul altora. El era din instinct traficant, jefuitor, conspirator, pirat şi mai ales şef de bandă. În plus, la şcoala Cagliostro, şi-a cizelat, cu mândrie, calități excepționale care nu l-au lăsat pe locul doi niciodată. El credea în geniul lui. El şi-a susținut dreptul la un destin mare, spre deosebire de destinul tuturor oamenilor care au trăit în acelaşi timp ca şi el. Este mai presus de toate. El era maestrul.

Neştiut de Clarisse şi prin urmare, fără ca tânăra femeie să fi avut nici cea mai mică suspiciune, el a fondat companii şi a reuşit în afaceri, unde, din ce în ce mai mult, îşi afirma autoritatea şi a dezvoltat talentele sale cu adevărat supraomeneşti.

Dar înainte de toate erau odihna şi fericirea Clarissei! El şi-a respectat soția. Niciodată nu i-a spus că este soția unui hoț.

Fericirea lor a durat cinci ani. La începutul celui de-al şaselea an, Clarissa a murit la naşterea unui fiu, pe nume John.

Cu toate acestea, câteva zile mai târziu acesta dispăru fără ca Raoul să aibă nici cea mai mică idee cine a intrat în casa din Auteil unde locuia şi nici cum a intrat.

Însă gândindu-se de unde venea această lovitură, nu a avut nici o ezitare. Raoul, care nu a avut nici o îndoială că înecarea celor doi veri a fost cauzată de Cagliostro, Raoul, care a aflat că de asemenea că Dominique a murit otrăvit, Raoul a considerat a fi dovedit că Cagliostro a organizat răpirea.

Durerea l-a transformat. Neavând nici soție, nici fiu pe care să-i iubească, el s-a aruncat cu hotărâre pe calea în care atât de multe forțe se loveau. Din ziua următoare, a fost Arsene Lupin. Fără menajamente. Mai mult chiar. Scandal, provocare, aroganță, etalarea vanității şi grandomaniei, numele său pe pereți, cartea sa de vizită în seifuri: Arsene Lupin!

Dar cu acest nume, sau alte nume folosite pentru distracție contele Bernard d'Andrésy (el a furat documentele unui văr al familiei sale mort în străinătate) sau Horace Velmont sau colonel Sparmiento, sau Duce de Charmerace, sau prințul Sernine, sau Don Luis Perenna, întotdeauna şi pretutindeni, în mijlocul la toate personajele şi cu toate măştile, el a căutat-o pe Cagliostro şi pe fiul său, John.

El nu şi-a regăsit niciodată fiul. El nu a revăzut-o niciodată pe Joséphine Balsamo.

Trăia ea încă? A îndrăznit ea să se aventureze în Franța? A continuat ea să persecute şi omoare? El a trebuit să recunoască, ca de la momentul de ruptură, asta era cea mai crudă răzbunare, răpirea copilului lui?

Întreaga viață a lui Arsene Lupin, evenimente nebuneşti, afaceri supraomeneşti, triumfuri nemaiauzite şi pasiune de neînfrânat, ambiții extravagante, toate acestea nu îi permit să răspundă la această întrebare formidabilă.

Şi aşa se face că prima sa aventură s-a reeditat, mai mult de un sfert de secol mai târziu, cu ceea ce îi place să numească astăzi ca fiind ultima sa aventură.

CUPRINS

Capitolul 1 ARSÈNE LUPIN LA 20 DE ANI 2
Capitolul 2 JOSÉPHINE BALSAMO, NĂSCUTĂ ÎN 1788... 16
Capitolul 3 UN TRIBUNAL INCHIZITORIAL 29
Capitolul 4 LUNTREA CARE SE SCUFUNDĂ..... 42
Capitolul 5 UNUL DINTRE CELE ŞAPTE BRAȚE 52
Capitolul 6 POLIȚIŞTI ŞI JANDARMI..... 63
Capitolul 7 FARMECUL IUBIRII..... 75
Capitolul 8 DOUĂ VOINȚE 89
Capitolul 9 STÂNCA TARPEIANA 104
Capitolul 10 MÂNA MUTILATĂ 118
Capitolul 11 VECHIUL FAR 130
Capitolul 12 DEMENȚĂ ŞI GENIALITATE 143
Capitolul 13 SEIFUL CĂLUGĂRILOR 165
Capitolul 14 «INFERNALA CREATURĂ».....182
Epilog.....205

Abația Fécamp

Abația Valmont

Abația Montivilliers

Abația Jumièges

Abația Gruchet-le-Valasse

Abația Saint-Wandrille

Abația Saint Georges de Boscherville

Cap Antifer

Scara preotului

Faleza